"cogito ergo sum"

HAYAL ET

Mayıs 2021

Para ile Satılmaz. Resimli Mecmua

sayı 46

sosyal mesafeyi koru

SAĞLIKLI KAL!

Sokaktaki canlar için
kapınızın önüne
bir kap yemek ve
su koymayı da unutmayınız.

Fakabasmaz Zihni
Kanlı Balta
Tüm Heyecanı ile
Devam Ediyor.

Bir Tarihçinin Kitaplığından
Anektodlar
N-ÖDÜL
Sidera'nın Dünyası
Kelimelerin Arka Yüzü
Olgu ile Algı
Comic Sohbet
ÇİZGİROMAN BULMACA
SEYAHAT TEFRİKA
BABİL KÜTÜPHANESİ
Osman Nuri Eralp
ÇİZGİ ROMAN
ÖYKÜLER

Atilla Bilgen, Berra Çelikel, Bünyamin Tan, Elvan Adıgüzel, Gülhan D Sevinç,
Korkmaz Uluçay, Mehmet Kaan Sevinç, Murat Yapıcıer, Nevra Çelikel, Selcan Aktaş,
Sevcan Mutlu, Sibel Çelikel, Züleyha Ekici

Hayal'et Resimli Mecmua Mayıs 2021

Sayı: 46

Kurucu-Yayın Yönetmeni-Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Yayın Kurulu
Atilla Bilgen - Bünyamin Tan
Elvan Adıgüzel - Gülhan D Sevinç
Mehmet Dal- Mesut Ekener
Murat Yapıcıer -Sibel Çelikel

"46'inci Sayının İşlerinin Oluşturulmasında Emeği Geçen Arkadaşlarımız"
Atilla Bilgen - Berra Çelikel
Bünyamin Tan - Elvan Adıgüzel
Gülhan D Sevinç - Korkmaz Uluçay
Mehmet Kaan Sevinç - Murat Yapıcıer
Nevra Çelikel - Selcan Aktaş
Sevcan Mutlu - Sibel Çelikel
Züleyha Ekici

Kapak İllüstrasyonu
Mehmet Kaan Sevinç

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Hayal'et Resimli Mecmua
imece usul ile bila bedel hazırlanmaktadır.

Para ile satılmaz.

Editörden

Merhaba,

"Hayal" adı üstünde henüz ulaşamadığımız yarının gerçekleridir. Son bir senedir eve kapanmalardan kaynaklı tıkanmış sosyal hayatların sonucu olarak hepimiz hayallerin önemini yeniden keşfettik. Gereğinden fazla uzun sürmüş bir geceye benzeyen, bozuk bir musluk bir türlü akmayan ama pıt pıt damlayan kapanma günlerinde hepimiz ya anılarımızdan beslendik ya da hayallerimizden… Anılarda özgürlüğün, şehir veya ülke değiştirmenin, farklı kültürler keşfetmenin tadını özlerken; hayallerde yeniden hürleştiğimizde neler yapabileceğimizi hedefledik. Bütün bunlar bizi artık içinde kalmakta zorlandığımız anın koşullarından uzaklaştırmaya yararken bir yandan da "Bazı hayallerin gerçekleşmesi için böyle zor koşullar gerekiyormuş." diye düşünmeden edemiyoruz. En yaratıcı buluşlar da zor şartlarda çare olarak ortaya çıkmamış mıdır?

Zekânın tanımında bulunduğun ortama uyum sağlamak vardır. Etrafımdaki birçok zeki beyin, bu koşullardan bırakın şikâyet etmeyi faydalanmayı dahi başardılar. Bazı dostlarımla konuşuyorum da bir yıl önce olduğumuz insanla şimdiki arasında büyük fark var. Biri gitar çalmayı öğrendi, biri parça besteledi; kimi roman yazmaya başladı, kimi yepyeni hobi alanları buldu; bir tanesi kendine döndü, diğeri kendini yeniden buldu. Herkes neyi eksikse onu tamamladı. Benim ise en derin hayalim çocukluğumdan beri "yazar" olmaktı ama bunu sürekli erteliyordum, mazeretlerin arkasına sığınıyordum. Bazen hiç denememiş olmak daha kolay geliyor insana. Ancak kapanma zamanı hepimizin "sahne"si ya değişti ya da ellerimizden alındı. Normal şartlarda hayatı her nerede ve nasıl yorumluyorsak bunun şekli zorunlu bir mutasyona uğradı. Bu süreçte kendimi ifade edebileceğim, çok değerli bulduğum, değer gördüğüm yeni bir ortam olarak "Hayal-et Resimli Mecmua" ile karşılıklı olarak birbirimizi keşfettik ve bir çocukluk hayalim gerçekleşti. Hayal-et Resimli Mecmuanın kurucularına, yaratıcılarına, birbirinden renkli yazar ve çizerlerine bana verdikleri ilham için teşekkür ederim. Yeni sayıda renklerimize yakından tanık ve dâhil olurken hayallerinizin ve ilhamlarınızın bol olmasını diliyorum.

Sibel ÇELİKEL

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

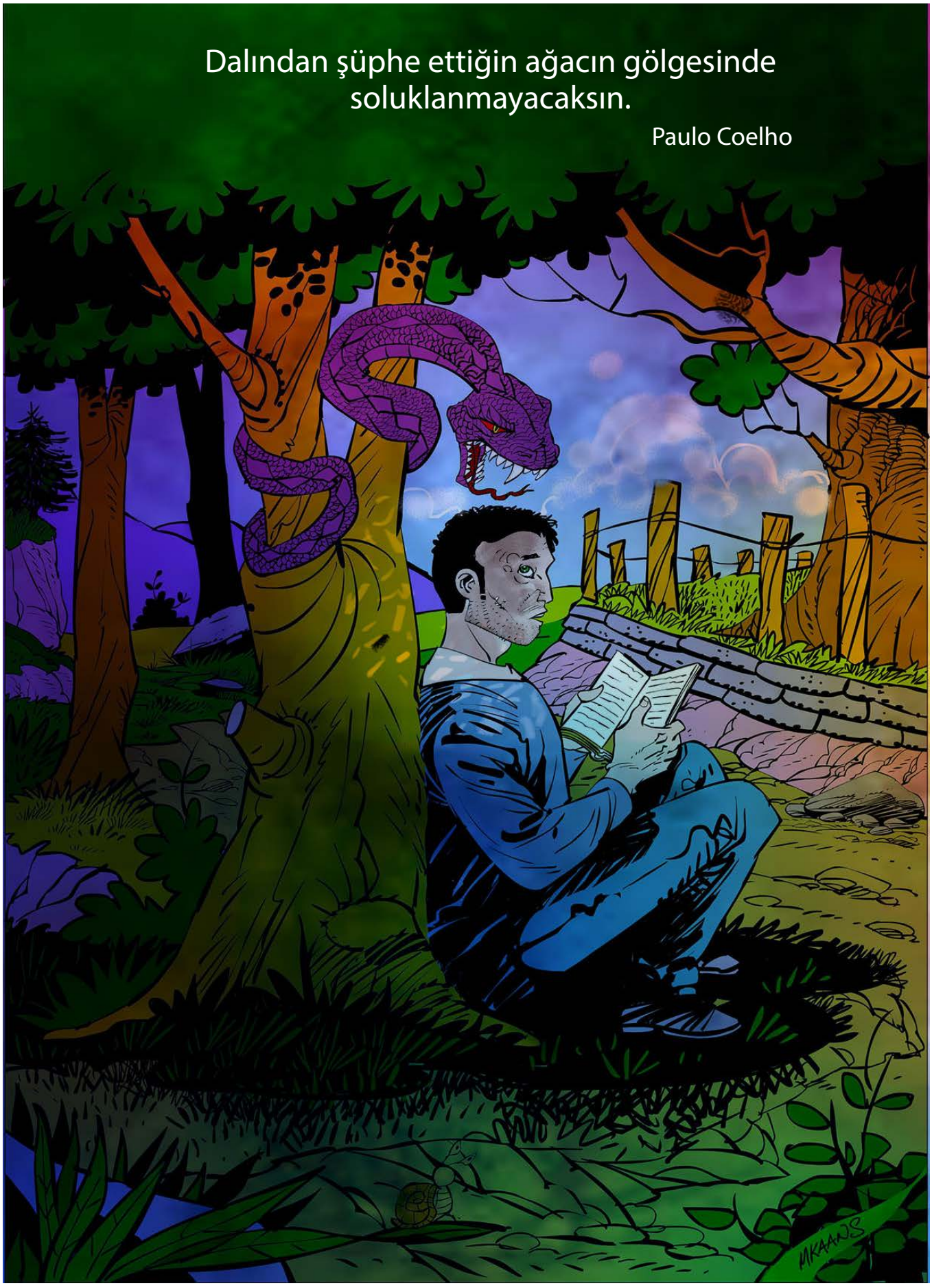

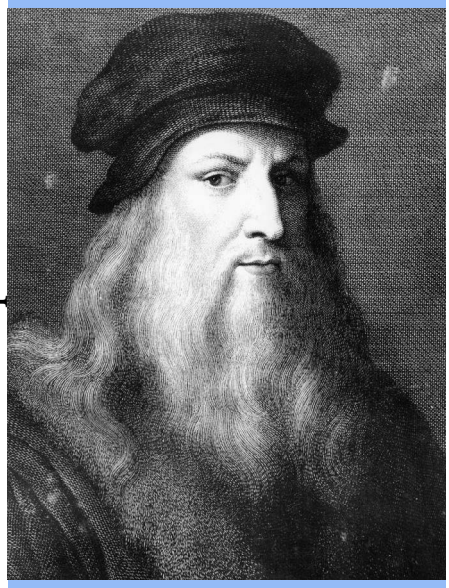

Leonardo da Vinci

Christie's New York'tan yetkili Ben Hall, Da Vinci'nin "Bir Ayının Kafası" (Head of a Bear) adlı çizimini "Rönesans'ın hala özel ellerde olan en önemli eserlerinden biri" olarak tanımladı.

LEONARDO DA VİNCİ'nin AYI ÇİZİMİ AÇIK ARTIRMAYA ÇIKARILACAK

Leonardo da Vinci'nin yaptığı bir ayı çizimi Christie's müzayede evinde açık artırmaya çıkacak. Çiziminin 12 milyon sterline satılması öngörülüyor.

Leonardo da Vinci tarafından yapılan "Bir Ayının Kafası" (Head of a Bear) adlı bir ayı çizimi açık artırmaya çıkarılacak. Çizimin temmuz ayında Londra'da Christie's müzayede evi tarafından düzenlenecek açık artırmada 8 ila 12 milyon sterlin arasında bir fiyata satılması öngörülüyor.

Christie's New York'tan yetkili Ben Hall, Da Vinci'nin "Bir Ayının Kafası" (Head of a Bear) adlı çizimini "Rönesans'ın hala özel ellerde olan en önemli eserlerinden biri" olarak tanımladı. Hall, "Prestijli müzeler tarafından sergilenirken, dünya çapında hayranlık uyandırdı ve Christie's bu sezon Leonardo'yu piyasaya sürmekten onur duyuyor" ifadelerini kullandı.

7 cm'ye 7 cm boyutlarında olan resmin, 8 Temmuz'da müzayedeye çıkmadan önce New York'ta ve Hong Kong'da sergileneceği ve 1-6 Haziran arasında da Londra'da gösterileceği ifade edildi

Çeviri: Murat Yapıcıer

TENTEN'IN AŞK HAYATI MAHKEMEYE DÜŞTÜ

Öykünme mi?

Jan Bucquoy'un "La Vie Sexuelle de Tintin" (Tenten'in Seks Hayatı) adlı parodisinin yayımlanmasından yaklaşık otuz yıl sonra püripak çizgi roman kahramanı Tenten'in cinselliği ve aşk hayatı yine tartışılmaya devam ediyor. Bu sefer tartışmanın çıkış noktası Fransız ressam Xavier Marabout'nun sahtecilik iddiasıyla Tenten'in yayım haklarına sahip olan ve kahramanın perçeminin tek bir teline bile dokunulmasına izin vermeyen Moulinsart şirketi tarafından mahkemeye verilmesi. Bu iddianın karşısında Marabout ise parodi sanatının hakkı olduğunu göstererek savunmasını yapıyor.

Mahkemeye konu olan eserler ise sanatçının 2013 ila 2017 yılları arasında gerçekleştirdiği, Hergé'nin kahramanlarıyla tanınmış Amerikan ressam Edward Hopper'in tabloları arasında bir dizi "mash-up" resim. Sanatçının tuvallerinde neredeyse mitik sayılabilecek Nighthawks, People in the sun ya da Chop Suey gibi tabloların içinde Milu'yu, Kaptan Haddok'u, Turnösol'ü ve elbette Tenten'i görüyoruz. Atıflar çok bariz olsa da sanatçının suçlandığı cinsel ve erotik tasvirler çok da açık değil. Bu tuvaller kesinlikle açık bir cinsellik içermiyor ancak bunu telkin ediyor.

Marabout da bunu şöyle açıklıyor: "Hergé eserlerine kadınları karıştırmamasının nedeni olarak bunun nadiren mizahi ögeler olduğunu söylemiş olsa da benim Hopper'in samimi evreni içinde pin-up'larla Tenten'i sahneye koymam Hergé'nin eserleri ile alay etmekten başka bir şey değil! Kadınların olmadığı bir dünyayı kim hayâl edebilir ki! Ve de toplumumuzda bir sanatçının rolü sorgulamak ve kışkırtmak değilse nedir o zaman?"

Ahlâk dışı erotizm: Cinsiyetsiz Tenten

Mahkeme kararını verdi. Moulinsart'ın kendisinden 10-15 bin Euro tazminat istediği Xavier Marabout haklı bulundu. Mahkeme kararından sonra Marabout "Eğer cezaya çarptırılsaydım bunu ifade özgürlüğünü kaybetme olarak algılayacaktım. Tüm sanatsal yöntemim füzyon ve mizah üzerine kurulmuş… Sanatçı olarak prangaya vurulduğumu düşünecektim" diye açıkladı çünkü Moulinsart tazminatı yanısıra karakterlerinin tüm imgesel tasvirlerinin de yapılmamasını istiyordu.

Sanatçının avukatı da Agence France-Press'e yaptığı açıklamada "Bu dava dosyası yalnızca Marabout'nun durumu ile sınırlı değil. Sözkonusu sorun yaratma, sanat ve ifade özgürlüğü sorunudur." diye belirtiyordu.

Ancak Marabout'nun durumunda Tenten'in cinselliği ortaya çıkarılmıştı, yol kenarındaki kadınların üzerindeki etkisi açıkça belli oluyordu ki Moulinsart'ı kızdıran da bu olmuştu. Sanatçıya göre "oldukça da iyi satan" yirmi kadar tablo serisinin durdurulması isteği de mahkeme dosyasında yer alıyordu.

Mahkemeye konu olan eserler ise sanatçının 2013 ila 2017 yılları arasında gerçekleştirdiği, Hergé'nin kahramanlarıyla tanınmış Amerikan ressam Edward Hopper'in tabloları arasında bir dizi "mash-up" resim.

Parodi ya da vis comica

Yargı, yayın haklarında parodi istisnasının bariz olduğu yönünde karar verdi: Sıkı sıkıya savunulan çizgi romanlar ile Xavier Marabout'nun tabloları arasında karışıklık bulunmadığını belirtti. Üstelik tabloların Edward Hopper'in tarzını taklit eder olması da eserlerde yeteri kadar özgünlük olduğunu göstermeye yettiğini belirtti.

Moulinsart'ın avukatları daha önceden yaptıkları basın açıklamasında "Bir karakterin tanınmışlığından istifade ederek onu erotik bir evrenin içine katmanın mizahla hiçbir ilgisi olmadığını" belirtmişlerdi. Marabout'nun eserlerini karaladıkları için ise Moulinsart şirketi 10 bin Euro tazminat ödemeye mecbur bırakıldı. Avukatlarının bu kararı temyize götürüp götürmeyeceklerini henüz bilmiyoruz ama mahkeme kararı sonrası Moulinsart şirketinin sanat galerilerine gönderdiği Xavier Marabout'nun eserlerinin sergilenmemesi yönündeki istekleri geri alınacak. Sanatçı " En derin hislerim de dosyanın böyle kapanması yönündeydi. Buhün mahkeme hem ifade özgürlüğünü tanıdı hem de karalama davranışını mahkum etti. Her açıdan tam bir zafer." diye belirtti.

Edward Hopper, Nighthawks (1942)

Xavier Marabout, Taxi pour noctambules (2014)

Edward Hopper, People in the Sun (1963)

Xavier Marabout, Moulinsart au soleil (2015)

Edward Hopper, Chop Suey (1929)

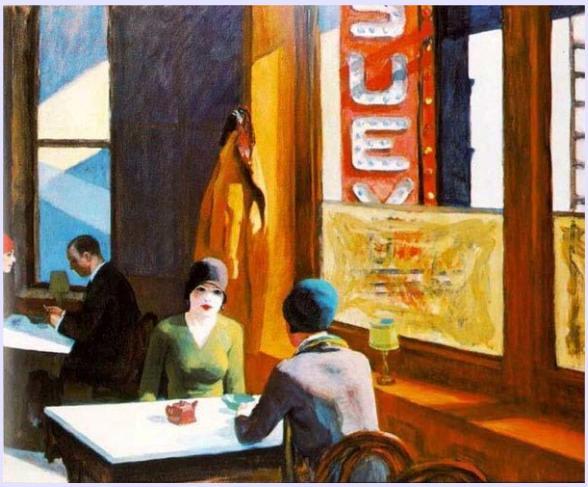

Xavier Marabout, Sexy Suey (2014)

Bünyamin Tan

Osman Nuri Eralp'in

DÜNYANIN SONU NASIL GELECEK ADLI ESERİNDE KIYAMET TEORİLERİ

Osman Nuri Eralp

Kıyamet ve kıyamet zamanına kadar geçen süreyle ilgili insanlık tarihi boyunca birçok farklı görüş dile getirilmiştir. Dünyanın en doğusundan en batısına her kavim, kendi eskatolojisinde yaşadıkları dünyanın bir gün nasıl bulacağı konusunda görüşler öne sürmüş ve bunların kesinlikle olacağına inanmışlardır.

Kıyamet kelimesi, 'kalkmak, dikilip ayakta durmak' anlamına gelen kıyam kökünden türemiştir. Bekir Topaloğlu, kelime anlamı olarak Ragıp el-Isfahanî'den yaptığı alıntıda 'dirilip mezarından kalkma, Allah'ın huzurunda durma, bu olayın başlangıcını teşkil eden kozmik değişikliğin vuku bulması' anlamına geldiğini belirtmektedir. Yakın anlamlı olan ahiret kelimesi, Kuran-ı Kerim'de tam 110 yerde geçmekte olup İslam inancının üç temel esasından birini oluşturmaktadır. Çeşitli ayetlerde nasıl meydana geleceğine dair bazı tasvirler de yer almaktadır. [1]

Kıyamet ve kıyamet zamanına kadar geçen süreyle ilgili insanlık tarihi boyunca birçok farklı görüş dile getirilmiştir. Dünyanın en doğusundan en batısına her kavim, kendi eskatolojisinde yaşadıkları dünyanın bir gün nasıl bulacağı konusunda görüşler öne sürmüş ve bunların kesinlikle olacağına inanmışlardır. Hatta bu kesin yok oluş gerçekleşmeden önce birçok alametin görüleceğini de belirtmişler ve bu inanç haline gelen bu görüşleri kuşaktan kuşağa aktarmışlardır. Farklı coğrafyalarda ortaya çıkan farklı dinlerin konuyla ilgili görüşlerini, Günay Tümer iki grupta toplamaktadır: Eski Mısır, Aztek, Sumer dinleri ile Hinduizm ve Budizm dinleri gibi zamanı devrî kabul edip bu devirlerin sürekli kendini tekrarladığına ve yaşamın sonsuz olduğuna inanan dinler; evrenin geçici ve zamanın düz bir hattan ibaret olduğuna inanan Zerdüştîlik, Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslam gibi dinler.[2] Yahudiler, dünyanın ömrünün 7000 yıl olduğuna ve ahir zamana doğru beklenen mesih gelmede önce seller, depremler, savaşlar, güneşin ve ayın kararması, yıldızların dökülmesi gibi olayların meydana geleceğine inanmaktadırlar. Hristiyanların ahir zaman tasavvuru da Yahudilikle hemen hemen aynıdır. İslam dininde ise ahir zaman, kozmolojide bir saha olup kıyamete yaklaşan son devreyi, zamanın ve evrenin sonunu ifade etmektedir. Hristiyanlık veya Yahudilikten farklı olarak, ahir zamanın ne zaman gelip çatacağı bilinmez ve bu bilgi sadece Allah'ın katındadır.[3] Farkı kaynaklardan beslenen İslam kültüründe ahir zamanın birçok alametinin de bulunduğunu görürüz: Mehdi'nin gelişi, dabbetülarz, deccal, duhan, yecüc ve mecüc, İsa'nın gelişi, fiten ve melahim. Bu kavramlarla ilgili geniş bilgiler Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi internet sitesinde genişçe açıklanmıştır. Makalemizde esas

1 Bekir Topaloğlu, "Kıyamet", *TDV İslam Ansiklopedisi*, https://islamansiklopedisi.org.tr/kiyamet, [erişim tarihi: 28.03.2020].

2 Günay Tümer, "Ahir Zaman", *TDV İslam Ansiklopedisi*, https://islamansiklopedisi.org.tr/ahir-zaman, [erişim tarihi: 28.03.2020].

3 Tümer, a.g.m.

konumuz kıyametin meydana geliş biçimiyle ilgili farklı görüşler olduğundan ve konuyu dağıtmamak için bu terimlerle ilgili açıklamalara yer vermiyoruz.

İslam inancına göre kıyamet, her insan için aslında kendi ölümüyle başlamaktadır. Kıyametten kasıt, dünya yaşamının ölmesi anlaşılmış ve Kuran'da kırk yerde geçen 'saat' kelimesi de bu ölüm anını ifade eden bir kelime olarak kullanılmıştır. İslam âlimleri, bu 'saat'i jeolojik zaman çizelgesi içerisinde düşünerek kıyametin ansızın geleceğini ve bazı alametlerinin görüldüğünü ifade etmişlerdir. Kıyamet günü gerçekleşecek olaylar, Kuran'da yer yer tasvir edilmiştir. İlk gerçekleşecek olan sur'un üflenmesi olup İsrafil adlı melek tarafından bu eylem gerçekleştirilecektir. Bu üflenme olayı bir tür insanları kıyametin kopmak üzere olduğuna dair uyarı işareti olup iki kere gerçekleşeceği bildirilmiştir. Bu hareketin iki kere olmasının sebebi ilkinin yer kürenin içinde bulunduğu kozmik âlemde yaşanacak değişimleri haber verecek olması, ikincisinin ölülerin diriltilip kabirlerinden çıkarılarak hesap gününe uyandırılmaları içindir.[4] Makalemizde ele aldığımız eser gereği bizi ilgilendiren esas mesele bu surun ilk üflenişinde meydana gelen ve Kuran ayetlerinde yer alan tasvirlerdir.

Kuran'da sura ilk üflenildiğinde dünya dağlarıyla birlikte yörüngesinden çıkıp parçalanacaktır. Daha sonra gök yarılıp düzensiz bir hale gelecektir. Bu tasvir, Hakka Suresi'nin 13-16. ayetlerinde yer almaktadır. Tekvir Suresi, 1-6. ayetlerine göre kıyamet günü, güneş dürülüp karanlığa gömülecek, yıldızlar kararıp dağılacak, dağlar yerinden kopup parçalanacak, vahşi hayvanlar bir araya gelecek, deniz suyu kaynayacaktır. Karia Suresi, 4-5. ayetlerine göre o gün, insanlar şaşkın bir şekilde uçuşan pervanelere benzeyecek ve dağlar yün gibi dağıtılacaktır. İbrahim Suresi'nin 48. ayetine göre yaşanan kozmolojik değişim sonucu maddeden oluşan ve hacmi olan yeni bir âlem yaratılacaktır. Yerin başka bir yer ve göğün başka bir gök olacağı söylenmektedir.[5] Kuran'da tasvir edilen kıyamet günü bu şekildedir. Bakteriyoloji ve veterinerlik alanında yaptığı çalışmalarla bilinen Osman Nuri Eralp'in *Bu Dünyanın Sonu Nasıl Gelecek* adlı kitabında bu tasvire gerek benzer gerek farklı tasvirlerde bulunmaktadır. Bir Türk bilim adamının kıyamet teorileri üzerine öne sürdüğü bu teoriler, değişen bir kültür anlayışının ve zihniyetin yansımasını barındırmaktadır. Bu makalede de amaç, bu değişen teorik fikirlerin neler olduğunu ortaya koymaktır.

Osman Nuri Eralp

Osman Nuri Eralp, 1876 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. Bakteriyolog ve veteriner olan Eralp, yükseköğrenimini Mekteb-i Tıbbiye-i Mülkiye'de tamamlamış olup daha sonra Paris'teki Sorbonne Üniversitesi'nde ve Instituté Pasteur'de öğrenim görmüştür. Bakteriyoloji ve viroloji üzerine önemli çalışmaları bulunmaktadır. Tüberküloz, tüberkülin, şarbon, sığır vebası, kolera, gonokok, frengi, sütte yaşayan ve sütle diğer mikroorganizmalara bulaşan diğer bakteriyel hastalıklar üzerine çalışmıştır. İlm-i Ensac isimli eseri dokubilimi üzerine yazılmış önemli bir eser olup histoloji ve embriyoloji üzerine dersler vermiştir. 1940 yılında İstanbul'da hayatını kaybetmiştir[6] Birçok eseri bulunmaktadır. Telif eserlerinden bazıları şunlardır: *İlm-i Kimya-i Uzvî 2 Cilt*, *Emrâz-ı Hayvâniyyeden Şarbon Vebâ-yı Bakarî Hastalıkları*, *Müskirât ve İşretin Sebeb Olduğu Hastalıklar ve İlletler*, *Bel Soğukluğu ve Tedâbîr-i Vâkıye ve*

4 Topaloğlu, a.g.m.; Adil Bebek, "Sur", *TDV İslam Ansiklopedisi*, https://islamansiklopedisi.org.tr/sur--kiyamet, [erişim: 28.03.2020].

5 Topaloğlu, a.g.m.

6 Berfin Melikoğlu Gölcü, Atilla Özgür, "Osman Nuri Eralp'in "Bakteriyoloji Dersleri" Adlı Kitabının Veteriner Hekimliği Tarihi Açısından Değerlendirilmesi", *Vet. Hekim Der. Dergisi*, Sayı: 87(2), 2016, s. 32-33; Aşkın Yaşar, Atilla Özgür, Rahşan Özen, "Türkiye'de Veteriner Patolojinin Tarihi Gelişimi (1842-2002), *Veteriner Bilimleri Dergisi*, Sayı: 22, 2006, s. 33; Bünyamin Tan, "Dünya Dışı Yaşam Üzerine İlk Türkçe Kitap: 'Başka Dünyalarda Canlı Mahlûkat Var Mıdır?'", https://bunyamintan.wordpress.com/2018/08/01/dunya-disi-yasam-uzerine-ilk-turkce-kitap-baska-dunyalarda-canli-mahlukat-var-midir/, [erişim: 28.03.2020].

Şâfiyesi, *Hikmet ve Kimya*, *Ulûm-i Hikemiyye ve Tabîîyyeden Hikmet ve Kimya*, *Teşrîh-i Marazî Dersleri*, *İlm-i Ensâc Dersleri*, *Başka Dünyalarda Canlı Mahlûkât Var Mıdır?*, *Bakteriyoloji Dersleri*.[7] Bu eserlerinin yanı sıra çeviri kitapları ile birçok makalesi de bulunmaktadır.

Bu eserler içerisinde ilgi çekici olanı bilim kurgu ve dünya yaşam üzerine olan *Başka Dünyalarda Canlı Mahlûkat Var Mıdır?* adlı eseridir. Bu eseri ilk kez bloğumuzda tanıttıktan sonra iki farklı yayınevinden yayınlandığını da görmekteyiz.[8] Bu eser, yayınlandıktan sonra oldukça ses getirmiş olup yarı bilim kurgu yarı makale havasında bir eser olduğu, hatta bilim kurgu romanı şeklinde sunulduğu da görülmüştür. Fakat eseri incelen ilk kişilerden biri olarak eserde bir bilim kurgu veya edebi bir anlatım gibi hususlara rastlamamaktayız. Bu sebeple eserin bu şekilde sunulması bizce anlamsızdır. Zira eserin alt başlığında "yahud Fizik, Kimya İlm-i Hayât Nokta-i Nazarından Seyyârâtta Şerâit-i Hayâtiyyenin Tedkiki" gibi bir ifade yer almaktadır. Bu ifadeden de anlaşılacağı üzere Eralp, adı geçen bilim dallarından yola çıkarak Güneş sistemindeki gezegenlerde yaşamın var olup olamayacağını bilimsel bilgiler ışında tasavvur ederek şahsi görüşlerini öne sürmüştür.

Osman Nuri Eralp'in eserleri üzerine yaptığımız araştırmada kendisinin *Bu Dünyanın Sonu Nasıl Gelecek* adlı bir kitabının daha olduğunu görmekteyiz. Bu eserden hiç bahsedilmemiştir. Rumi 1342 / miladi 1926 yılında İstanbul'da Matbaa-i Amire'de basılmış olan kitap Felsefe-i Tabiye ve Hayatiye Kütüphanesi dizisine aittir. Resimli bir eser olup 21 sayfadan oluşmaktadır. Eserde, dünyanın sonu ile ilgili görüşlerin çeşitli sorular ve başlıklar altında ele alındığını görmekteyiz. Kitabın içeriğine geçmeden önce *Başka Dünyalarda Canlı Mahlûkat Var Mıdır?* adlı eserdeki 'Arz ve Bu Dünyalarda Hayatın Sonu' başlıklı bölümde yer alan ve dünyanın sonunun nasıl olacağına dair tasavvuruna ait ifadelerimize burada yer vermek isteriz:

"Peki, hayatın sonu nasıl gelecektir? Osman Nuri'ye göre güneşten ayrılan ilk gezegen Neptün'dür ve yaşam ilk onda başlamıştır. Daha sonra sırasıyla Uranüs, Satürn, Jüpiter, Mars, Dünya, Venüs için aynı durum söz konusudur. Neptün, Uranüs ve Satürn'deki hayat çoktan son bulmuştur. Karlar altına gömülü birer gezegen durumundadırlar. Jüpiter'de ise hayat bitmek üzeredir. Fakat Mars'ta ise halen bizdeki insan formuna benzer bir yaşamformununolduğuvegelişmiş bir medeniyetin var olduğu bir yaşam söz konusudur. Venüs'te canlılar henüz yeni yeni oluşmaya başlamış olmalıdır. Merkür ise halen çok sıcak olup hayatın gelişmesi için gereken sıcaklık derecesine inmesine asırlar vardır. Bir gün muhakkak bütün gezegenlerde hayat sona erecektir. Karanlığa bürüneceklerdir ve soğuyacaklardır. Buna sebep yaşam için gerekli olan ısı ve enerjinin giderek yok olmasıdır. Dünyamız da bundan nasibini alacak ve bizden sonra yaşamın ortaya çıkacağı Merkür'deki insanlar bizim hazin sonumuza üzülecektirler. Bir gün gelecek güneş de soğuyacaktır. Işığını yitirecektir. O kadar soğuyacaktır ki bir gezegen halini alacak, onun da üzerinde yaşam ortaya çıkacaktır. Diğer gezegenlerde olduğu gibi burada da yaşam büyüyüp gelişecek ve tıpkı diğerlerinde olduğu gibi son bulacaktır. Az zaman sonra da buzlar altında kalacaktır. Bir zamanlar diğer gezegenlere hayat bağışlayan bu yıldız, gün gelecek kendi üzerinde yaşamın idamesi için gereken güce sahip olamayacaktır."[9]

Bu Dünyanın Sonu Nasıl Gelecek

Osman Nuri, eserinin kapağında şu sözlere yer verir:

7 Berfin Melikoğlu, *Osman Nuri Eralp'in "Bakteriyoloji Dersleri" Adlı Kitabının Veteriner Hekimliği Tarihi Açısından Değerlendirilmesi*, Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Veteriner Hekimliği Tarihi ve Deontoloji Anabilim Dalı, Ankara, 2007, s. 153.

8 Bkz. Tan, a.g.m., Çeviri: Merve Köken. Sadeleştirme: Bilge Kösebalaban, KaraKarga Yayınları, İstanbul, 2019, 96 s.; Hazırlayanlar: Ergi Deniz Özsoy-İnan Kalaycıoğulları, Say Yayınları, İstanbul, 2019, 128 s.

9 Tan, a.g.m.

"Şüphesiz bir gün gelecek! Ol günde şu güneş kararacak, nur-ı basar (gözlerin nuru) sönecek… Bu zemin ve asuman hep zalam-ı leyl-i bedi (kötü gecenin karanlığı) ile örtülecek… Tabiatın bize ihzar edecek (sunacak) artık bir bediası (yeni bir şeyi) kalmayacak! Ölüm siyah kanatları ile arzı her taraftan kuşatacak! Her zi-ruh (canlı) zehr-ab-ı can-güdazı (can yakan zehirli suyu) içecek… İşte o yevm-i meşumda (uğursuz günde) bunca amal (emeller), ihtirasat (ihtiraslar), bunca aşk ve sevda, bunca asar (eserler) ve mevzuat hep mahvolacak… Ondan sonra arz, güneş, bilcümle (bütün) seyyarat (gezegenler) parçalanacak. Her bir parçası başka dünyalara savrulacak. Fakat bütün bu fecayi-i tabiat (doğanın musibetleri) ve hayat tarih-i kainatta (doğa tarihinde) bir satırlık yer bile işgal etmeyecek."

Kitabınkapağı.

Kitabın giriş kısmında *Felsefe-i Tabiiye ve Hayatiye Kütübhanesi* başlıklı bir bölüm yer alır. Bu bölümde doğadaki olayları inceleyip anlamlandıran doğa bilimleri ile felsefenin ayrımı, birinin alanının fizik iken diğerinin alanının metafizik olduğu, fakat üç bin yıldır dinlerin doğa bilimlerini boyunduruğu altına almasından dolayı bilimin ilerlemesinin sekteye uğradığı görüşleri öne sürülür. Spiritüalizm, animizm, panteizm gibi çeşitli felsefelerin ve inançların öne çıkmasıyla geri kalan bilimin sahasının neler olduğu, şimdiki durumda (yani 1920'erde) bilimin elde ettiği ilerleme ve felsefenin geldiği nokta genel çerçeve ile özetlenir. Doğanın bir mekanik aksamlar bütünü olduğu ve doğa kanunlarına tabi olduğu vurgusu yapılır. Bilimin inceleme yaptığı, felsefenin işini ise terkip olduğu ifade edilir ve bu ikisinin birbirini tamamlayıcı iki alan olduğu belirtilir. Doğada bilinmeyen şeyler olarak adlandırılan ve metafizik sınıfına sokulan olayların aslında doğa kanunlarının olağan işleyişi içerisinde meydana geldiği belirtilir. Bu ve buna benzer felsefe ve bilim kıyası yapılarak ön söz tamamlanmış olur.[10] Kitabın diğer bölümlerini başlıklar altında inceleyeceğiz.

Bu Dünyanın Sonu Nasıl Gelecek Yahut Küre-i Arz (Dünya) Feza-yı Bi-payanda (Sonsuz Uzayda) Dönüp Giderken Başına Ne Gibi Kazalar Gelmesi Muhtemeldir: Yazarın teorisine göre, her gün evrende yeni dünyalar doğmakta ve uzayda dönüp durmaktadır. Bunun yanı sıra yine her gün nice dünyalar parçalanmakta ve sonsuz uzayın içinde parçalanıp gitmektedir. Bu milyarlarca yıldır her gün tekrarlanan olaylardan olup sıradan insanlar bunu bilmemektedir. Ancak bazı uzman âlimler ile astronomi bilimi ile uğraşanlar bundan haberdardır. Milyarlarca yıl önce meydana gelen gezegenler parçalanıp yok olmaktadır. Bu olay, gökyüzünde görülse bile aslında görüldüğü tarihten milyonlarca yıl önce gerçekleşmiş bir kıyamet günü olmaktan ibarettir. Çünkü evrenin bir köşesinde meydana gelen kozmik bir olayın ışığının bize ulaşması için kat etmesi gereken mesafe çok büyüktür. Bu sebeple böyle büyük bir evrende meydana gelen bu olaylar ehemmiyetsizdir. Nitekim yaşadığımız dünya bir anda alt üst olsa, parçalansa ve dağılıp gitse bu koca evrende önemsiz bir olay olmaktan öteye gidemeyecektir. Fakat evrende dünyamızın yok olup gidişi ne kadar ehemmiyetsiz

10 S. 3-5.

görülse de bizce önemlidir. Bu sebeple bu gezegenin sonunun nasıl olacağını merak ederiz. Bu dünyanın başında nasıl bir kıyametin kopacağını düşünürüz. Bu dünyanın yok olmasına sebep olacak doğa olaylarının neler olabileceğini sorgulayan yazar, dünya ile insan hayatını birbirine benzeterek sözlerine devam eder. Bir insan zatürre, verem, kanser, beyin humması vs. gibi birçok hastalıkla hayatını kaybedebildiği gibi çeşitli kazalarla da hayatını kaybedebilmektedir. Dünya da tıpkı insan gibi birçok kazaya uğrayarak yok olabilir ve Eralp, bu kazaların neler olabileceğini belirten bir liste hazırlamıştır:

1-Bir yıldıza veya kuyruklu yıldıza çarpmasıyla yanıp tutuşmaktan,

2-Tufan-ı umumiyeden (büyük bir tufandan),

3-Soğuktan, umum-ı dünyanın (bütün dünyanın) donmasından,

4-Havanın zehirlenmesinden,

5-Havadaki müvellidül-humuza (oksijen) ile azot gazlarının çekilmesinden,

6-Hâsılı bir kaza, hastalık, bir ihtiyarlıktan naşi varlığına nihayet verecek.

Bu listeden sonra Eralp, dünyanın sonunu getirebilecek ihtimallere başlıklar halinde yer vererek açıklamalarda bulunur.[11]

Birinci İhtimal – Şems ve Seyyarat ile Arz Fezada Giderken Başka Dünyalarla Müsademe Eylese: Böyle bir olay meydana gelirse oldukça şiddetli bir ısı ortaya çıkacaktır ve hepsi kızgın buhar haline gelecektir. Çünkü dünya, güneşin etrafında dönerek diğer gezegenlerle birlikte Vega yıldızına doğru gitmektedir. Bu seyahati esnasında başka bir dünya ile çarpışabilir. Teleskoplarla evrende birbirine çarpan gezegenler görülebilmektedir. Küçük dünyalardan oluşan bazı uzay kasırgalarının içerdiği bolideler bu çarpışmaların eseridir. Bu sebeple dünyamızın da günün birinde başka bir dünya ile çarpışması muhtemeledir. Bu gerçekleştiğinde öyle bir ısı ortaya çıkar ki ikisi birden alev alır ve yok olur. Bununla beraber bir yıldız kümesiyle çarpışması da mümkündür. Belki bir karanlık buluta denk gelip yeniden bir âlem olup milyarlarca yıl yaşayabilir. Yukarıda İbrahim Suresi, 48. ayetteki ifadeyle paralel bir görüştür. [12]

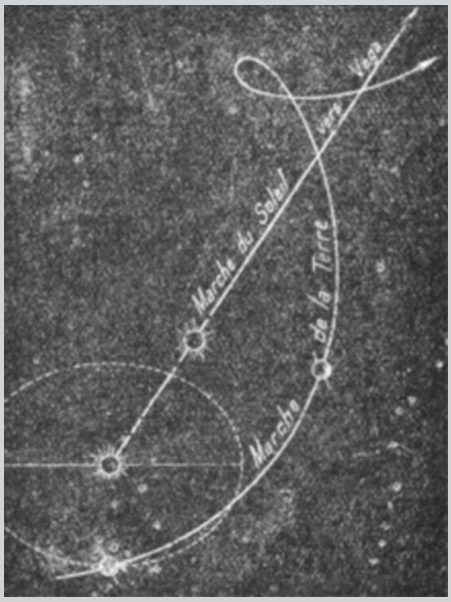

Vega yıldızına ilerleyişin çizimi, s. 10.

İkinci İhtimal – Arzımız Bir Kuyruklu Yıldızla Çarpışsa: Yazar, bu durumun gerçekleşmesi sonucu dünyanın ya cehenneme veya cennete döneceğini ifade eder. Kuyruklu yıldızlar, güneş sisteminde dolaşan ve zaman zaman yörüngeleri, gezegenlerin yörüngeleriyle kesişen gök cisimleridir. Bu sebeple bir kuyruklu yıldızla dünyanın çarpışması olası bir durumdur. Nitekim 29 Ekim 1832 yılında Biyela kuyruklu yıldızı dünyanın yörüngesiyle kesişmiştir. Bunu gazeteler de yazmış ve insanlar dünyanın mahvolacağını düşünmüşlerdir. Bu durum gerçeklememiştir. Fakat gerçekleşmiş olsaydı iki gök cismi, saatte 275000 km hızla

11 S. 6-9.
12 S. 9-11.

çarpışacaktı. Böyle bir durumda eğer dünyaya tam isabet ederse yaşam mahvolur. Kuyruğu denk gelirse bir yıldız yağmuru yaşanır ve geçer. Bununla beraber etoiles filantes yağmuru da görülebilir. Çarpması durumunda yeryüzünde büyük bir yangın çıkar. Deniz kaynar, oksijen ve hidrojen ayrışır, oksijen yanar ve büyük patlamalar meydana gelir. Gökyüzü ateşten bir denize dönüşür. Gökyüzünden ateşten şelaleler yere doğru akar. Şimşekler çakar. Kuyruklu yıldızların hepsi de aynı değildir. Bazılarında karbon çok bulunur. Bu sebeple böyle bir kuyruklu yıldız çarpsa hava zehirleneceğinden birçok canlı zehirlenerek ölür. Başka bir ihtimal de dünyayla yolu kesişen kuyruklu yıldızın atmosferdeki azotu çekmesi ve bu sayede oksijeni artırmasıdır. Bu da insana soluması için bolca oksijen sağlar ve yeryüzündeki yaşamı olumlu etkileyebilir. Fakat bu durumda daha çok ilerler ve azot tamamen biterse insanın psikolojik durumunda olumsuz değişimler meydana gelir ve taşkınlıklar, delirmeler, hezeyanlar, genel bir delilik hali başlar.[13]

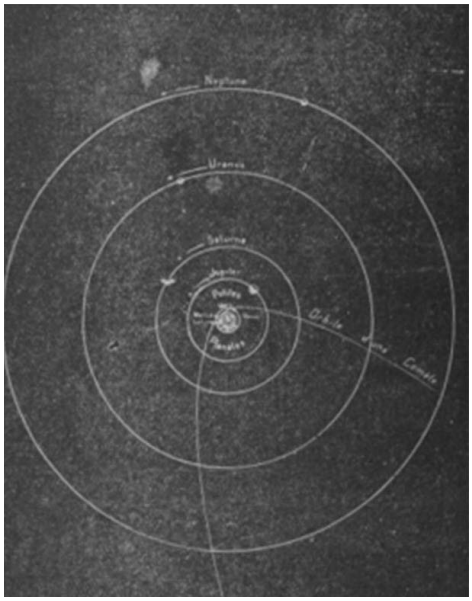

Güneş sisteminden geçen bir kuyruklu yıldız çizimi, s. 14.

Bu Dünyada Kopacak Olan Umumi Bir Tufan Neticesi Bütün Mahlûkat Boğulacaktır: Bu başlık altında yazar, daha önce de dünya üzerinde tufanların meydana gelmiş olduğunu belirtir. Akdeniz havzasında meydana gelen tufan olayına gönderme yaparak yeryüzünün bir bölümünde yaşamı nasıl yok ettiğini belirtir. Bu sebeple gökyüzünü gözden geçirmeli ve meydana gelen dönüşümleri izlemelidir. Kar, yağmur, rüzgâr, deprem, sel suları bunların hepsi yeryüzünde ne var ne yok parçalayıp götürebilecek doğa güçleridir. Toplayıp okyanusların içine atacaklardır. Hatta yıllık olarak azar azar bu durum meydana gelmektedir ve günü geldiğinde bu güçler, tamamen yeryüzünün çehresini değiştireceklerdir.[14]

Dördüncü İhtimal – Havada Sular Kalmayacak, Güneş Sönecek, Arz Donacak: Bütün Mahlûkat Karlar Altında Kalacak, Ölecek: Bu teoriye göre bir gün havada su buharı kalmayacak, kalmayınca güneş ısısını tutan tabaka da ortadan kalkacağı için dünyaya soğuk bir iklim hâkim olacak. Böylece dünya karla kaplı bir gezegen haline gelecek. Yaşayan varlıklar böylelikle ortadan kalkmış olacak. Belki de bu durum meydana gelmeden önce güneş enerjisini kaybedecek ve sönecek. Böylelikle dünya yine soğuğa mahkûm olacak. Yeryüzünde yaşamdan bir iz kalmayacak ve kıyamet kopmuş olacak[15]

Dünya karla kaplandığında yaşam da sona erecek, s. 20.

13 S. 11-17.
14 S. 17-18.
15 S. 18-21.

Sonuç

Tüm bu teorilerinden çıkaracağımız sonuç, asırlarca sadece dinî bilgileri esas alarak dünyanın sonu ve kıyamet üzerine belirli bir tasavvura sahip olan Türklerin dimağı, yirminci yüzyılda bilimin de gündelik hayatta etkisini göstermeye başlamasıyla farklı kıyamet senaryolarını düşünür hale gelmiştir. Elbette bu birden bire olmamıştır. Tanzimat Fermanı ile başlayan yenileşme hareketleriyle Avrupa kültürünün etkisi altına girmeye başlayan Türk aydınları, sadece edebiyat alanında çeviriler değil bilimsel alanda da çeviriler hazırlamışlar ve Batı'daki bilimsel gelişmelerin farkına varmışlardır. Tıpkı nasıl romanda telif eserler verilmeye başlanmışsa bilimsel alanda da telif eserler kaleme alınmaya başlanmış ve bilimsel faaliyetlere ve okumalara merak artmıştır. Bilimsel faaliyetlerin hız kazanması sonucu dünyanın nereden geldiği ve nereye gittiği tartışmaları da başlamış olup elde edilen gözlemler sonucu dünyanın sonunu getirebilecek olası felaketler üzerine çeşitli senaryolar da kaleme alınmaya başlanmıştır. Bu gelişme, Türk aydınlarını da etkilemiş ve Türk bilim insanları içerisinde de buna kafa yoranlar olmuştur. Teorilerini kitaplaştıran ilk kişi ise Osman Nuri Eralp olmuştur. Onun eseri, yalnızca İslam dinîne ait bilgileri esas almadan, çağın bilimlerinin verilerini de kullanarak meydana gelmesi muhtemel kıyamet senaryolarını işlemektedir. Bu da bize yaşanan kültürel değişimlerin, Türk insanının zihninde yüzyıllarca benimsediği belli başlı teorilerde nasıl değişimler olduğunu da göstermektedir. Eralp, eserini tamamladıktan sonra sonuna 'Vallahu alemu bissavab (Doğrusunu Allah bilir)' ibaresini eklemeyi de unutmamıştır.

Kaynakça

Gölcü, Berfin Melikoğlu - Özgür, Atilla, "Osman Nuri Eralp'in "Bakteriyoloji Dersleri" Adlı Kitabının Veteriner Hekimliği Tarihi Açısından Değerlendirilmesi", Vet. Hekim Der. Dergisi, Sayı: 87(2), 2016, s. 32-43.

Melikoğlu, Berfin, Osman Nuri Eralp'in "Bakteriyoloji Dersleri" Adlı Kitabının Veteriner Hekimliği Tarihi Açısından Değerlendirilmesi, Doktora Tezi, Ankara Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Veteriner Hekimliği Tarihi ve Deontoloji Anabilim Dalı, Ankara, 2007, 174s.

Tan, Bünyamin, "Dünya Dışı Yaşam Üzerine İlk Türkçe Kitap: 'Başka Dünyalarda Canlı Mahlûkat Var Mıdır?'", https://bunyamintan.wordpress.com/2018/08/01/dunya-disi-yasam-uzerine-ilk-turkce-kitap-baska-dunyalarda-canli-mahlukat-var-midir/, [erişim: 28.03.2020].

Topaloğlu, Bekir, "Kıyamet", TDV İslam Ansiklopedisi, https://islamansiklopedisi.org.tr/kiyamet, [erişim tarihi: 28.03.2020].

Tümer, Günay, "Ahir Zaman", TDV İslam Ansiklopedisi, https://islamansiklopedisi.org.tr/ahir-zaman, [erişim tarihi: 28.03.2020].

Yaşar, Aşkın - Özgür, Atilla - Özen, Rahşan, "Türkiye'de Veteriner Patolojinin Tarihi Gelişimi (1842-2002), Veteriner Bilimleri Dergisi, Sayı: 22, 2006, s. 31-38.

Ek

Kitabın arka kapağı, yazı: Dünya gelir geçer, fakat zaman yine o zaman, devran yine o devran.'

Sevcan Mutlu

BİR TARİHÇİNİN KİTAPLIĞINDAN ANEKDOTLAR

Okay Tiryakioğlu'nun *"Kuşatma 1453"* Adlı Kitabında İstanbul'un Fethi ve Fatih Sultan Mehmet

Tarihte önemli bir yere sahip olan ve üzerine sayısız kez yazılıp çizilen İstanbul'un, 1453'te Osmanlı Padişahı II. Mehmet tarafından kuşatılarak ele geçirilmesi ya da objektif olmayan bir bakış açısıyla fethi, sevdiğim yazarlardan Okay Tiryakioğlu'nun kaleminden de çok keyifli bir şekilde okunabilir.

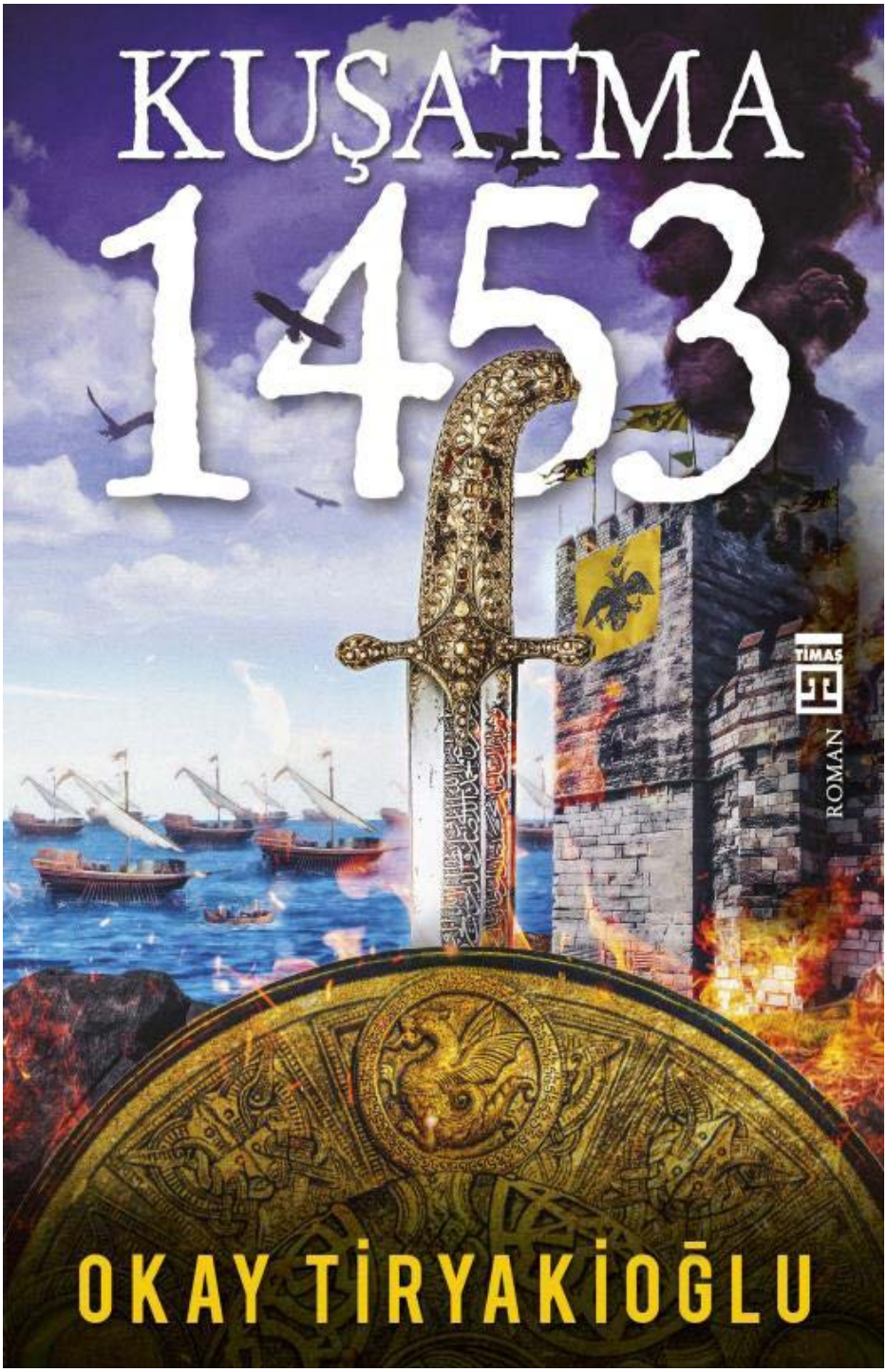

Bu ay seçtiğim konuyu, Okay Tiryakioğlu'nun ilk baskısı 2009'da - okuduğum baskısı 2011'de çıkan 11. baskı- Timaş Yayınları tarafından yayımlanan Kuşatma-1453 adlı romanını temel alarak değerlendirmek istedim. Konu kitabın adından da anlaşılabileceği üzere İstanbul'un Osmanlıların eline geçtiği o büyük kuşatmadır. Yazının son paragraflarında Fatih Sultan Mehmet'in kişiliği ve onun dönemi ile ilgili genel değerlendirmelere de yer verilecektir. Bu kitabın değerlendirmesine geçmeden önce, aynı yazarın Yavuz Sultan Selim, Kanuni Sultan Süleyman (üç kitap) ve IV. Murat gibi bazı diğer Osmanlı padişahları ile Mevlana gibi tarihte yerini almış önemli isimleri konu alan başka romanlarının bulunduğunu da ifade etmek gerektiğini düşünmekteyim. Gelelim bu eleştiri yazısının asıl konusu olan Kuşatma 1453 adlı romana…

Tarihte önemli bir yere sahip olan ve üzerine sayısız kez yazılıp çizilen İstanbul'un, 1453'te Osmanlı Padişahı II. Mehmet tarafından kuşatılarak ele geçirilmesi ya da objektif olmayan bir bakış açısıyla fethi, sevdiğim yazarlardan Okay Tiryakioğlu'nun kaleminden de çok keyifli bir şekilde okunabilir. Özellikle tarihe meraklı olan ama akademik tarzda yazılanları okumaktan çabuk sıkılanlar için bu kitabın akıcı dili, bana göre, onu okunabilecek cazip bir seçenek yapıyor.

Yazar bu romanında, Osmanlı Devleti'nin en güçlü padişahlarından II. Mehmet tarafından, ona "Fatih" unvanını kazandıran "Konstantiniyye" (bugünkü adıyla İstanbul) şehrinin, kuşatma öncesinden başlayarak, elli dört gün süre ile kuşatılmasını ve şehrin ele geçirilmesini anlatmaktadır. Roman, Şehzade Mehmet'in 1432'de Edirne Sarayı'nda doğduğu güne dair kısa bir girişle başlıyor. Daha sonra yazar kitabı farklı bölümlere ayırarak, 1453 yılı ocak ayından başlayarak, İstanbul kuşatmasını ve sonunda şehrin ele geçirilmesini tasvir ediyor. Bu tasvirleri yaparken başta Padişah II. Mehmet ve Bizans İmparatoru XI. Konstantinus olmak üzere, farklı karakterlerin ağızlarından yapılan birinci tekil şahıs anlatımları bana göre romana, ayrı bir zevk katıyor. Bu karakterlere başka örnekler vermek gerekirse; Bizans'ın yardım çağrısına karşılık vererek adamlarıyla beraber gelen tecrübeli komutan Cenevizli Giustiniani, -romanın sonlarına doğru ve bence çok az yer verilen- Ulubatlı Hasan, Osmanlı lağımcı ocağında –yerin altından tüneller kazarak şehrin düşmesini kolaylaştırma görevini üstlenen ocak- çalışan bir kaç cesur azap ilk aklıma gelenler. Bunun dışında yazarın benim en çok hoşuma giden yazım tekniklerinden biri Padişah II. Mehmet ve İmparator Konstantinus'un korkularının, heyecanının, öfkesinin, çaresizliğinin, hatta zaman zaman aşırı yalnızlık duygularının, vb. çok ustaca kaleme alınması oldu. Ayrıca genç padişahın başta Lalası Akşemseddin olmak üzere hocalarına duyduğu saygı, onların sözlerini yerine göre emir yerine göre de müjde olarak alması da ele alınmış. Kitapta, bu kuşatma sürecinde Eyüp Sultan Hazretleri'nin mezarının bulunmasında Akşemseddin'in rolü özellikle güzel vurgulanmış. Bu süreçte, II. Mehmet tüm muhalif seslere rağmen öncelikle onlar ne derse doğru kabul edip ona göre hareket etmesi bize genç padişahın karakteri hakkında da fikir sahibi olma şansı vermiş.

Kitabın ana teması içinde, İstanbul'un ele geçirilmesinin önemi II. Mehmet'in kendi ağzından ifade edilerek 127. ve 128. sayfalarda şöyle vurgulanmıştır:

'Konstantiniyye, ya sen beni alacaksın, ya da ben seni,' diye düşündü Mehmet, 'çünkü ikimiz için de başka çıkar yol gözükmüyor. Sen ayakta kaldıkça ben asla rüştümü ispat edemeyeceğim…'

Evet, genç padişah için İstanbul'un ele geçirilmesi sadece sıradan bir zafer olmaktan ziyade, kendini bir hükümdar olarak ispatlama fırsatıydı. Üstelik bu mücadeleye maalesef yenik başlamıştır. Mehmet, Babası II. Murat'ın 1444'te, kendi isteği ile tahtı ona bırakması üzerine, ilk

kez Osmanlı tahtına oturmuştu. Ancak on iki yaşında bir çocuğun idaresine bırakılan Osmanlı üzerine Haçlıların bir ordu göndermeleri, başta Veziriazam Çandarlı Halil olmak üzere devlet ileri gelenlerinin Mehmet'in iktidarına karşı olmaları ve yeniçerilerin de baskısı (Buçuktepe İsyanı) gibi sebeplerden dolayı tahtı tekrar babasına bırakmıştır. Aslında Mehmet'in tahtın en güçlü adayı olmadığı da ortadadır. Çünkü kendisinden büyük iki abisi daha vardır: Ahmet ve Ali. Ama hayatın insana ne getireceği hiç belli olmadığı için, bu iki rakibin zamansız vefatları en küçük kardeş Mehmet'e taht yolunu açmıştır.

Bu bağlamda, oluşan Haçlı tehdidi karşısında, II. Murat iyi bir komutan olarak Varna ve II. Kosova savaşları ile bu düşmanı püskürtmüş ve bunun ardından 1451 yılında ölene kadar iktidarını sürdürmüştür. Şehzade Mehmet ise, Manisa sancağına gitmiş ve gerçek anlamda tahta çıkacağı gün için hazırlanmaya devam etmiştir. II. Mehmet'in çocukluğunda yaşadığı bu çaresizlik ve yetersizlik hissi, unutamadığı hatıraları, tahta yeniden çıktığında Veziriazam Çandarlı Halil Paşa ile olan ilişkisine de yön vermiştir. Baba yadigârı veziriazamını, daha önemli gördüğü planları doğrultusunda, görevinde bırakmış ise de onun her hareketine ve sözünü dikkatle ele almıştır. Genç padişahın, tecrübeli devlet adamı hakkındaki görüşlerinin, veziriazamın İstanbul'un alınması konusundaki muhalefeti sonucunda netlik kazandığı görünmektedir. Zaten İstanbul'un ele geçirilmesi yaşlı veziriazamın ve onun bu makamı yaklaşık elli yıldır elinde tutan ünlü adının siyasi hayatta sonu olmuştur. Şehrin alınmasından kısa bir süre sonra tutuklanarak zindana atılmış ve o yaz idam edilerek tüm mal varlığına devlet adına el konulmuştur. Çandarlı'nın sonunu hazırlayan nedenlerden biri olarak, kitapta da bahsedildiği üzere, II. Mehmet'in etrafındaki kendi adamları, lalaları, özellikle devşirme kökenli Zağanos Paşa ile Halil Paşa arasındaki rekabetin de önemli olduğu ifade edilebilir [Fatih Sultan Mehmet ve ondan sonra gelen padişahlar döneminde, Osmanlı tarihinde uzun bir süre yönetimde etkin rol oynayacak olan devşirmelerin eğitim gördüğü bu sistem, genel anlamda, Osmanlı hâkimiyetindeki topraklarda yaşayan gayr-i müslim çocuklar (özellikle Hristiyan) asker – yeniçeri- ya da yönetici olarak yetiştirilmek amacıyla ailelerinden devlet adına alınıp, eğitim görmelerine dayanmaktadır. Bu çocukların eğitiminin ilk aşaması İslâmiyet'i öğrenerek Müslüman olmak ve Türk adetlerine göre yetiştirilmektir. Yeteneklerine ve fiziksel özelliklerine göre farklı ocaklarda eğitimler alan devşirme kökenliler, devlet kademelerinde görevler almış; yetenekleri doğrultusunda, padişahtan sonra o topraklardaki en güçlü ikinci adamın sahip olduğu veziriazamlık makamına bile sık sık gelmişlerdir. Bunların en ünlülerinden biri Kanuni Sultan Süleyman'ın gözdesi ve damadı Veziriazam Maktul İbrahim Paşa'dır mesela].

İstanbul'u ele geçirerek büyük hedefine ulaşan, isteklerini uygulamada muhalefet eden veziriazamından kurtulan Fatih Sultan Mehmet, bundan sonra da vefatına kadar başarılarına yenilerini katmış; bütün düşmanlarına korku salmış ve devletin topraklarını genişletmiştir. Bir taraftan Balkanlarda yürütülen faaliyetler ve yeni yerlerin Osmanlılara katılması (Belgrad hariç Sırbistan, vb.) bir taraftan Anadolu'da Türk birliğini sağlamak için beyliklerle mücadele edilmesi ve onların topraklarının Osmanlılara katılması (Karamanoğulları en zorlu rakibi olmuş ama yenilgiden kurtulamamıştır) dönemin önemli faaliyetlerindendir. Bir başka taraftan da, yine bir Türk devleti olan Akkoyunlulara karşı mücadele edilerek Otlukbeli Savaşı ile onlara ağır bir yenilgi yaşatılması da dönemin önemli siyasi olaylarındandır. Bir diğer taraftan, Karadeniz sahilindeki beylikler ve Trabzon Rum İmparatorluğu'nun, ardından Kırım'ın ele geçirilerek Karadeniz'in Türk gölü haline getirilmesi de, Fatih'in deniz siyaseti açısından değerlendirilmelidir. Üç tarafı denizlerle çevrili bir coğrafyada

hüküm sürdüğü için, denizlerdeki hâkimiyetin devletin geleceği açısından önemini de kavrayan genç padişah, o zamanlar tamamı Akdeniz diye nitelendirilen bugünkü adıyla Ege adaları ve Akdeniz'deki faaliyetleri ile de dikkat çekmektedir. 1480'de Mesih Paşa'nın Rodos Adası'nı ele geçirme hareketi ve Gedik Ahmet Paşa'nın İtalya'nın Otranto şehrini alarak İtalya'nın fethine güneyden başlayabilmesi bu genç padişahın hayallerindeki yeni hedefin İtalya olduğunu açıkça göstermektedir. Otranto'nun ele geçirilmesi, Fatih'in 1481'de aniden vefatı ile Osmanlı tarihinde devletin en kısa süreli zaferi olarak kalmış ve II. Bayezid zamanında bu hâkimiyet sürdürülememiş ise de; padişahın hedeflerini göstermesi açısından önemlidir. Osmanlı tahtına oturan yedinci padişah olan bu güçlü hükümdar zamanında devlet her anlamda bir imparatorluk vasfı kazandığı gibi denizlerdeki faaliyetler de öyle bir hızlanmıştır ki, 1480'de aynı anda hem Rodos hem de Otranto üzerine iki büyük sefer düzenlenebilmiştir. Daha da önemlisi bu seferlerden biri -Otranto- başarıyla sonuçlandırılmıştır. Rodos'un Osmanlı hâkimiyetine geçmesi ise, bir başka güçlü hükümdarın, hatta tarihlere Muhteşem lakabıyla geçen Kanuni Sultan Süleyman'ın tahta geçmesine ve ada üzerine yapacağı harekâta kalmıştır.

İlber Ortaylı'nın Osmanlı'yı Yeniden Keşfetmek-3:Üç Kıtada Osmanlılar adlı eserinde yer alan Fatih Sultan Mehmed ve Otranto Seferi adlı makalesinde ifade ettiği gibi, Türkler on birinci yüzyıldan beri yeni ülkelerini Roma (Rum), kendilerine de Romalı(Rumî) diye adlandırmışlar; Fatih Sultan Mehmet de kendine Kayzer-i Rum unvanını almıştır. Fatih'in fetihlerinin yönünü Avrupa'ya çevirdiği, ilk hedef olarak da İtalya'daki Roma'yı belirlemiş olduğu tartışılmayacak kadar açıktır. Ayrıca usta tarihçiye göre Fatih, "II. Mehmed, zamanının eşi az görülen Rönesans tipi bir entelektüeliydi." Bu ifade, Fatih'in birden fazla yabancı dile her anlamda hâkim olduğu -Okay Tiryakioğlu eserinde Fatih'in ağzından üçü ana dili gibi olmak üzere yedi dil bildiğini ifade ediyor mesela-, çok kitap okuduğu, "Avni" mahlasıyla şiirler yazdığı, vb. özellikleri göz önüne alındığında doğru bir tespit olarak değerlendirilebilir.

Fatih Sultan Mehmet'in güçlü, başarılı ve kültürlü bir hükümdar olması dışında karakteri ile ilgili bazı tespitlerden de bahsedilebilir. Bu yazıya temel olarak ele aldığım Kuşatma 1453 adlı kitapta da üzerinde durulduğu gibi, düşüncelerini son ana kadar paylaşmama konusunda oldukça sert bir tutumu olduğu görünmektedir. Ayrıca kolay öfkelenebilen, genelde sabırsız ama gerektiğinde de beklemesini bilen, ayrıntılı planlar yapma ve yaratıcılık gerektiren teknik konularda başarılı, büyükleri ile hocalarına karşı aşırı saygılı biri olduğu da söylenebilir. Öz disiplini çok yüksek biri olduğu da bir hükümdar olarak başarılarından anlaşılabilmektedir.

Bu konudaki naçizane görüşlerime ve dolayısıyla yazıma bir son vermeden önce, İstanbul'un konu olduğu bir noktada, bu güzel şehre ve tarihi yarımadaya her gidişimde hissettiğim bir histen bahsetmeden edemeyeceğim. Bu, İstanbul'u çok seven biri olarak, insanoğlu onu ne kadar yozlaştırırsa yozlaştırsın, Marmara Denizi'nin her iki yakasında tahtında oturan kudretli bir kraliçe edasıyla yüzyıllardır güzelliğinden, cazibesinden, stratejik öneminden ve yirmi dört saat yaşayan canlı bir şehir olma vasfından hiçbir şey kaybetmemesine duyduğum hayranlıktır.

Bir sonraki ay yeni yazımla görüşebilmek ümidiyle. Küçük bir ön bilgi olarak, bir sonraki yazımda Fatih Sultan Mehmet'in oğlu II. Bayezid ve onun saltanatı hakkında görüşlerimi kaleme almaya çalışacağımı eklemek isterim. Ulaşabildiğim herkese şimdiden iyi okumalar.

Westeros'un beşinci Targaryen hükümdarı, Kral Viserys Targaryen rolünü Peaky Blinders dizisinden Paddy Considine canladıracak.

Game of Thrones dizisinin yeni serisi

House of the Dragon prodüksiyona girdi

Game of Thrones dizisinin resmî Twitter hesabında Nisan sonunda açıklandığı üzere HBO kanalının büyük ilgi çeken dizisinin yeni serisi House of the Dragon prodüksiyona başladığını duyurdu. George R.R. Martin'in Ateş ve Kan (Fire & Blood) kitabını temel alan dizi Game of Thrones'ta geçen olaylardan yüzlerce yıl öncesini konu alacak ve Targaryen Hanedanının öyküsünü anlatacak.

Westeros'un beşinci Targaryen hükümdarı, Kral Viserys Targaryen rolünü Peaky Blinders dizisinden Paddy Considine canladıracak. Kral Viserys'in ilk doğan çocuğu Prenses Rhaenyra rolünde Emma D'Arcy, evleneceği Prens Daemon rolünde de Doctor Who dizisinden Matt Smith oynayacak. Bu karakterlerin diziye eklenmesinin Targaryen Hanedanı içindeki iç savaş olan Ejderhaların Dansı'nın da işleneceğini gösteriyor.

Olivia Cooke, Viserys'in ikinci karısı Alicent Hightower, Rhys Ifans ise onun babası Otto rolünde yer alıyor. Fabien Frankel'in de kadroya katıldığı ve muhtemelen kralın muhafızlarından Ser Criston Cole rolünü alacağı düşünülüyor. Steve Toussaint ise Velaryon Hanedanı'nın başı Corlys Velaryon rolünde.

Setleri hazırlanan ve prodüksiyonuna başlayan dizinin HBO prömiyerinin 2022'de yapılacağı öngörülüyor.

Warner Media'nın Aralık 2020'de yayımladığı iki ejderha görselinin de dizide kullanılacağı düşünülüyor.

OLGU İLE ALGI
MURAT YAPICIER
Oof ne kötü rüyaydı!
Salgın bitmiş, barlar açılmış, alfabetik sırayla alıyorlar içeri !
Nesi kötü ki bunun?
Rüyada Zinedine Zidane'mışım !
Halimize gene de şükredelim!
Ya salgın 20 yıl önce olsaydı !
Neden ki?
Ya evde NOKIA 3310 ile, 20 SMS ve 2 saat konuşma tarifesiyle kapalı kalsaydık... '
Murat 21

Selcan Aktaş

N -ÖDÜL

Jose Saramago / Körlük

1998 de Nobel Edebiyat ödülü alan Jose Saramago en çok Körlük kitabı ile tanınır okurlar tarafından. Portekizli gazeteci yazar Saramago 88 yıllık yaşamına onlarca eser sığdırmış ve bu eserler 25 dile çeviri olarak kazandırılmıştır. Kitap satışları sadece kendi ülkesi Portekiz'de iki milyonu geçerek ciddi bir okur kitlesine ulaşmıştır. Halen nitelikli bir okuyucunun kütüphanesinde olması gereken bir yazar olarak edebiyat dünyasına ismini yazdırmıştır.

1995 te Körlük kitabını ütopik bir hikaye ile süsleyerek okuyucuya sunar ve okuyucuyu olması muhtemel ama korkutucu bir dünyanın içine çekiverir Saramago. İnsan ilişkilerinin zor zamanlarda nasıl sekteye uğradığını , insanların birbiriyle olan çıkar ilişkilerini ve inanmak zorunda kaldıkları ortamda içine girdikleri psikolojik çıkmaz ve sürü psikolojisi ile nasıl hareket ettiklerini bir bi yaşatır okuyana. Her bölüm bittiğinde bir kez daha şükredersiniz elinizi görebilme yeteneği olan gözlerinizin üstüne koyarak.

Kırmızı Kedi Yayınları tarafından basılan kitabın 77. Sayfasında 'Tanrı'm! Gözlerimizin görmemesi ne büyük bir eksiklik, görmek, görmek belli belirsiz bir gölge halinde bile olsa görebilmek ,bir aynanın önünde durmak ve koyu ,zor görülen bir lekeye bakıp ,bu benim yüzüm diyebilmek, öteki ışıklı şeyler bana ait değil.' Cümleleri göremeyen insanların psikolojisini en iyi anlatan cümlelerdir kitapta.

İnsanın içselleştirdiği kaoslardan beslendiği ve en önemli özelliğinin sorun anında problem çözebilme yeteneği olduğunu tüm kitap boyunca okuyucuya aksettirmeye çalışan yazar aynı zamanda edebiyat yeteneğiyle de kelimelere farklı anlamlar yükleyerek konunun akıcılığını sağlar.

Fakat yazarın neredeyse tüm okuyucuları tarafından eleştirildiği nokta kitabın içinde çok az kullandığı ve okumayı zorlaştıran noktalama işaretleri yoksunluğudur. Özellikle yazarı hiç tanımayan ve ilk kez kitabını eline alan bir okuyucu için hikayeyi kavrama ilk sayfalarda epeyce zorlayıcı olabilir. Kahramanların içsesleri, yazarın hikaye anlatımıyla karışıverir bu yüzden. Ayırt etmekte zorlanan okuyucu ise detaylara takılmadan olaylara odaklanırsa yazar Saramago ile birlikte kendini hikayenin akışına kaptırdığında eşsiz bir yolculuğa çıkacaktır.

Çevirmen Işık Ergüden, çevirisini yaptığı kitabın en başında yazarın kendine özgü yazım tarzına sadık kalındığının açıklamasını da bu yüzden yapmak zorunda kalmıştır.

Özgürlüğü ,dayanışmayı, insanı okuyucusuna bir kez daha sorgulatan yazarın Kırmızı Kedi Yayınevi'nden çıkan diğer kitapları da kesinlikle okunmaya değer.

Körlük ve Görmek özellikle arka arkaya okunursa bir filmin iki yarısı gibi tamamlayacak birbirini.

Tüm okuyuculara iyi okumalar.

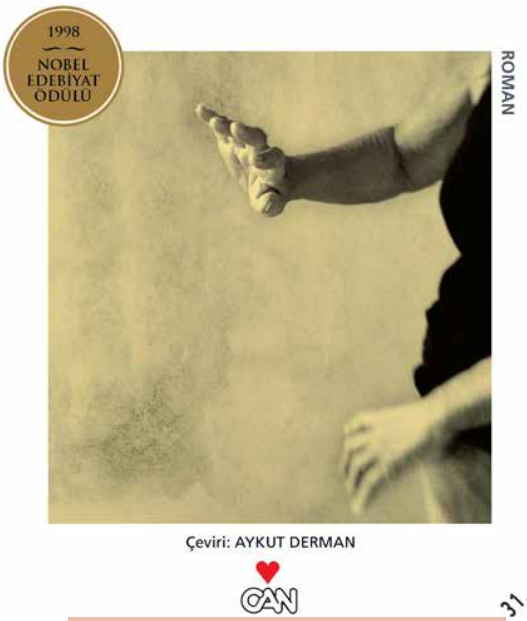

Züleyha Ekici

SİDERA'NIN DÜNYASI

YEŞİL BAŞKENT "Ljublijana"

Şehre ilk bakışta fark edilen yapı yeşil dokusudur. Tabiata hâkim olan bu renk, iç açıcı ve güven veren niteliğini burada yaşayan insanlara zerk ediyor adeta. Huzur aşılayan sakin bir şehir Ljublijana.

2010 yılından bu yana Avrupa ülkeleri çevre duyarlılığı bilinci geliştirmiş ve yaşam kalitesini yükseltmeyi başarmış kentleri ödüllendiriliyor. Slovenya'nın başkenti Ljublijana 2016 yılında "Avrupa Yeşil Başkenti" unvanını almayı başarmıştır.

1991 yılında bağımsızlığını ilan eden Slovenya'nın idari fonksiyonu özelliğine sahip olan kent, kısa zaman zarfında büyük dönüşümler yaratılabileceğine iyi bir emsal teşkil etmekte.

Alp Dağları'nın eteklerinde doğayla uyum içinde inşa edilen mimarisiyle muhteşem bir görünüme sahip. Ljublijana kalesi, köprüleri, Tivoli Parkı, Preseron Meydanı, müzeleri ile büyüleyici yemyeşil bir kent. Doğanın sesleri sokaklarında, sakinlerine eşlik ediyor.

Bu yeşil huzurun ya da bir kentin dönüşümünün başarısının nasıl bu kadar kısa bir süreçte oluştuğunun merakı içindeyim.

Kentin % 46'sı doğal ormanlarla kaplı ve kişi başına düşen yeşil alan 542 metrekaredir. 2016 yılında Yeşil Başkent Ödülü'nün sahibi olduktan sonra 2 bin yeni ağaç ekilmiş şehre, Sava Nehri'nin kenarları yeşillendirilmiş, yeni parklar yapılmış, eski sanayi alanları bozulmuş ve araziler yeşillendirilmiş.

Cömertlik, uyum ve paylaşım rengi olan yeşil tüm kenti sarmış. Ödül almak, şehirdeki yeşilin artmasını kamçılamış gibi görünüyor.

Bu yeşil dönüşüm, 2007'de başlatılan ve 2025 hedefiyle harekete geçirilen bir çevre programı kapsamında, 93 altyapı projesini hayata geçirmeyi amaçlayan çalışmalar hummalı bir şekilde gerçekleştiriliyor.

Bu projeler arasında yerel ulaşım, yeşil değerler, sürdürülebilir hareket planı (özel motorlu araçların kullanımının kısıtlanması) yayalaştırma, atık yönetimi gibi geri dönüşüme imza atan uygulamalar yer almaktadır.

2007'den günümüze 'Yeşil' renk, çiçeği burnunda kente yeniden doğmayı çağrıştıran bir simge olmuş, yeniliği, gençleşmeyi ve umudu getirmiş.

Bu rengin yarattığı tüm değerleri mevcut kentim için hayal ediyorum…

2010 yılından bu yana Avrupa ülkeleri çevre duyarlılığı bilinci geliştirmiş ve yaşam kalitesini yükseltmeyi başarmış kentleri ödüllendiriliyor. Slovenya'nın başkenti Ljublijana 2016 yılında "Avrupa Yeşil Başkenti" unvanını almayı başarmıştır.

Berra Çelikel

Bu arada ben Liv. Olivia'nın kısaltması. Kendimden bahsetmem gerekirse on yedi yaşında kıvırcık kumralımsı saçları olan gözlüklü sıradan bir liseli kızım. Yaşadığım hikâyeye karşı güçlü durmaya çalışıyorum. Duygusal bir yapıya sahibim aslında.

AYÇİÇEĞİ TARLASI

"Ümidi kesin… Ümidi kesin… Ümidi kesin…" Geçen ay işittiğim bu cümle kafamın içinden çıkmıyor. Her düşündüğümde gözyaşlarımı tutamıyorum.

Bu arada ben Liv. Olivia'nın kısaltması. Kendimden bahsetmem gerekirse on yedi yaşında kıvırcık kumralımsı saçları olan gözlüklü sıradan bir liseli kızım. Yaşadığım hikâyeye karşı güçlü durmaya çalışıyorum. Duygusal bir yapıya sahibim aslında.

Size bu yıl patlak veren bir hikâyeden bahsedeyim. Benim hikâyemden. Sevinç dolu aynı zamanda travmatik olan hikâyemden. Gelin en başından başlayalım. Yaz tatilinin son günüydü yarın okula gidilecekti. Ben de hazırlıklarımı yaparken vücuduma daha hiç yaşamadığım bir halsizlik daha sonra da dayanılmaz bir ağrı girdi. Kendimi dinlendirmek için hızlı bir şekilde yatağıma attım. Ağrıdan gözümden yaş akarken çığlık atmamak için zor duruyordum. Yaşlar akan gözlerimi kapattım. Kendimi ayçiçeği tarlasında hayal ettim. Ayçiçeklerin arasında kendimi anlam veremediğim bir şekilde huzurlu, güvenli ve sevinç dolu hissediyorum. Küçüklüğümden beri böyle bu… Gözlerimi açtığımda acım geçmişti. Az önce vücudumda neler olduğuna anlam verememiştim. Oldukça sağlıklı biriydim aslında. Çok fazla düşünmeden işime devam ettim. Yazın son gününün tadını çıkarmak istiyordum. Ailemi boşa telaşlandırmamak için bu konudan bahsetmedim. Gelip geçici olduğunu düşündüm.

Ertesi sabah her sene olduğu gibi yeni bir okul yılı için heyecanlıydım. Her şey oldukça klasikti. Favori ayçiçekli tokamla kendime sımsıkı bir atkuyruğu yaptım. Okul üniformamı giyip aşağı indim. Annem her Pazar ve okulun ilk günü yaptığı kahvaltıyı hazırlamıştı. Krepler… Üstünde krem şantiden gülen yüz olan krepler…

İllüstrasyon- Nevra Çelikel

Hızlıca yiyip evden çıktım. Yine bir ilk gün klasiği, ilk gün hep babam okula götürürdü. Keşke geçmişe gidip o günü durdurabilsem… Okula geldim "Bu kalabalığı özledim." diye geçirdim içimden. İlk gün herkes sınıfları bulmakla uğraştığı için çok daha zor oluyor koridorlarda yürümek. Sonra onu gördüm.

Gilbert, en yakın arkadaşım. İkiz gibi büyüdük. Yazın neredeyse her gün görüşmemize rağmen okulda farklı oluyor. Gilbert koruyucu meleğim gerçekten. Birlikte bir sürü anımız var. Gilbert'la göz göze geldikten sonra insan yığınının arasında hızlı adımlarla yanına gitmeye çalıştım. Birbirimizi bulduk ve okul kafeteryasına gittik. Yemekleri alıp oturduk. Bir süre sonra dünkü halsizlik yeniden yaşandı. Belli etmemeye çalıştım ama kötü bir haldeydim. Gilbert gizlemeye çalışsam da yüz ifademden bir şeylerin ters gittiğini anladı. Ben de bir şeyim olmadığını söyleyip geçiştirdim. Yüz ifadesinden pek inanmadığı belliydi o yüzden gözleriyle beni süzdü. Bugünkü ağrılarım daha farklıydı.

Ağrılarım dünküne göre daha hafifti ama çok daha uzundu. Bu beni yorgun düşürmüştü. Hiçbir şey duymuyor, görmüyor odaklanamıyordum. Biraz da olsa gücümü toparladıktan sonra yemek masasından kalktım. Gözümün kararışı, Gilbert'ın endişeli bir şekilde ayağa kalkışı… Ve gerisi yok.

Uyandığımda bir hastanede annemin babamın başucumda olduğu bir durumdaydık. Çok yorgun olduğumu hatırlıyorum. Odama doktorların gelişini durumum daha ciddi olabileceğini öğrendim. Birkaç gün ve kontrolden sonra kemik kanseri olduğumu öğrendim. Zor bir süreçti.

Her şeyi kabul ettikten sonra hızlı bir şekilde kemoterapiye başladım. Kemoterapinin sanıldığından çok daha ağır etkileri olduğunu öğrendim. Her gün aynaya baktığımda gözlerimin önünde eriyip yok oluyordum. Güçlüyüm, güçlü olmalıydım. Bir ellerimde kafamı gezdirirken saçlarımın elimde kaldığını gördüm. İki elim saç dolmuş bileğimde olan ayçiçekli tokama bakıyordum. O sırada kendimi daha fazla tutamadım. Bir hastane odasında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Gözyaşlarımın elimde duran saçlarıma düştüğünü gördüm. Ağlamam geçtiğinde ve beni rahatlattığında hastane yatağımın yanında duran Gilbert'ın getirdiği ayçiçeği demetlerine baktım. Bu durumda bana huzur veren ve beni rahatlatan tek şey ayçiçekleriydi.

Daha sonra her günkü gibi içeriye Gilbert geldi. Önce ellerimde duran saçlarıma sonra ağlamaktan kızaran gözlerime baktı. Endişeli bir şekilde canımın yanıp yanmadığını sordu. Olayları anlattım ve bana bir tıraş makinesi gerektiğini söyledi. Bir süre daha oturduktan sonra ödevleri olduğunu, eve gideceğini söyledi ve gitti. Gilbert'tan hemen sonra içeri babamlar girdi ve onlarla sohbet etmeye başladık.

Günün ilerleyen saatlerinde Gilbert yeniden geldi ve bu sefer elinde tıraş makinesi de vardı. Beni yatağımdan kaldırdı ve hastane odasının ortasında tıraş etti. Benim için zordu. Ağlamamaya çalışsam da pek beceremedim. Gözyaşlarım saçlarım gibi akarak indi yüzümden. Tıraş işleminin bittiğini anladıktan sonra makinenin sesini hâlâ duyuyordum. Arkamı döndüğümde Gilbert'ın kendi kafasını da tıraş ettiğini gördüm. Yeniden ağlamaya başladım. Gilbert'ın da tıraşı bittikten sonra ona sarıldım. Anladım ki Gilbert'la bir sürü güzel anımız olsa da benim hafızamda en güzeli buydu.

Daha sonra annemler içeri girdiğinde Gilbert'la ikimizin saçsız olduğunu görünce öncelikle çok şaşırdılar. Sonra bir anda gülmeye başladılar. Dayanamayıp biz de güldük. Uzun süre bu böyle devam etti ve Gilbert eve gitti. O gün yaşadığımız olay benim için çok özeldi.

Aylar geçtikçe ve kemoterapim devam ederken, kendimi güçlü hissediyordum. Benim hastanede kalma sürecim devam ediyordu. Bir gün hastane odamda gezerken işitmek istemediğim bir şey işittim. Annem, babam ve doktorumun konuşmalarına kulak misafiri olduğumda sadece şu iki kelimeyi duydum: "Ümidi kesin." Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Benden ümidi kesmişler miydi? Onca ağrı, acı, fedakârlık boşuna mıydı? Cevabını bilmediğim bir sürü soru vardı. Artık sayılı günüm vardı. İstediğim tek şey daha fazla kemoterapi görmemekti. Daha fazla düşünmek istemedim. Ayçiçeklerini düşündüm.

Ertesi gün uyandığımda hayatımın sayılı günlerine uyandığımı düşündüm. Zaten öyle değil miydi? O gün doktorlar bana vücudumun yavaş yavaş

çöktüğünü söyledi. En fazla üç, dört ayım varmış. Onlara hemen kemoterapiyi bırakmak istediğimi söyledim. Öyle de oldu.

Gilbert'a olan biteni anlattım ve uzun bir aradan sonra gözünden bir yaş tanesi düştüğünü gördüm. Bana sımsıkı sarıldı ve son günlerimi bana mükemmel yaşatacağına dair söz verdi. Hayatımın geriye kalan kısa zamanında neler yapabileceğimizden bahsettik. Uzun uzun sarılıp ağladık.

Kemoterapiyi bıraktıktan birkaç gün sonra hastaneden ayrıldık. Eve ara sıra gitmeme rağmen sürekli hastanede kalıyorduk. Odamı, yatağımı, evi çok özlemiştim. Onlara geç kavuşup erken ayrılacaktım. Odamda uzun uzun oturdum. Eskiden kullandığım tarağıma baktım sonra da aynaya o sırada fark ettim ki hayattaki çoğu şey gelip geçici, bize yarın ne olacak kimse bilmiyor. Yarını tahmin etmektense bugünü yaşamak gerekiyor. Yarın aslında büyük bir gizem…

"Ümidi kesin… Ümidi kesin… Ümidi kesin…"
Geçen ay işittiğim bu cümle kafamın içinden çıkmıyor. Her düşündüğümde gözyaşlarımı tutamıyorum. Boğazım düğümleniyor. Ölüm ne kadar acı bir şey olsa da bir yandan anlayamadığım bir sevinç var içimde. Daha fazla acı çekmemenin sevinci. Ölümü kabul ediyorum ve onu bekliyorum. Yakın bir gelecekte öleceğimi öğrendiğimden beri bir ay geçti.

Ben hâlâ bazı şeyleri anlayamasam da geçen bir ay benim için çok eğlenceli, bir o kadar da özeldi. Yapamadığım bir sürü etkinliği, denemekten korktuğum bir sürü şeyi gerçekleştirdim. Sevdiklerimle zaman geçirdim. On sekiz yıllık hayatımdan daha eğlenceli geçti bu ay. Mutluydum sanki üç ay sonra yaşamamım sonlanmayacakmış gibi mutluydum. Bu aylar içerisinde yas tutmaktansa eğlenmeyi yaşamayı tercih etmiştim. Ama içimden sürekli "Bir mucize olsun da yaşayayım." diye geçirmiyor değildim. Her şey oldukça güzeldi, ruhum temizlenmiş gibi hissediyordum.

Son iki ayım gerçekten mükemmel geçmişti. Ama yavaş yavaş vücudumun içten içe çöktüğünü hissedebiliyordum. Eskisi kadar yürüyemiyordum, eklem ağrılarım oluyordu. Anladım artık öleceğimi. Canım çok fazla yanmaya başlamıştı. Gilbert veya babam artık beni ağrılarım yüzünden yürüyemediğim için kucağında taşıyordu. En sevdiğim dönemi, ayçiçeklerinin açma dönemini kaçırıyordum.

Gilbert'la artık dışarı bile çıkmıyorduk. Genel olarak evdeydik. Gilbert ölmemin haksızlık olduğunu düşünüyordu. "Niye sen?" Diye sorduğu bile oldu. Ben de bunu çok düşündüm "Niye ben?". Neden başkası değil. Kader mi? Lanet mi? Bilmiyorum. Ciddi anlamda çöküyordum. Tenim daha soluk, gözaltı morluklarım daha fazla, yüzüm daha zayıf… Bu sadece fiziksel olarak görünen çöküştü.

Bugün Gilbert'a yalvardım, beni ayçiçeği tarlalarına götürsün diye. Hem kendisi hem de ailem artık dışarı çıkmama izin vermiyordu. Bu dönem de çok hassas olduğumu düşünerek… Gilbert'ı şu cümle ikna etti. "Bırak da son kez ayçiçeklerimi göreyim.". Ayçiçekli elbisemi giydim, Gilbert beni kucağına aldı ve yola koyulduk. Daha sonra hayallerimden de güzel olan bir ayçiçeği tarlasına gittik. Çok güzeldi. Gilbert beni arabadan indirdi ve beni huzurun çiçeklerinin içine bıraktı.

Gilbert'la uzun bir sohbet ettik. Ona küçüklüğümden beri ayçiçeği olmak istediğimi söyledim. O da bana "Sen zaten ayçiçeğisin."dedi. Ben ayçiçeği değildim ama olacaktım. Daha sonra yavaş yavaş nefesimin kesildiğini ve canımın yandığını hissettim. Gilbert hemen ayaklandı ben de ona elimle "Dur." işareti yaptım. Beklemediğim bir şekilde durdu. Ayçiçeklerinin arasına uzandım. O da yanıma uzandı. Gözlerimi kapadım ve kendimi ölüme teslim ettim. Huzurluydum. Mutlu olduğum bir yerdeydim. "İşte artık bir ayçiçeğiyim." diye geçirdim içimden ve ayçiçeklerinin arasında sonsuzluğa süzüldüm.

Murat Yapıcıer

Kimmeryalı Zambula Yamyamları'na karşı

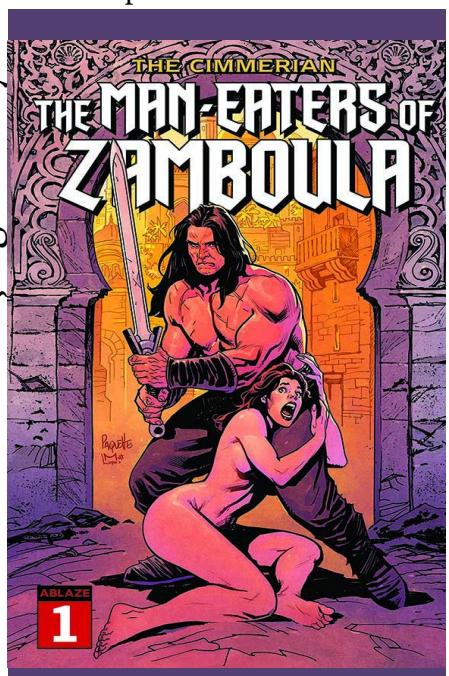

Ablaze Yayıncılık'tan Gess'in yazıp çizdiği, Robert E. Howard'ın yeni bir Kimmeryalı uyarlamasının Temmuz ayında çıkacağı duyuruldu: Zambula Yamyamları.

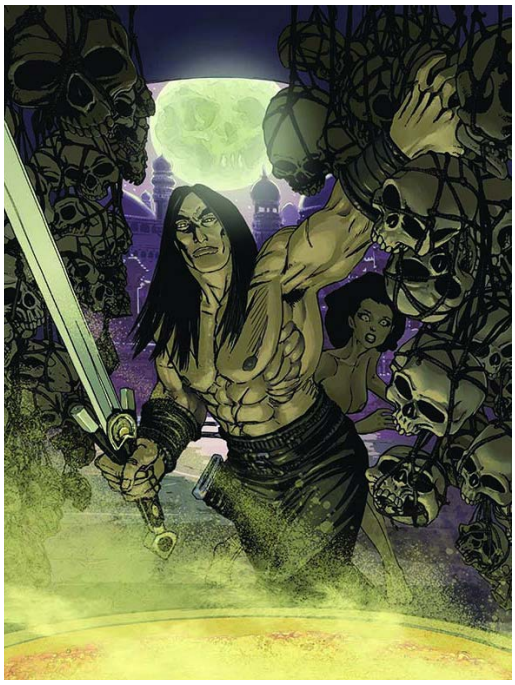

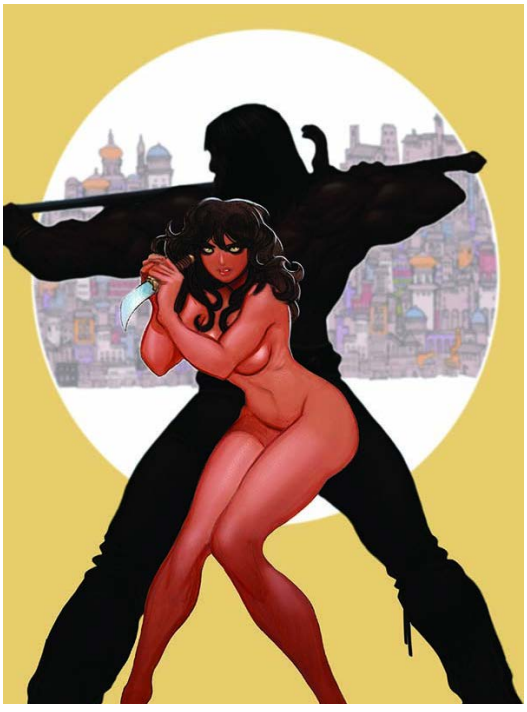

Ablaze Yayıncılık'tan Gess'in yazıp çizdiği, Robert E. Howard'ın yeni bir Kimmeryalı uyarlamasının Temmuz ayında çıkacağı duyuruldu: Zambula Yamyamları. Aslında Howard'ın öykülerinin artık kamu malı olmasına, özgün olarak tamamının İtalya'da yayımlandığı Conan'ın orada kamu malı olmasına, ve bu öykülerin de Conan ya da Barbar Conan öyküleri olmasına rağmen, Conan'ın ABD'de Marvel Comics'in kayıtlı markası olması nedeniyle çizgiromanlarını The Cimmerian (Kimmeryalı) olarak adlandırmak zorunda.

Yapılan resmî tanıtım yazısı şöyle: "Kimmeryalı bin bir gece masalları diyarında! Farklı inançların, dillerin ve kültürlerin kavşak noktasında yer alan mitik ticaret şehri Zambula aynı zamanda bir çok esrarlı efsanelerin de sahnesidir. Şehre uğrayan Conan Aram Baksh'ın evindeki tehlikeler üzerine uyarılır. Orada kalan yabancıların çoğunun gizemli şekillerde ortadan kaybolduğu söylenmektedir… ve Kimmeryalı geceyi tam da orada geçirmektedir. Ama bu gizemli kaybolmaların üstündei esrar perdesini aralayan Kimmeryalı tüm Zambula şehri ile bağlantılı daha da korkunç bir sırrı ortaya çıkaracaktır.

Oryantalizm ve makabr büyücülük ile dolu öykü, Zambula Yamyamları yazar/çizer Gess'e Robert E. Howard'ın kahramanına bakışını egzotik, erotik ve esrarlı bir güzellik içeren bir çizgi roman ile anlatma fırsatını veriyor."

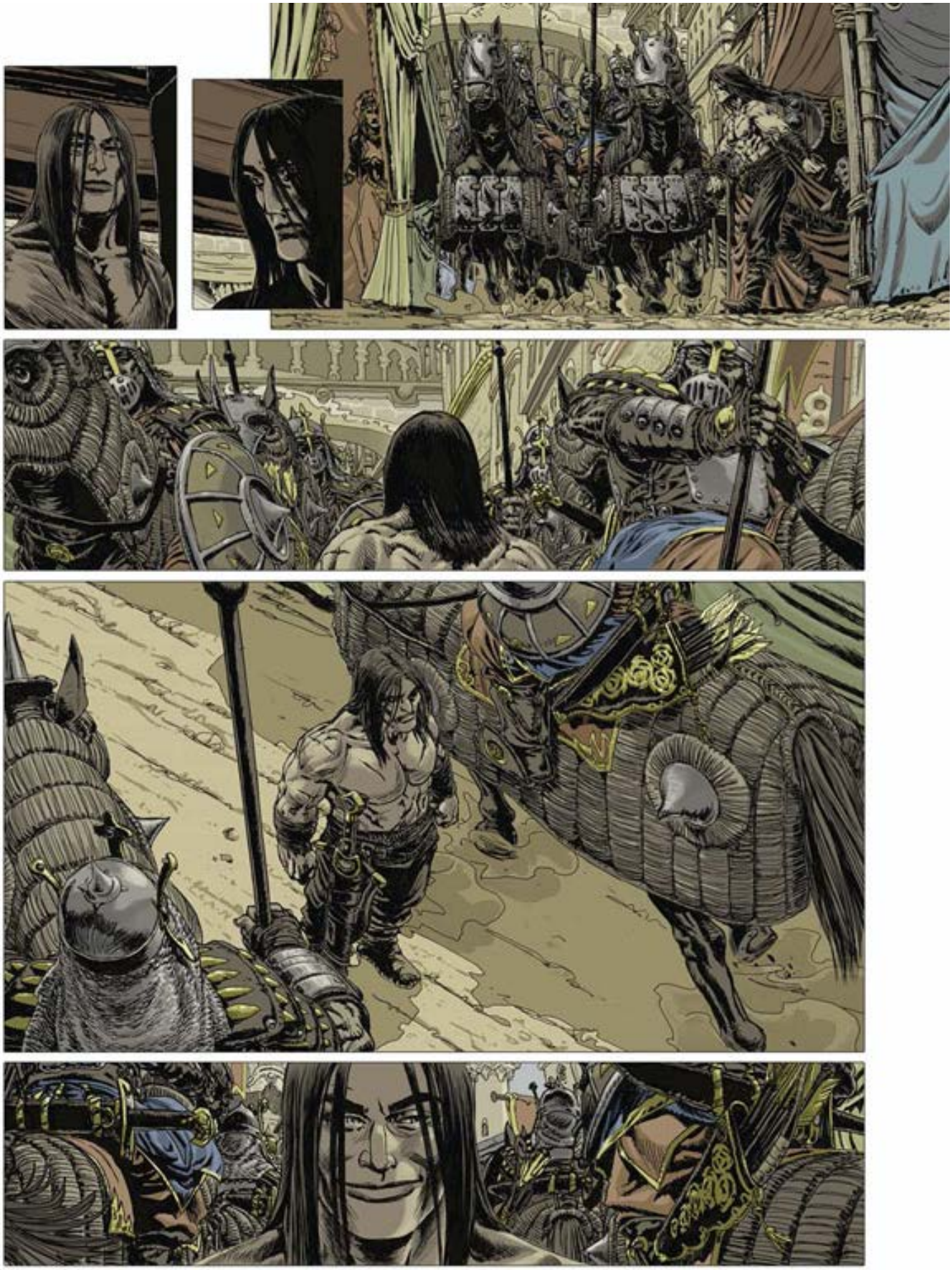

Sibel Çelikel

MASKESİZ BALO

Mutluluk onun için uzak, ulaşılmaz, ulaşmak için uğraşılmaz bir detaydı. Daha doğrusu gereğinden fazla karmaşıktı.

Usturaydı adamın hayatı. Keskin acımasız, hatasız olmak zorundaydı. Daha doğrusu ona öyle sandırılmıştı.

Mutluluk onun için uzak, ulaşılmaz, ulaşmak için uğraşılmaz bir detaydı. Daha doğrusu gereğinden fazla karmaşıktı.

Uykuları derinliksizdi adamın. Rüyaları neşesiz, pervasızdı. Düş görmek anlamsızdı. Daha doğrusu o, öyle olmasına alışmıştı.

Tozpembe ve saçma bir masaldı aşk onun için. Peri masallarına inanmazdı. Daha doğrusu buna hiç hakkı olmamıştı.

"Seviyorum seni." deyiverdi bir gün ona kadın. "Hem de ilk gördüğüm andan beri." Sevgi saklanamazdı.

Oyun olmazdı aşkla. Bir heves, bir arzu, bir dürtüyle karıştırılamazdı.

Yol ayrımında karşılaşmış iki küskün yabancıydı onlar. Rotalar henüz yazılmamıştı.

"Sevgiyi küçümsemek olmaz." dedi kadın. Bunu yapmak olsa olsa cahilce bir tutsaklıktı.

"Aşk!" dedi kadın. Yumuşak, sıcak, umut doluydu sesi. Yankısız bir boşlukta tınılar asılı kaldı.

Lâl oldu kadın. Susmuş dizeleri bestelenmemiş bir şarkıydı.

Uykulara sığındı adam. Uyumak ne büyük bir kaçmaktı.

Mutlu anlar sakladı adam, anlar kadına ulaşamazdı.

Usulsüz bir kanunlar kitabıydı adamın kaderi. Hoyrat kavşakları, bıçkın çatalları kadına çıkamazdı.

Darmadağındı adam. Soğuk, yalnız bir odanın titrek bir notasıydı.

Uyumsuz bir kahramandı adam. Anlatsa… Kadın belki yoksunluklarını anlardı.

Maskesiz bir balonun içine alırdı onu kadın. Güçsüzlüklerini saklar, kayıplarını paklardı.

Suskunluklarını dinler, korkularını aklardı.

Uzattı dallarını göğe kadın. Kökleri güçlü ve sağlamdı. Mavi bir harita çizdi, umut yeşertti, hayal yazdı, zaman doğurdu, vatan yarattı.

Nutku tutuldu adamın. Kadının umut mavisi yollarına uzaktan bakakaldı.

İllüstrasyon - Nevra Çelikel

Korkmaz Uluçay

NASIL YANİ?

–Kenan Bey, Kenan Bey… Merhaba, çıkıyorsunuz ama ben size yetişeyim diye hemen koştum arkanızdan. Ben Semih Bey'in oğluyum, yönetici Semih Bey'in…

–A, evet çocuğum, görüyorum ara sıra seni buralarda. N'oldu, baban mı yolladı ardımdan? Aidatı da ödemiştik bu ay halbuki?

–Yok, öyle değil. Babam yolladı da, şöyle: Ben psikoloji bölümünde okuyorum… Dönem ödevim var bir derste, işte insan davranışları, hobiler falan üzerine. İçinde söyleşinin de olduğu bir ödev hazırlayacağım. Ben de çok severim çizgi romanı. Sizle söyleşi yapacaktım, yani müsavitseniz…

–"Müsavit" değil, "müsait"… Baban gibilere de hayranımdır. Başka zaman selam bile vermez, işi düşünce: "Git, Kenan Bey Amcan yardımcı olsun."

–??

–Neyse, ben, gördüğün gibi, gidiyorum oğlum, işim var. Ne zamana bitirmen lâzım ödevini?

–Şey, aslında dün teslim etmem gerekti; hocanın mail adresine yollanacaktı ödev. Sordum arkadaşlara, başkaları da var henüz göndermeyen, ama işte, babam arkadaşlarla konuşurken duydu, kızdı zamanında yapmadım diye… Babamı biliyorsunuz.

–Bilmem mi, Batı'nın en hızlı silecek kaldıranıdır.

–Nasıl yani?

–Boş ver, arabam yok zaten artık… Bak çocuğum, benim işim birkaç saat sürer, senle en iyisi akşama konuşalım yemekten sonra, olur mu? Şu girişte camekânlı yer var ya apartmanda; toplantıları yaptığımız? Söyle babana, açtırsın orayı… "Camekân" deyince de aklıma hep "Camoka" geliyor, çağrışım işte, he he…

–Tamam, çok teşekkür ederim.

–Dokuzda gel; geç kalma, yoksa babanın yaptığı gibi "gecikme faizi" alırım.

–??

–Merhaba, Kenan Bey

A, evet çocuğum, görüyorum ara sıra seni buralarda. N'oldu, baban mı yolladı ardımdan? Aidatı da ödemiştik bu ay halbuki?

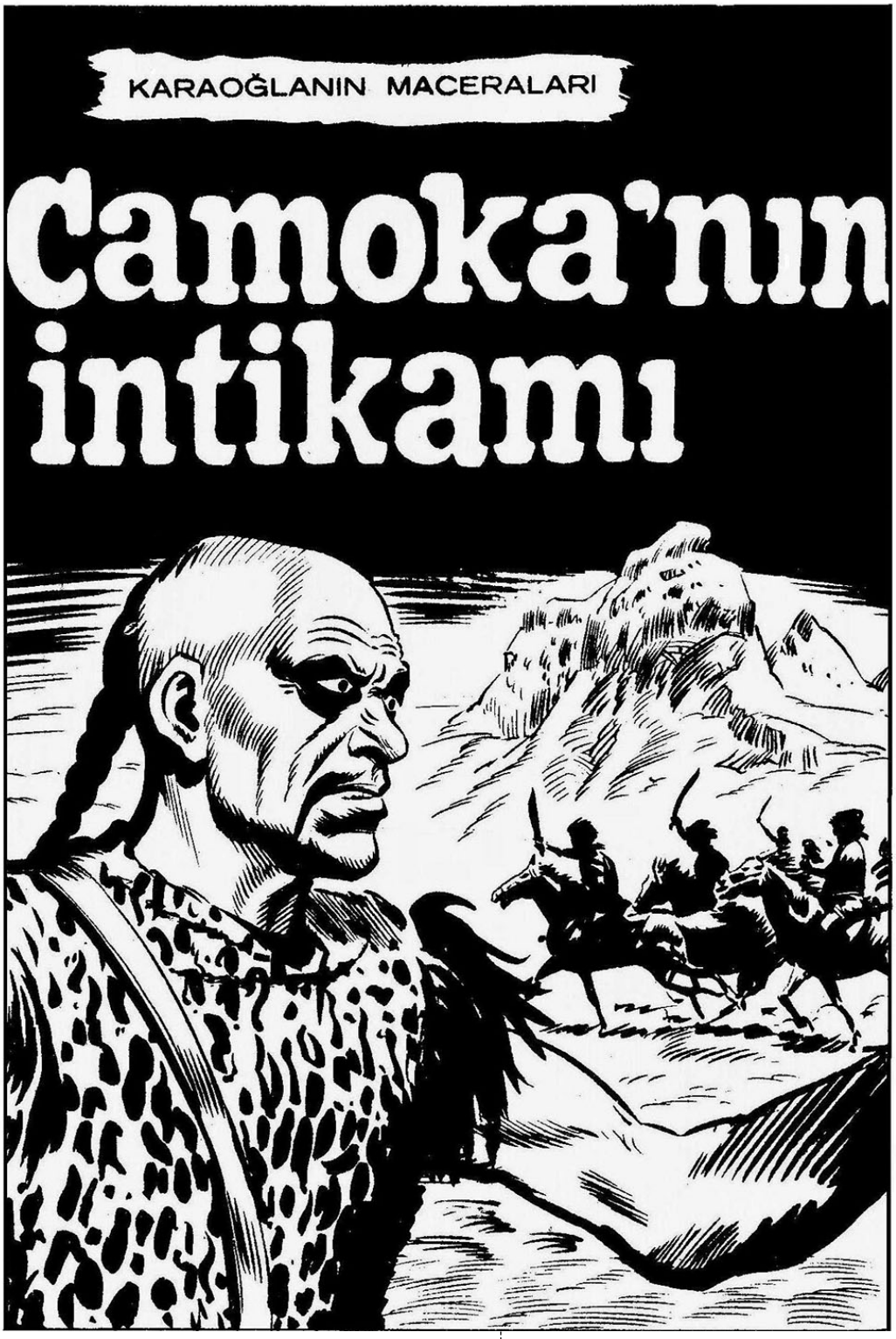

–Hoş geldin "Sütoğlan".

–Hoş bulduk. Şey, ne oğlan, anlamadım?

–Olsun, hadi başlayalım, sor bakalım.

–Başlayalım… Telefonumun ses kaydı uygulamasını da açıyorum. İlk soru: Hobiniz nedir?

–Çizgi roman.

–Ne zamandan beri hobiniz var?

–Çok küçük yaşlardan beri meraklıyım çizgi romana. İlk elime aldığımda henüz okumayı sökmemiştim. O zamanlar "Pekos Bill okumak" denirdi çizgi romanları okumaya, sonradan "Teksas, Tommiks okumak" dendiği gibi genel bir ifadeydi bu yani.

–Günümüz stresli yaşamında hobi edinmenin önemi nedir?

–Hımm… Sen şu soruların hepsini söylesene önce… Ben ona göre ayarlayayım kendimi.

–Söyleyeyim: Hobi edinmenin psikolojik faydaları nedir? Hobi edinmenin sosyal hayata etkileri nelerdir? Yeni başlayacak olanlar nelere dikkat etmeli?

–Anladım, anladım, yeter. İstersen sen bu soruları bırak bana, ben cevaplayıp şöyle güzel bir kompozisyon haline getireyim, vereyim sana.

–Valla mı?

–Hee, tabii… Hemen de inanıyor. Bak evladım, sana hiç "Kenan amcan sinirlidir, kızdırmaya gelmez." demediler mi?

–Dediler de, ben sizi kızdıracak ne yaptım şimdi?

–Ödevini bana mı yaptıracaksın lan, "Akıllı Bıdık"? Hem internette var bunların hepsinin cevapları zaten, ne diye bana soruyorsun? Copy- paste yapıp yolla; öğrencilerin en sevdiği şeymiş, ben bile öğrendim bu ifadeyi.

–Hoca öyle istemiyor; "Birisiyle söyleşi de yapın." dedi.

–İyi de, söyleşi soruları

böyle mi olur? Sen beni mi gözüne kestirdin, ha? Allah bilir, hobisi olan başka kimseyi de tanımıyorsunuzdur ailecek. Yoksa Çiko İhsan mı söyledi benimle konuşmanı?

–Yok, yani işte, yardımcı olursunuz diye şey etmiştik biz.

–Çocukken de annen baban yapmıştır senin ödevlerini kesin. Koskoca adamsın. Kaç yaşındasın sen?

–On sekizi bitirdim.

–Sen hiç çizgi roman okudun mu, doğru söyle?

–Okumam mı? Örümcek Adam, Süperman, Batman. Sonra Kaptan Amerika, Demir Adam, Thor var çekiçli; hepsi bir aradaydı bunların... Sonra, şey var…

–Anlaşıldı, okumamışsın, sadece filmleri olan kahramanları biliyorsun.

–Şey, evet. Daha çok film seyrediyorum ben.

–Bak şimdi, ben dolu şey anlatacağım; sen bunları derleyip düzenleyeceksin sonra, bilgisayarında… Ben konuşma dilinde anlatacağım elbette, sen güzel bir yazıya çevireceksin, tamam mı? Yarın burada aynı saatte tekrar buluşuruz, bakarım.

–Tamam.

–Çizgi romandan geçtik, sen hiçbir şey okumuyorsun galiba. Senin imlân sıfır.

–Nasıl yani?

–Bi' tutturmuşsun "nasıl yani?" Yazdığın bir tane düzgün cümle yok. Bu ne iştir Sütoğlan?

–Siz ne dedinizse yazdım.

–Hah, ben suçluyum yani, Hoca'ya da aynen böyle dersin… Neyse, sizde kabahat yok, sizi yetiştirenler biziz sonuçta. Yazım hatalarını, dilbilgisini bırak, anlattıklarımı da aynen öyle yazmışsın, bir düzenleme falan yok… Karamba Karambita… Öyle böyle değil; çok kötü.

–Ben ama arkadaşım Sertaç'a da gönderdim bunu, çok beğendi. Hatta "Ben de senden yazsam olur mu, biraz değiştiririm?" dedi. Güzel oldu bence.

–Anlaşıldı, sen bi' halt beceremeyeceksin. Aslında "bana ne" deyip gitmek lâzım ama dert olur bana şimdi bu. Al bilgisayarını, ben söylüyorum, yazıyorsun.

–Tamam. Yavaş söyleyin ama…

–Allah'ım, Ya Rabbim… Bu saatten sonra nasıl düzeltilir senin bu durumun, bilemiyorum? Babana söyle, düzgün park etmeyen arabalarla uğraşacağına biraz da seninle uğraşsın. Allahtan herkes senin gibi değil. Daha okumayı sökmedi, ama üç sene sonra Korcan senden iyi yazmazsa neyim…

–Nasıl yani?

–Bana bak, bir kez daha "Nasıl yani?" dersen seni "Çelik Blek"in hışmına uğramış kırmızı urbalıya çeviririm.

–Peki, kızmayın, demem.

–Off… Bak çocuğum, Korcan falan diyerek olayı biraz abartıyorum tabii; seni rencide etmek değil niyetim ama durumun hakikaten vahim. Tutuyorsunuz, daha kötü durumda olan arkadaşlarınıza falan bakıp kendinizi iyi zannediyorsunuz. Yapmayın. Bu arada, yine senin istediğin oluyor, farkında mısın? Sonuçta yine başkalarına yaptırmış olacaksın ödevini. Kötü not alırsan da "Ben yapmadım ki." diyeceksin, atacaksın üstünden sorumluluğu, biliyorum ben. Ama sen de şunu bil ki Sütoğlan: bir daha asla yapmam ödevini.

–Teşekkür ederim. Şey, son bir şey sorabilir miyim? Bana neden "Sütoğlan" diyorsunuz hep?

–Ben öyle takarım herkese bi' isim, boş ver… Babanı sevip sevmememle bir ilgisi yok…

Kanlı Balta

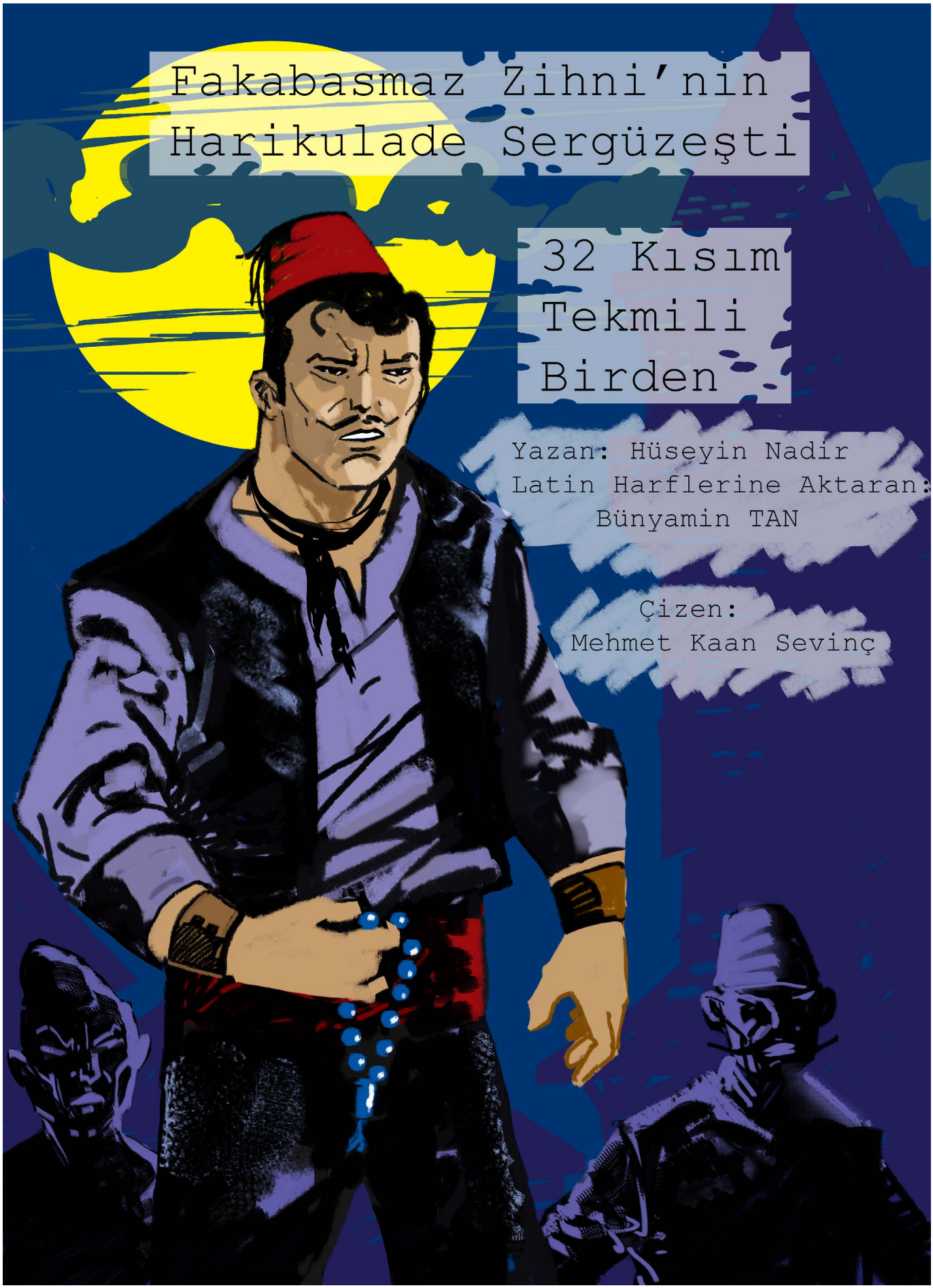
Fakabasmaz Zihni'nin
Harikulade Sergüzeşti
32 Kısım
Tekmili
Birden
Yazan: Hüseyin Nadir
Latin Harflerine Aktaran:
Bünyamin TAN
Çizen:
Mehmet Kaan Sevinç

Şimdi ne yapacağını biliyorsun ya... Tertemiz giyinirsin, başına beyaz sarığını sararsın, sakalını tararsın, edep ve terbiye ile herifin evine gidersin, Kâmil Bey'in mühim bir ticaret peşinde olduğunu, gece bunun için eve gelemediğini, on iki bin lira istediğini anlatırsın. Bunları şeytanca yapmalı ha... İşi çaktırırsan hepimizi nara yakarsın.
Eve saat kaçta gideyim?
Pek geciktirmeğe gelmez.
Hemen hazırlanayım mı?
Daha sabaha iki saat var. Şimdi biraz uyu, sersemliğin geçsin, güneş doğduktan sonra uyanır, fırlarsın.
Pekala...

Âdet olduğu vechle, haydutların altısı uykuya yattıktan sonra, iki tanesi etrafı kollamak için nöbete kaldılar. Bunların birisi kulübe ile bağçeyi, diğeri de sokakları tarassuda memur idi.
Cin Ali üç saat kadar uyku uyuduktan sonra kalktı, ustasının tarifi vechle kıyafetini düzeltti ve yanına açıkgöz bir (12) arkadaşını kolcu alarak vazifesine çıktı.

Kâmil Bey'in hanesi şimendifere yakındı. Cin Ali, Çarşı-yı Kebir esnafından bir adam hâlini alarak kemal-i ciddiyetle, ağır ağır yürüyordu.
Sokağa girdiği zaman kendisini son defa olarak topladı ve gayet soğukkanlılıkla,
bu kabil işleri çok yapmış bir adam emniyetiyle Kâmil Bey'in evinin kapısını çaldı.
Güneş doğalı çok olmuştu. Evdekiler yataktan kalkmışlardı.
Kapı çok geçmeden açıldı, içeriden saçları dağınık, ayakları çıplak,
orta yaşlı ve güzelce bir kadın gözükerek, endişeli bir çehre ile sordu:
Kim o? Ne var?

Cin Ali, rolüne maharetle başlamağa hazırlanmış ve bir iki defa da öksürerek sesine lazım gelen halaveti vermişti.
Gayet mülayim sesle cevap verdi:
Hemşire hanım, bendenizi Kâmil Bey gönderdi, mahsus selam etti kendisi.
Onu arz edeceğim efendim, gece tüccar tanıdıklarından birine rast geldi ve beraber onun hanesine gittiler.
Mühim bir ticaret işi var.
Merak ve heyecanla kapının arkasında duran kadın şiddetli bir lisan ile sordu:
Dün gece ne için gelmemiş?
Ne işi?
MKAAOS
Devam edecek...

Atilla Bilgen

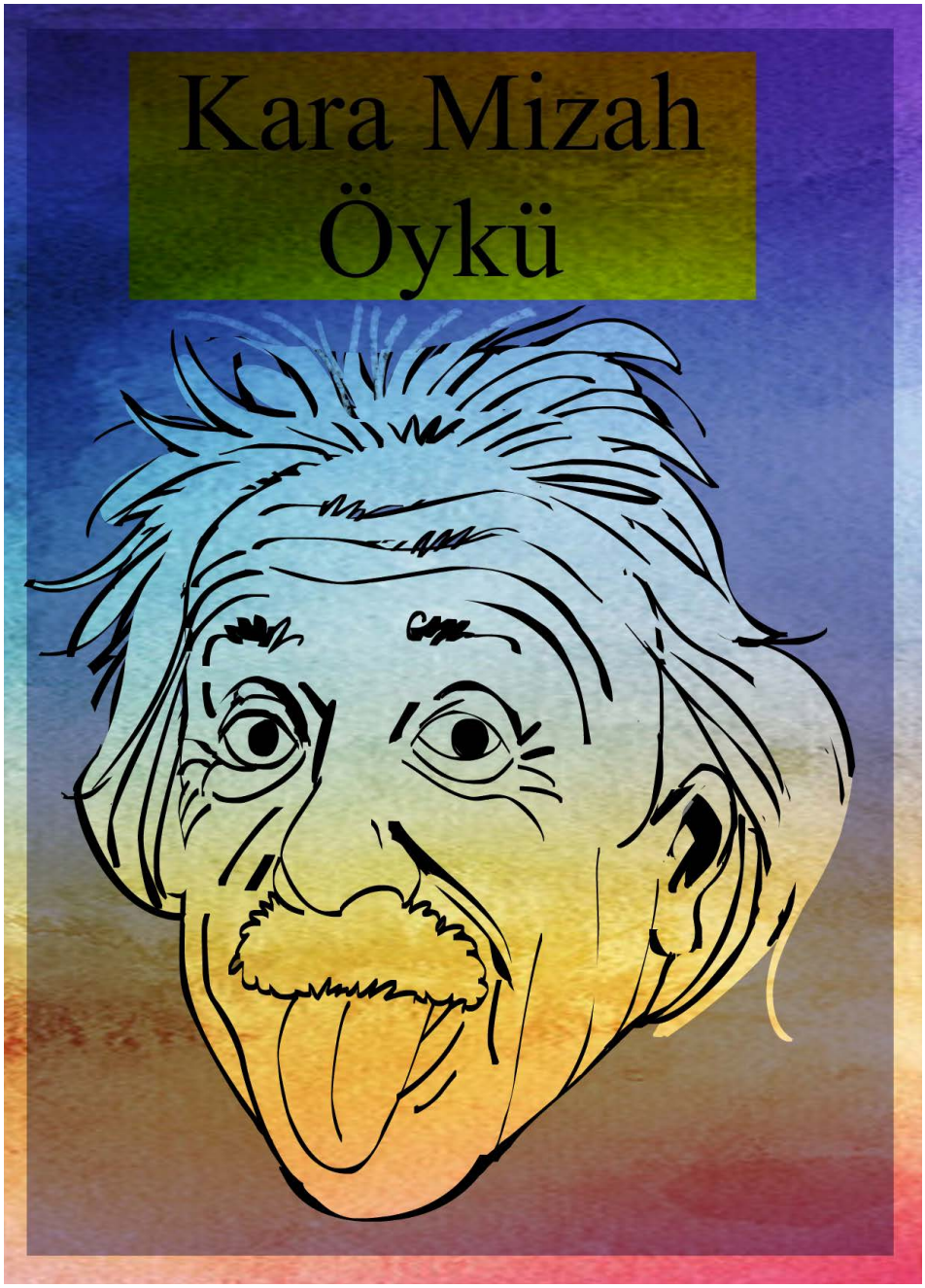

KADINLAR VE ERKEKLER 2

Parfümü başımı döndürürken giydiği elbise gözlerime ziyafet çekiyordu. Anlaşılan bu gece sosyalleşmenin dibine vuracaktık!

Köfteler pişip cacık hazır olduğunda sipariş verdiğim mezeler de geldi. Masayı hazırladığım sırada Duygu içeri girdi ve anında nefesim kesildi. Parfümü başımı döndürürken giydiği elbise gözlerime ziyafet çekiyordu. Anlaşılan bu gece sosyalleşmenin dibine vuracaktık! Zevkten dört köşe olduğumu belirtircesine bir ıslık çalıp oturması için sandalyesini çektim. Rakı servisini yaptım ve yanında sakil kalmamak için alelacele üstümü değiştirdim.

Rakı bardağımız havada birbirine vururken "Anlat bakalım:" dedi.

Koca bir yudumun ardından bir parça peyniri ağzıma attıktan sonra "Neyi?" diye sordum.

"Ne bileyim? Mesela günün nasıl geçti?"

"Galiba farkında değilsin. Bütün gün evdeydim." dedim.

"Biliyorum tabi. Yani neler yaptın?"

"Ali Rıza Bey ne emrettiyse onu yaptım. Adam sanal ortamda olmanın verdiği avantajı fena kullanıyor. İş manyağı yaptı resmen beni!"

"Başka?"

"Hepsi bu."

Muhabbetimden hoşnut kalmadığını belirtircesine somurttu, uzanıp rakı bardağını aldı ve alışık olmadığım kadar büyük bir yudum içti. Şaşkın şaşkın yüzüne bakarken "Dün akşam Nilgün aradı." dedi. Adını duyunca ister istemez kocası geldi aklıma ve efkârlanıp bardağımı bitirdim. Yalçın'ın hali gerçekten içler acısıydı. Karısını memnun etmek için bir dediğini ikiletmez, sözünden çıkmaz, yine de yaranamazdı. Nilgün içmeyi sever, ancak çabuk kafayı bulurdu. Birlikte dışarı çıktığımızda arka arkaya dubleleri götürür, başlardı kocasıyla uğraşmaya. Böyle zamanlarda adamcağız başını öne eğer sessizce fırtınanın dinmesini beklerdi. Karısının aksine içkiyle arası iyi değildi, gece boyunca rakısına sadece dudağını sürerdi, hoş sevse de durum değişmeyecekti, zira sağ salim eve dönmeleri için ikisinden birinin ayık olması şarttı! Kocasıyla uğraşmaktan sıkıldığında yüreğinin ne denli sevgi dolu olduğundan bahseder ve tasdik etmemiz için gözlerimizin içine bakardı. Başımızı sallayarak "Haklısın Nilgün. Sen bir tanesin Nilgün." derdik. Yalakalığımız karşısında koca bir kahkaha atar ve kocasına dönüp "Görüyorsun değil mi, senin haricinde herkes değerimi biliyor." derdi. Adamcağız "Yine ne yaptım hayatım." diye sorduğunda ise "hiçbir şey! İşte bu yüzden delirtiyorsun beni!" diye çıkışırdı.

Rakılarımızı tazelerken "Nasıllarmış?" diye sordum. Benden önce bardağına uzanıp bir yudum içti. Aç karnına içmeye devam ederse çarpılacaktı. Bu yüzden masadakileri işaret ederek "Mezeler öksüz kaldı." dedim.

"Ne olur karışma, bu gece böyle güzel gidiyor."

"Ama alışık değilsin."

Yanıt vereceğine bir yudum daha içti. Sarhoş olması sosyalleşme planlarımı alt üst edecekti, ancak karışmam keyfini kaçıracağından sesimi çıkartmadım. Bardağını masaya bıraktığında kızarmış ekmeğini ezmeye banıp ağzına attı ve "Kocasından şikâyet etti." dedi. Bu yeni bir olay değildi, onunla tanıştığımız günden beri ne yapar ne eder sözü Yalçın'a getirip ne kadar anlayışsız olduğundan bahsederdi. Bu yüzden sırıtarak "Öyleyse yeni bir şey yok. Her zamanki konu." dedim.

"Yok yok öyle değil resmen hakaret etmiş.

"Kim? Yalçın mı? Hayatta inanmam."

"Valla öyle söyledi. Doğal olarak da Nilgün köpürmüş. "

"Bu arada kesin bir büyüğü bitirmiştir! Konu neymiş peki?"

"Haklısın benimle konuşurken dili sürçüyordu. Takılmış plak gibi hep aynı kelimeleri söyleyip durdu."

"Ne dedi."

Kelimeleri ararcasına başını kaldırıp tavana bakıp bir süre düşündü. Bu arada yüzünde muzip bir ifade oluşmuştu. Konuşmaya başladığında ses tonu da değişmişti, mimikleri de. O an karşımda Duygu değil sanki Nilgün oturuyordu!

"Adam bana ruh hastasısın diyor. Bak şimdi işin ilginç yanı bu! Düşünebiliyor musun benim gibi bir kadına diyor bunu. Nasıl yani diye soruyorum, susuyor. İnan bana içimi yaktı bu söz, anlıyor musun, içimi. Beni bilirsin. Yüreğim kocamandır, herkese dokunur, herkese sevgiyle yaklaşırım. Ama adam kalkmış bana hastasın, ruh hastasısın diyor. Gel de çıldırma."

Eşim tiyatro oynuyormuşçasına rol yapınca ona eşlik etmeye karar verdim ve boşta kalan Duygu rolünü kaptım: "Nilgün'cüğüm hemen sinirlenme, Yalçın naif bir insandır. Kesin yanlış anlaşılma olmuştur."

"Yanlışlık filan yok. Resmen ruh hastasısın dedi bana."

"Sebebini sormadın mı?"

"Derdin ne diye sordum tabi ki. "Herkesin sorunu var. Benim de senin de ama sen bunu kabul etmiyorsun." dedi. "Bakar mısın bana. Sorunlu olmak başka hakaret

etmek başka! Şimdi samimi ol ve derdini söyle." dedim. Bu sefer de başladı gülmeye ve "Ne olmuş yani? Kızdım ve söyledim. Uzatma." dedi. "

"Dediği gibi bir kızgınlık anında söylenmiş sözler. Art niyetli olmadığından eminim. Uzatmasaydın bari."

"Nasıl uzatmayayım resmen ruh hastası diyor bana. Bu yüzsüzlüğü karşısında "Gerçekten bu kadar basit mi?" diye sordum."

"Tepkisi ne oldu?"

"Ne olacak gülmeye devam etti. Adam yüzsüz Duygu'cuğum. Söylediğinin anlamını bile idrak edemiyor. O derece yani. Ama pes etmeyip üzerine gitmeye devam ettim. Bu sefer de "Kendine çeki düzen vermen için sorunlu olduğunda söylemek zorundayım. Artı olayı bu kadar uzatmanın anlamı yok. Günümüzde herkes ruh hastası!" dedi."

"Bir bakıma haklı! Korona hepimizin ruh sağlığını bozdu."

"Yok hayatım bunun derdi başka. Adam resmen ruh hastası! Kafası bir geliyor bir gidiyor! Biliyor musun daha kendi iç savasını bitirememiş, kalkmış benimle savaşıyor! İçsel problemlerin varsa git tedavi ol. Bunları ben çözemem. Ruh hastası bir adamın benim gibi içi pozitif sevgiyle dolu bir insana böyle davranmasını kabul edemem. Zaten ilk duyduğumda haliyle "Oha! Ne oluyor lan?" oldum. Bir şey söyleyeyim mi hayatım, bu adamın içsel problemleri var, anlayacağın acayip ruh hastası biri.".

"Bak canım Yalçın ruh hastasısın dedi diye alındın, haklısın, ne var ki onun için aynı sözleri söyleyip duruyorsun. Bu da yanlış değil mi?"

"Sen beni yanlış anladın. Ben bu kelimeyi hiçbir zaman kullanmadım! Ancak terbiyesizleşti! Onunla anladığı dilden konuşmak lazım! Çünkü anladığı dil bu! Tamam mı canım?"

"Bir sinir anında söylediği besbelli! Bence olayı fazla büyütme, unut gitsin."

"Bak sana bir şey anlatacağım. Adama diyorum neden böyle söyledin, özür dileyeceğine "Ruh hastası demek öyle kötü bir şey değil!" diyor."

"Eee sonra?"

"Nasıl yani?" diye sordum ruh hastası adama. O vakit yaptığı öküzlüğü anladı ve "Söyledik bir kızgınlıkla." dedi."

"Sorunsuz insan yok Nilgün'üm. Bak anlamış hatasını. Uzatma artık. Affetmek büyüklüktür, özellikle de senin gibi yüreği sevgi dolu bir insan için."

"Ay yerim seni! Nasıl da durumu kurtarmaya çalışıyorsun. Ama yok bak nasıl süründüreceğim ruh hastası adamı!" dedi ve rolünden sıyrılarak boş duran rakı bardağını göstererek "Camiye mi geldik?" diye sordu.

Böyle içmeye devam ederse sosyalleşme hayalim suya düşecekti. Bu yüzden üçüncü dublesini istemeyerek doldurdum ve "Sonuç?" diye sordum.

"Ne olacak, iyi geceler dileyerek kapattık telefonu."

"Yalçın'a bak ya! Kırk yıl düşünsem böyle davranacağı aklıma gelmezdi. Bir anlık sinirinin bedelini ağır ödeyecek gariban."

Devam edecek

YAYINEVİ

TALAS YAYIN DAĞITIM

ÜNLÜ ÇOCUK MASALLARI

Yazar: Mehmet Buğra - Çizer: Mehmet-Gülhan Sevinç - Yayına Hazırlayan: Mehmet Buğra – Kapak Tasarım: Sümeyra Avcı - İlkokul 1. Sınıf - 1. Hamur, 80 gram - 368 sayfa (20 x 16, 1 x 48)

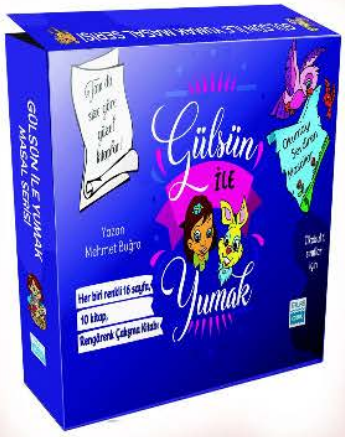

GÜLSÜN İle YUMAK

Yazar: Mehmet Buğra - Çizer: Mehmet-Gülhan Sevinç - Yayına Hazırlayan: Mehmet Buğra – Kapak Tasarım: Sümeyra Avcı - İlkokul 1. Sınıf – 1. Hamur, 80 gram - 184 sayfa (10 x 16, 1 x 24)

Murat Yapıcıer

"DOMUZ DOMUZDUR"

Ellis Parker Butler

Şehirlerarası Ekspres Kargo Şirketinin Westcote bürosu memuru, Mike Flannery tezgâhın üstünden eğilerek yumruğunu salladı. Tezgâhın diğer tarafında duran Bay Morehouse sinirden kıpkırmızı kesilmiş ve hiddetle titriyordu. Uzun süren tartışma ateşli geçmişti ve sonunda Bay Morehouse artık diyecek laf bulamıyordu. Sorunun nedeni iki adamın arasında, tezgâhın üstünde duruyordu.

Şehirlerarası Ekspres Kargo Şirketinin Westcote bürosu memuru, Mike Flannery tezgâhın üstünden eğilerek yumruğunu salladı. Tezgâhın diğer tarafında duran Bay Morehouse sinirden kıpkırmızı kesilmiş ve hiddetle titriyordu. Uzun süren tartışma ateşli geçmişti ve sonunda Bay Morehouse artık diyecek laf bulamıyordu. Sorunun nedeni iki adamın arasında, tezgâhın üstünde duruyordu. Üst kısmına birkaç çubuk çakılarak kaba ama işe yarar bir kafes hâline getirilmiş bir sabun kutusuydu. İçinde iki benekli Hint domuzu iştahla marul yaprakları yiyordu.

"İstediğin gibi yap o zaman!" diye bağırdı Flannery, "ya parasını ödeyip onları alırsın ya da parasını ödemezsin ve burada bırakırsın. Kural kuraldır Bay Morehouse ve Mike Flannery kurallara uymadığı için fırça yemeyecek."

"Ama, ebediyen salak kalacak ahmak!" diye bağırdı Bay Morehouse, ince bir kitapçığı memurun burnunun dibinde sinirle sallayarak, "burada kendi bastığınız açıkça yazan tarifeleri okuyamıyor musun? 'Ev hayvanları, Franklin'den Westcote'a, eğer düzgün paketlenmişse, her biri yirmi beş sent.'" Kitapçığı bezginlikle bankonun üstüne fırlattı. "Daha ne istiyorsun? Bunlar ev hayvanı değil mi? Düzgün paketlenmemişler mi? Ne?"

Dönerek, ileri geri hızlı hızlı yürümeye başladı; sinirden kaşları çatılmıştı.

Birdenbire Flannery'ye döndü ve sesini zorlayarak yapmacık bir sakinlikle, yavaşça ama son derece iğneleyici bir şekilde konuştu.

"Ev hayvanı," dedi "Ev hay-va-nı! Her biri yirmi beş sent. İki tane

İllüstrasyonlar - Murat Yapıcıer

var. Bir! İki! İki kere yirmi beş elli eder! Anlayabiliyor musun bunu? Sana elli sent veriyorum."

Flannery kitabı aldı. Sayfaları karıştırmaya başladı ve altmış dördüncü sayfada durdu.

"Ben de elli senti almıyorum," diye taklit ederek fısıldadı. "İşte kural şöyle: 'Memur, bir kargo için hangi iki tarifenin uygulanacağı konusunda herhangi bir şüpheye düşerse, daha yüksek olan tarifeyi seçecektir. Kargo sahibi fazla bedel ödendiği için şikâyette bulunabilir.' Bu durumda, Bay Morehouse ben şüphedeyim. Bu hayvanlar ev hayvanı olabilir, evcil hayvan da olabilir, ama kesin eminim ki bunlar domuz ve kurallar yüzünüzün ortasında burun olduğu kadar bariz 'Domuzlar, Franklin'den Westcote'a, her biri otuz sent' diyor. Ve Bay Morehouse, benim aritmetik bilgime göre de iki kere otuz, altmış sent eder."

Bay Morehouse kafasını hiddetle salladı. "Saçmalık!" diye bağırdı, "Allahın belâsı! Saçmalık diyorum sana! Niçin mi, seni zavallı cahil ecnebi, kural bildiğin domuzları, çiftlik domuzlarını kastediyor, Hint domuzlarını değil!"

Flannery inatçıydı.

"Domuz domuzdur," diye kestirip attı. "Hint domuzu ya da İtalyan domuzu ya da İrlanda domuzu, Şehirlerarası Ekspres Kargo Şirketi ve Mike Flannery için fark etmez. Domuzun milliyeti tarifede bir fark yaratmaz Bay Morehouse! Hollanda domuzları ya da Rus domuzları için de aynı şey geçerli olurdu. Mike Flannery," diye ekledi, "ekspres kargo işiyle ilgilenmek için burada, İtalyan domuzları ile on yedi dilde konuşup Çin'de mi doğmuş yoksa Tipperary'de mi öğrenmek için değil."

Bay Morehouse tereddüt etti. Dudağını ısırdı ve sonra kollarını şiddetle yanlara savurdu.

"Pekâla!" diye bağırdı, "bunun peşini bırakmayacağım! Genel müdürünüz bundan haberdar olacak! Rezalet bu! Sana elli sent önerdim. Sen bunu reddediyorsun! Elli senti almayı kabul edene kadar

domuzlar sende kalsın ama Aziz George adına bayım, eğer bu domuzların kafalarındaki tek kıla bile zarar gelirse seni mahkemeye veririm!"

Arkasını dönüp kapıyı çarparak dışarı çıktı. Flannery, kutuyu dikkatle tezgâhtan kaldırarak bir köşeye koydu. Sadık bir memurun görevini yaptığında, hem de iyi yaptığında duyulan huzuru hissetti içinde.

Bay Morehouse köpürerek evine döndü. Hint domuzlarını bekleyen oğlu, nerede olduklarını sormayacak kadar akıllıydı. Normal bir çocuktu ve dolayısıyla babası sinirli olduğunda her zaman kabahat işledim hissine kapılırdı. Çocuk sessizce evin arkasına doğru sıvıştı. Suçluluk hissine karşı, intikam peşinde olan kişinin yolunun üstüne çıkmamak kadar rahatlatıcı bir şey yoktur. Bay Morehouse kıyameti koparark eve girdi. Eşikten adımını atar atmaz karısına "Mürekkep nerede?" diye bağırdı.

Bayan Morehouse kabahatliymiş gibi yerinden sıçradı. Asla mürekkep kullanmazdı. Mürekkebi ne görmüş ne de yerini değiştirmişti, mürekkep aklına bile gelmemişti ama kocasının ses tonu onu bir oğlan doğurup büyütme suçundan mahkûm ediyordu ve kocası ne zaman yüksek sesle bir şey istese işin altından oğullarının çıktığını biliyordu.

"Sammy'i bulurum" dedi süklüm püklüm.

Mürekkep bulunduğunda Bay Morehouse hızlıca yazdı ve bitmiş mektubu okuduğunda muzaffer bir edayla gülümsedi.

"Bu o çılgın İrlandalıya haddini bildirir!" diye haykırdı. "Bu mektubu aldıklarında kendine başka bir iş aramak zorunda kalacak kuşkusuz!"

Bir hafta sonra Bay Morehouse, sol üst köşesinde Şehirlerarası Ekspres Kargo Şirketinin kartviziti olan uzunca, resmî bir zarf aldı. Hevesle zarfı yırttı ve içindeki bir yaprak kağıdı çıkardı. Kağıdın üstünde A6754 sayısı yazılıydı. Mektup kısaydı. "Konu – Hint domuzları tarifesi," yazıyordu, "Sayın Bay, şirketimizin genel müdürüne Franklin ile Westcote arasında Hint domuzları tarifesine ilişkin yazmış olduğunuz mektubunuzu aldık. Fazladan ücretlendirme ile ilgili tüm şikâyetler Şikâyet Müdürlüğüne yapılmalıdır."

Bay Morehouse Şikâyet Müdürlüğüne yazdı. İğneli dokundurmalar, sövüp saymalar ve iddialarla dolu altı sayfa mektup yazdı ve Şikâyet Müdürlüğüne gönderdi.

Birkaç hafta sonra Şikâyet Müdürlüğünden bir cevap geldi.

Gelen cevabın ekinde son mektubu vardı.

"Sayın Bay," diyordu cevap." Bu ayın 16'sına ait ve bu Müdürlüğe yazılmış olan, Franklin'den Westcote'a Hint domuzları tarifesi konulu mektubunuz alınmıştır. Konu Westcote'taki memurumuz ile görüşülmüş olup cevabı bu mektuba iliştirilmiştir. Memurumuz, kargonuzu almayı ya da kargo ücretini ödemeyi reddettiğinizi bildirmiştir. Dolayısıyla şirketimize karşı bir şikâyetiniz bulunmamaktadır ve kargonuz için uygun tarife bedeli hakkındaki mektubunuz Tarife Müdürlüğüne gönderilmelidir."

Bay Morehouse Tarife Müdürlüğüne yazdı. Durumunu açıkça belirtti ve ileri sürdüğü savı yani Hint domuzlarının bildiğin domuzlar olmadığını kanıtlamak için ansiklopediden bir iki sayfa da alıntı yaptı.

Her düzenli olarak yönetilen şirketlerde görülen özenle Bay Morehouse'un mektubu numaralandırıldı, onaylandı ve rutin şekilde yolculuğuna çıktı. İrsaliye, fatura, Flannery'nin makbuzu ve ilgili çeşitli dokümanlar çift kopya olarak mektuba eklendi ve Tarife müdürüne sunuldu.

Tarife müdürü esneyerek ayaklarını masasının üstüne uzattı. Umursamazcasına belgelere bir bakıverdi.

"Bayan Kane," dedi sekreterine, "not alın. 'Memur, Westcote, New Jersey. Ekteki belgelerde belirtilen kargoya neden ev hayvanı tarifesi alınmadığı hakkında lütfen bilgi verin.'"

Miss Kane, defterine söylenenleri çiziktirerek not aldı ve bekledi. Tarife müdürü tekrar belgelere baktı.

"Oh! Hint domuzları!" dedi. "Muhtemelen şimdiye kadar açlıktan ölmüşlerdir! Bunu da mektuba ekleyin: 'Kargonun şimdiki durumunu bildirin.'"

Belgeleri sekreterinin masasına fırlattı, ayaklarını masasından kaldırarak öğle yemeğine çıktı.

Mike Flannery mektubu aldığında kafasını kaşıdı.

"Şimdiki durumunu bildirin," diye tekrar etti düşünceli

düşünceli. "Acaba bu memurlar ne bilmek istiyor, merak içindeyim! Şimdiki durum, ha? O domuzlar, Aziz Patrick sağ olsun, maşallahları var, anladığım kadarıyla yani, ama ben ecnebi domuz baytarı değilim ki! Belki de bu şefler domuz tabibini çağırıp nabızlarına baktırmamı istiyorlar. Bildiğim bir şey var ki o da cüsselerine göre bu domuzlar bayağı bir iştahlı. Yemek mi? Bıraksan ahırın pirinç kilitlerini bile yerler. Eğer İrlanda domuzları da bu ecnebi domuzlar kadar iştahlı olsalardı İrlanda'da kıtlık çıkardı!"

Raporunun güncel olduğundan emin olmak için Flannery, büronun arkasına gitti ve kafese baktı. Domuzlar daha büyük bir kutuya geçirilmişti.

"Bir, ki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz!" diye saydı. "Yedi benekli, bir kapkara. Hepsinin sağlığı yerinde ve aç suaygırları gibi yiyorlar." Masasına geri döndü ve raporunu yazdı.

"Bay Morgan, Tarife müdürü," diye yazdı. "Ecnebi domuzlarının neden domuz olduğunu söylüyorum çünkü domuzlar da ondan ve yönetmeliğin dediğine göre de siz değil diyene kadar öyle olacaklar sizin de benim de gayet iyi bildiğimiz gibi. Sağlıklarına gelince hepsi gayet iyi ve umarım siz de iyisinizdir. Not: Şimdi sekiz tane var, aile büyüdü, hepsi çok yiyor. Not: Şimdiye kadar marul için iki dolar ödedim, marulu çok seviyorlar, bunu da faturaya ekleyeyim mi?"

Tarife müdürü Morgan mektubu aldığında kahkaha attı. Tekrar okuyunca ciddileşti.

"Aziz George adına!" dedi, "Flannery haklı, 'domuz domuzdur.' Bunun için yetki almalıyım. Bu arada, Bayan Kane, not alın: 'Memur, Westcote, New Jersey. Hint domuzları kargosu hakkında. Dosya no: A6754. Memurlara Genel Talimat'ın 83ncü maddesinin açıkça belirttiği gibi, canlı hayvanlar için yolda ve depoda iken gereken tüm yem, vs. vs. masrafları kargo alıcısından alınacaktır diye belirtmektedir. Bunu alıcıdan almak için işlemlere başlayın.'"

Flannery mektubu ertesi sabah aldı ve okuduktan sonra sırıttı.

"Almak için işlemlere başlayın," dedi usulca. "Bu memurlar da konuşmayı ne çok seviyorlar! Ben mi Bay Morehouse'tan iki dolar yirmi beş sent alacağım! Bu memurlar Bay Morehouse'u tanıyor mu acaba! Ne sanıyorlar? 'Bay Morehouse, iki dolar yirmi beş sent lütfen.' 'Elbette, sevgili dostum Flannery. Memnuniyetle!' Olur mu ya!"

Flannery kargo arabası ile Bay Morehouse'un evine gitti. Kapıyı Bay Morehouse açtı.

"Aha!" diye bağırdı kapıyı çalanın Flannery olduğunu görünce. "Sonunda aklın başına geldi demek, değil mi? Öyle olacağını biliyordum! Getir kutuyu içeri."

"Kutu yok yanımda," dedi Flannery sakince. "Ecnebi domuzlarının yediği marullar için Bay John C. Morehouse adına iki dolar yirmi beş sentlik fatura var. Ödeyecek misiniz?"

"Ödemek mi, marullar mı?", Bay Morehouse şok olmuştu. "Demek istediğin yani şu iki küçük Hint domuzu…"

"Sekiz!" dedi Flannery. "Ana baba ve altı evlat. Sekiz!"

Cevap olarak Bay Morehouse kapıyı Flannery'nin yüzüne çarparak kapadı. Flannery sitemle kapıya bakakaldı.

"Kargo alıcısı marullar için ödeme yapmak istemiyor diye anlıyorum" dedi. "Reddetmenin tarzına bakılacak olursa kargo alıcısı tek yaprak marulun parasını bile vermek istemiyor!"

Tarife müdürü Bay Morgan, Hint domuzlarının domuz olup olmadığı konusunda Şehirlerarası Ekspres Kargo Şirketinin genel müdürüne danıştı. Genel müdür konuyu pek önemsememişti.

"Domuzlar ve ev hayvanları için tarifeler nedir?" diye sordu.

"Domuzlar otuz sent, ev hayvanları yirmi beş," dedi Morgan.

"O zaman elbette ki Hint domuzları, domuzdur," dedi genel müdür.

"Evet," diye onayladı Morgan, "Ben de öyle düşünüyorum. İki farklı tarifeye giren bir şey olursa doğal olarak en yükseği uygulanır. Ama Hint domuzları, domuz mu? Tavşan değiller mi?"

"Sen öyle deyince," dedi genel müdür, "Sanırım daha çok tavşan gibiler. Domuz ile tavşan arası bir şey yani. Sorulacak sorunun daha çok, bu Hint domuzları evcil domuzlar ailesinden mi değil mi, olduğunu düşünüyorum. Profesör Gordon'a soracağım. O bu gibi konularda uzmandır. Belgeleri bana bırak."

Genel müdür belgeleri masasına koydu ve Profesör Gordon'a bir mektup yazdı. Ne yazık ki Profesör Güney Amerika'da zoolojik örnekleri topluyordu ve mektup karısı tarafından oraya gönderildi.

Profesör, daha önce hiçbir beyaz adamın gitmediği, And Dağlarının zirvelerinde olduğu için mektubun ona ulaşması birkaç ayı aldı. Genel müdür Hint domuzlarını unuttu, Morgan onları unuttu, Bay Morehouse onları unuttu ama Flannery unutmadı. Zamanının yarısında kargo şubesinin işlerini yapıyor diğer yarısını da Hint domuzlarına ayırıyordu. Profesör Gordon genel müdürün mektubunu almadan çok önce, Morgan Flannery'den bir mektup aldı.

"Şu ecnebi domuzlar hakkında," diye yazıyordu, "ne yapayım, çok harika bir aile hayatları var, intihar etmeye de niyetleri yok, otuz iki tane oldular şimdi onları satayım mı, bu kargo bürosunu hayvanat bahçesi mi sandınız, acil cevap."

Morgan telgraf çekti:

"Memur, Westcote. Domuzları satma."

Daha sonra Flannery'ye, domuzların şirketin malı olmadığını, yalnızca tarife üzerine çıkan bir anlaşmazlığın çözülmesine kadar tutuldukları gerçeğine dikkatini çeken bir mektup yazdı. Flannery'ye onlara en iyi şekilde bakması tavsiyesini verdi.

Flannery, mektup elinde domuzlara bakarak of çekti. Son koyduğu kutu da küçük gelmeye başlamıştı. Kargo bürosunun arkasında altı metrelik bir yeri tahtayla çevirerek onlar için daha büyük ve havadar bir yer yaptı ve işinin başına döndü. Dağıtıma çıktığında acele ile işini bitirmeye çalışıyordu çünkü domuzların bakıma ihtiyacı vardı ve zamanının çoğunu alıyorlardı. Birkaç ay sonra, çaresizlik içinde bir yaprak kağıt aldı ve üzerine "160" yazarak Morgan'a postaladı. Morgan açıklama isteyerek notu geri gönderdi. Flannery cevapladı:

"Şu anda o ecnebi domuzlardan yüz altmış tane var, Allah rızası için bırakın da birazını satayım, kafayı yememi mi istiyorsunuz?"

"Domuzları satma" diye telgraf çekti Morgan.

Bundan kısa bir süre sonra, kargo şirketinin genel müdürü Profesör Gordon'dan bir mektup aldı. Uzun ve akademik bir mektuptu ama önemli noktası Hint domuzunun Cava aparoea olduğu evcil domuzun ise Suidae familyasından Sus cinsi olduğuydu. Çok doğurgan olduklarını ve çabuk üreduklerini belirtiyordu.

Kesin bir tavırla "Domuz değiller," dedi genel müdür Morgan'a. "Yirmi beş sentlik tarife uygulanabilir."

Morgan, A6754 numaralı dosyada biriken belgelere uygun kaydı düştü ve dosyayı Teftiş Müdürlüğüne gönderdi. Teftiş Müdürlüğünün konuyla ilgilenmesi biraz zaman aldı ve alışılmış gecikmeden sonra Flannery'ye elinde kargo alıcısının malı olan yüz altmış Hint domuzu olduğu için onları teslim etmesini ve her biri için yirmi beş sentlik tarifeden bedelini almasını yazdı.

Flannery bütün gününü, Hint domuzlarını, kafeslerindeki küçük bir açıklıktan geçirerek saymak için harcadı.

Saymayı bitirince "Teftiş Müdürlüğü," diye yazdı, "belki bir zamanlar yüz altmış ecnebi domuzu olmuş olabilir ama uyanın, geçmişte kalmayın. Sekiz yüz tane var elimde, şimdi gidip sekiz yüz tanenin bedelini mi alayım, ne yapayım, peki marullar için ödediğim altmış dört dolar ne olacak?"

Teftiş Müdürlüğünün neden sekiz yüz yerine yüz altmış Hint domuzunun faturalanması hatasının yapıldığını anlaması için karşılıklı birçok mektup yazılması gerekti ve "marullar"ın ne olduğunu anlamak için de daha da fazla zaman geçti.

Flannery büronun en önünde birkaç metrelik bir alana sıkışıp kalmıştı. Domuzlar odanın geri kalanını tamamen kaplıyorlardı ve onlara sürekli bakmak için iki çocuk çalıştırıyordu. Flannery'nin Hint domuzlarını saydığı günden sonra sekiz tane daha sürüye katılmıştı ve Teftiş Müdürlüğü ona sekiz yüz tane için fatura kesme yetkisi verdiğinde Flannery artık ne fatura kesmeye ne de kargoları teslim etmeye zaman ayıramıyordu. Kargo ofisinin çevresinde, hızlı bir şekilde kat kat balkon inşa etmeye çalışıyordu. Bakacak dört bin altmış dört Hint domuzu vardı! Her gün yenileri doğuyordu.

Teftiş Müdürlüğü yetkiyi verdikten hemen sonra başka bir mektup gönderdi ama Flannery onu açamayacak kadar meşguldü. Bir başka mektup daha yazdılar ve sonra telgraf çektiler:

"Hint domuzu faturasında hata. İki Hint domuzu için elli sent al. Hepsini alıcıya teslim et."

Flannery telgrafı okudu ve sevindi. Yazabildiği kadar hızla

bir fatura kesti ve Morehouse'un evine kadar koşarak gitti. Kapıda aniden durdu. Ev ona boş gözlerle bakıyordu. Pencerelerde perde yoktu ve içerideki boş odaları görebiliyordu. Verandadaki bir tabelada "Kiralık" yazıyordu. Bay Morehouse taşınmıştı! Flannery koşarak büroya döndü. Yokluğu sırasında altmış dokuz Hint domuzu doğmuştu. Tekrar dışarı çıktı ve koşarak köyü dolaşıp bilgi topladı. Bay Morehouse taşınmakla kalmamış aynı zamanda Westcote'tan da ayrılmıştı. Flannery kargo bürosuna geri döndü ve ayrıldığından beri iki yüz altı Hint domuzunun daha dünyaya geldiğini gördü. Teftiş Müdürlüğüne bir telgraf attı.

"İki Hint domuzu için elli sent alamıyorum alıcı şehirden ayrılmış adresi belli değil ne yapayım? Flannery."

Telgraf Teftiş Müdürlüğündeki katiplerden birine verilmişti ve katip telgrafı okurken güldü.

"Flannery çıldırmış olmalı. Yapılacak şeyin kargoyu buraya göndermek olduğunu biliyor olmalıydı." dedi kâtip. Flannery'ye telgraf çekerek Hint domuzlarını şirketin Franklin'deki genel merkezine göndermesini yazdı.

Flannery telgrafı aldığında hemen işe koyuldu. Yardım etmesi için çalıştırdığı altı çocuk da onunla birlikte işe koyuldular. Çaresizliğe kapılmış adamların telaşıyla çalışıyorlardı; sabun kutusundan, bisküvi kutusundan, bulabildikleri tüm kutulardan kafes yapıyor ve kafesler yapılır yapılmaz Hint domuzlarını dolduruyor ve Franklin'e gönderiyorlardı. Gün be gün, Hint domuzu kafesleri Westcote'tan Franklin'e düzenli bir şekilde akıyordu ama yine de Flannery ve altı yardımcısı bıkıp usanmadan, durmak bilmeden kutuları kafes yapıyor, Hint domuzları ile dolduruyordu. Haftanın sonunda iki yüz seksen kasa Hint domuzu göndermişlerdi ve büroda, paketlemeye başladıklarından yedi yüz dört tane daha fazla Hint domuzu vardı.

Flannery'e "Domuzları göndermeyi durdur. Depo doldu." diye bir telgraf geldi. Paketlemeye yalnızca telgrafa cevap vermek için ara verdi, "Duramam." ve kasaları göndermeye devam etti. Şirket müfettişlerinden biri bir sonraki trenle Franklin'den geldi. Ne olursa olsun Hint domuzlarının gönderilmesini durdurma görevi verilmişti. Tren Westcote istasyonunda durduğunda, kargo bürosunun yanına bir sığır vagonu çekili olduğunu gördü. Büroya gittiğinde vagonun kapıya doğru yanaştırıldığını gördü. Altı çocuk bürodan Hint domuzu dolu sepetleri getirip vagonun içine boşaltıyorlardı. Odanın içinde ceketini çıkarmış olan Flannery Hint domuzlarını kürekle sepetlerin içine dolduruyordu. Hint domuzu serüvenini bitirmek üzereydi.

Burnundan soluyarak kızgınlıkla müfettişe baktı.

"Bir vagon dolusu daha, ve onlardan kurtulmuş olacağım ve Flannery'yi bir daha asla elinde Hint domuzu ile göremeyeceksiniz. Hayır efendim! Neredeyse ölümüme sebep olacaklardı. Bir daha ki sefere hangi milletten olursa olsun domuzların ev hayvanı olduğunu bilip en düşük tarifeyi alacağım."

Soluklandıkça konuşmaya devam edip tekrar hızla küreklemeye başladı.

"Kural kuraldır belki ama Mike Flannery'yi iki kere aynı şekilde kandıramazsınız, canlı hayvanlara gelince kuralların canı cehenneme. Bu kargo bürosunu Flannery yönettiği sürece, domuzlar ev hayvanı ve inekler ev hayvanı ve atlar ev hayvanı ve aslanlar ve kaplanlar ve Rocky Dağları keçileri ev hayvanı ve hepsi için taşıma tarifesi yirmi beş sent."

Daha yeni doldurduğu sepetin yerine çocuklardan birinin boş bir sepet koymasına izin verecek kadar durakladı. Geride yalnızca birkaç Hint domuzu kalmıştı. Sayılarının azaldığını görünce olayların iyi yanını gören yaradılışı geri geldi.

"Yine de neyse," dedi neşeyle, "daha da kötü olabilirdi. Ya bu ecnebi domuzlar fil olsaydı!"

Ellis Parker Butler

Ellis Parker Butler (5 Aralık 1869 – 13 Eylül 1937),

Ellis Parker Butler (5 Aralık 1869 – 13 Eylül 1937), tam zamanlı bankacı, yarı zamanlı yazar ama bu onu 30'dan fazla kitap ve 2.000'den fazla öykü yazmaktan alıkoyamadı. Bu ABD'li mizahçı en çok "Pigs is Pigs" (Domuz Domuzdur) adlı öyküsü ile tanınır. Lise 1'den terk, 17 yaşında çeşitli işlerde çalışıp 11 yıl boyunca yazı yazmak için çalışan Butler yazar olmak isteyenlere şu öğüdü bırakmıştır: İstediğiniz gibi yazın. Nitelikten nicelik için ödün vermeyin; isterseniz okula da gidin ama eğer zaten yazacaksanız okula gitseniz de gitmeseniz de yazarsınız."

Murat Yapıcıer

Batı Yakasının Hikâyesi 10 Aralık 2021'de vizyonda

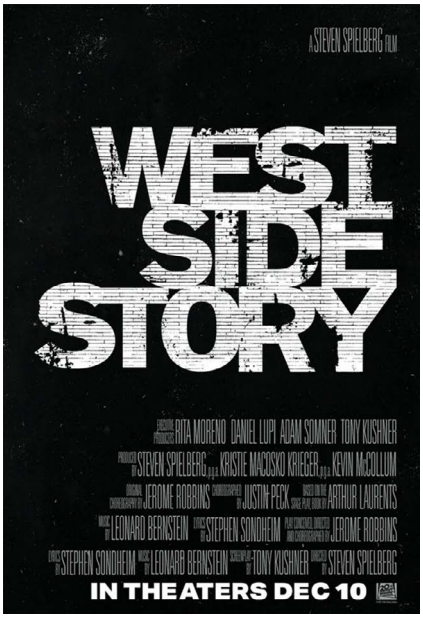

"Batı Yakasının Hikâyesi aslında ailemin evde dinlenmesine izin verdiği ilk pop müzikti. Çocukken bu müziğe sırılsıklam âşık olmuştum" diyen Steven Spielberg, Batı Yakasının Hikâyesini yeniden filme uyarlamak istediğinden ilk olarak 2014 yılında bahsetmişti.

1950'lerin New York'unda geçen öykü, farklı çetelere mensup olan ama birbirlerine âşık olan iki gencin, Tony ile Maria'nın öyküsüdür. Yönetmenliğini Robert Wise ve Jerome Robbins'in yaptığı 1961 yılında gösterime giren film, Arthur Laurents, Leonard Bernstein ve Stephen Sondheim 1957 yılı Broadway müzikalinden uyarlanmıştı. Aslında müzikal de Shakespeare'in 1597 tarihli Romeo ve Jülyet piyesinin güncel bir uyarlamasıydı.

Senaryosunu Tony Kushner'in yazdığı Spielberg'in Batı Yakasının Hikâyesi filminin 1961 yılı filmin yeniden yapımı olacağı ama öyküsünün özgün müzikale daha yakın olacağı belirtiliyor. Filmin kadrosu ise şöyle: Ansel Elgort (Tony); Rachel Zegler (María); Ariana DeBose (Anita); David Alvarez (Bernardo); Mike Faist (Riff); Josh Andrés Rivera (Chino); Ana Isabelle (Rosalía); Corey Stoll (Schrank); Brian d'Arcy James (Krupke); ve Rita Moreno (Valentina).

Çekimleri 2019 yılında tamamlanan filmin ilk gösterim tarihi 18 Aralık 2020 olarak belirlenmişti ancak COVID-19 pandemisi nedeniyle gösterime girmesi bir yıl kadar ötelendi. Filmin, 1961 yılı filmin gösterime çıkmasının 60ncı yıldönümünde, 10 Aralık 2021'de gösterime gireceği duyuruldu.

1950'lerin New York'unda geçen öykü, farklı çetelere mensup olan ama birbirlerine âşık olan iki gencin, Tony ile Maria'nın öyküsüdür.

e-kitap Google

ÇIZGI ROMAN MASALLAR

https://www.kisa.link/Ocxs

Çizgi Roman, - Masallar

Atilla Bilgen

AH BİR SALSA BİLSEM!

Eğlenceli bir açık hava mekânına benzeyen Casa De La Musica, rehberimizin söylediğine göre şehrin bir nevi kalbiymiş ve geceleri şenlikli bir gece kulübüne dönüşüyormuş. O saatlerde burada oturacak yer bulunmadığı gibi merdivenlere giriş ücretliymiş.

Yıllanmış duvarlarıyla zamana meydan okuyan Holly Trinity Kilisesi'nin karşısında, bünyesinde dört veya beş bankın bulunduğu, ağaçlıklı bir park vardı. Serbest kaldığımızda burada oturup soluklanabileceğimizi düşünerek rehberimizin peşi sıra gittik. Plaza Mayor Meydanı'nı arkamızda bırakır bırakmaz, karşımıza tepeye doğru yükselen beton merdivenler çıktı. Burası adeta bir panayır yeri gibiydi ve her yer insan kaynıyordu. Meydanın en uç köşesinde ise faytonlar gezdirecek turist arıyorlardı. İnsanların kimi merdivenlerin ilk basamaklarına oturmuş, bir yandan soluklanıp bir yandan birbirleriyle konuşurlarken, kimileri üst taraflardaki masalara yerleşmiş, devlete ait barların sattığı kokteyllerini yudumluyorlardı. En tepede ise bir platforma yerleştirilmiş orkestra bulunuyordu ve buradan yayılan Küba ezgileri her noktaya ulaşıyordu. Eğlenceli bir açık hava mekânına benzeyen Casa De La Musica, rehberimizin söylediğine göre şehrin bir nevi kalbiymiş ve geceleri şenlikli bir gece kulübüne dönüşüyormuş. O saatlerde burada oturacak yer bulunmadığı gibi merdivenlere giriş ücretliymiş. Ortamı görünce oğlumla bakıştık ve serbest zamanımızda park yerine merdivenlere oturup birer mojito içme konusunda sessizce anlaştık.

"Hepinizin yorulduğunu ve ağzınızın kuruduğunu biliyorum. Şimdi sizi özel bir yere götüreceğim. Umarım beğenirsiniz." dedi rehberimiz.

"Boşuna yorulmayalım. Burada da içerim. Ortam gayet güzel." dedim.

"Evet, ama gideceğimiz yer daha özel."

"Ay şimdi çok merak ettim. Nereye gidiyoruz acaba?" diye sordu Louis Vuitto çantalı Abla.

"La Cahchananchara bara gidiyoruz.

"Ne yapacağız orada?" diye sordu Oto boka gülen Abla.

"La Cahchananchara içeceğiz."

"La Cahchananchara içmeye La Cahchananchar'a bara gideceğiz, burasını anladık, peki nedir bu La Cahchananchara?" diye sordum.

"On dokuzuncu yüzyılın sonlarında bağımsızlık için İspanyollar ile savaşırlarken Mambis adı verilen Kübalı gerillalar tarafından icat edilen, içene cesaret verdiği söylenen rom, bal, limon ve buzla yapılan özel bir kokteyl."

"Balla mı? Bu da iyiymiş doğrusu! O zaman durduğumuz kabahat, haydi gidelim" dedi Oto boka gülen Abla, ardından koca bir kahkaha patlattı. Nasıl bir tatla karşılaşacağımızın merakıyla yola koyulduğumuzda, kapısında iki tane yıldız işareti olan mavi bir bina gördüm ve rehbere dönüp "Ne iş baba?" diye sordum. Söylediğine göre binanın masonlara ait olduğunu gösteriyormuş. Kafam karışmıştı, zira Küba ve masonluğu aynı kefeye oturtamıyordum. Şaşkın halimi gören Devrimci bıyıkları sararmış Amca gülerek omzuma vurdu ve "Bunda şaşılacak bir şey yok, Latin Amerika masonluğun en faal olduğu coğrafyalardan biridir." Dedi

"Öyle olsa da komünist rejimin egemen olduğu Küba'da masonluk bana biraz ters geldi."

"Yanılıyorsun evlat, Küba'da Jose Martin dâhil olmak üzere bağımsızlık hareketinin bütün öncülerinin mason olduğu söylenir."

"Fidel'de mi?"

"Orasını bilemem, ama masonluğun Küba'da serbest olduğu bir gerçek. Üstelik gördüğün gibi faaliyetlerini gizli bir şekilde değil, ayan beyan yürütüyorlar. İnanmayacaksın ama burada birçok insan mason!"

Duyduklarımdan ötürü şaşırmıştım. Bu kafa karışıklılığıyla bara girdik. Yemek yemeyeceğimizden ötürü avlusuna geçmeyi tercih ettik. Küçük, şirin bir yerdi ve içerisi turist kaynıyordu. Avlunun uç noktasına konuşlanmış orkestradan yayılan salsa ritmi ortama sıcak bir hava katmıştı. Kalabalığı yarıp bulduğumuz ilk yere oturduk ve rehberimizin öve öve bitiremediği Canchánchara'ları söyledik. Kalabalıktan dolayı servis ağırdı, ancak müzik ve dans edenler sayesinde sıkılmadık, zaten bir süre sonra da devrimcilerin içeceğine kavuştuk! Kilde yapılmış kupalarda servis edilmişti ve içinde dipte kalan balı karıştırmak için tahta bir çubuk vardı. Sıcak ve güneşli bir öğleden sonrası, bizi güneşten koruyan şemsiyelerin altında kokteyllerimizi yudumladık. Kıvamı yoğun, tadı tatlıydı ve bence bir defadan fazlasını içmek gereksizdi. Üstelik cesaret verdiği de palavraydı! Öyle olsaydı karşımda oturan mini şortlu kadına çaktırmadan bakacağıma kaldırıp salsa yapardım!

Şimdi sırada ne var?" diye sordu rehbere Devrimci bıyıkları beyazlaşmış Amca.

"Turumuz bitti. İki saat kadar serbestsiniz. Sonra Havana'ya dönüyoruz."

"Trenle şeker kamışı tarlasına gitmeyecek miyiz?" diye sordu hayal kırıklılığına uğradığını belli eden bir ses tonuyla.

"Maalesef. Bunun için burada gecelememiz gerekiyordu."

"Neden?

"Çünkü tren sabahları dokuzda kalkıyor. Gerçi trenin gittiği Manaca İznaga adlı şeker kamışı tarlasının bir esprisi de yok, görülmeye değer tek yeri kölelerin gözetlendiği yüksek kule. Sırf onu görmek için bunca zahmete değmez."

"Müsaade edin de ona biz karar verelim." diye çıkışınca, rehber bakışlarını elindeki içkiye yöneltti. Ama Devrimci bıyıkları beyazlaşmış Amca söylenmeye

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç

yine de devam etti: "Şeker tarlasının bir esprisi olmasa da Baldwin denilen buharlı trene binmek bir ayrıcalıktır."

"Elimden gelen bir şey yok. Kusura bakmayın." dedi ve eleştirilerden kurtulmak amacıyla apar topar yanımızdan ayrıldı.

"Ne iş?" diye sordum.

"Buraya kadar gelmişken orayı ziyaret etmeyi çok istiyordum. Buharlı trenle nostalji turu yapmak gerçekten keyifli olurdu."

"Göremediklerimize üzülmektense elimizdekilerin değerini bilelim."

"Haklısın evlat."

"İstersen bize takıl, birlikte aşındıralım Arnavut kaldırımlı sokakları."

"Ben size ayak uyduramam evlat. Siz keyfinize bakın."

Bardan çıkınca buluşma noktamız ve saatimiz bir kez daha hatırlatıldı ve her birimiz Trinidad'ın farklı yönlerine doğru dağıldık. Sokakları dar olduğundan, genelde bisiklet, motor, at ve at arabalarının kullandığı bu şehirde gezmek için en iyi yol yürümekti. Biz de tabana kuvvet deyip başladık dolaşmaya. Bu şehir belki de en iyi korunmuş kolonyal mimariye sahipti, baktığımız her yerde bunun izlerini rahatlıkla görebiliyorduk. Burada hayat sokakta başlıyor ve yine sokakta devam ediyor gibiydi, zira kapıların önünde oturan rengârenk insanlar, saçları bigudilerle sarılı kadınlar, okula giden üniformalı neşeli çocuklar, köşe başında laflayan ihtiyarlar onca yoksulluklarına rağmen cıvıl cıvıl yaşam enerjileriyle doluydu ve bizi gördüklerinde gülümseyip dostça el sallıyorlardı. Oğlumla her sokakta bir resim sergisi görmenin şaşkınlığıyla yolumuza devam ederken meydanın güneyinde iki sokağın el sanatları satışı için ayrıldığını gördük ve yönümüzü oraya çevirdik. Birbirinden güzel danteller, örtüler, yağlıboya resimler satılıyordu ve satış yapmak için fazla ısrarcı olmadıklarından bunaltıcı bir turistik durum söz konusu değildi. Kaldırımlarda her yaştan müzik yapan, dans eden insanlar görmek mümkündü. Müzik kulağımıza, pastel renklere boyanmış evler, duvarlar ise gözümüze ziyafet çekiyordu. Bu şehir adeta rom tadında bir şehirdi ve yalnız insanları değil çirkin, uyuşuk köpekler bile sevimliydi.

Havana'nın turistik havasının aksine burada sadelik vardı. Duvarları çatlamış, boyaları dökülmüş, bakımsızlıktan yıkılmaya yüz tutmuş genellikle tek veya iki katlı evlerin balkonlarından, kenar mahallelerde görmeye alıştığımız şekilde renk renk çamaşırlar sarkıyordu. Hırsızlık neredeyse hiç olmadığından önünden geçtiğimiz tüm evlerin kapısı sonuna kadar açık, demir parmaklı, içlerinde kepenkler bulunan pencereler camsızdı. İnsanlar genelde kapılarının önünde oturuyordu ve önlerinden geçerken dostça gülümsemeleri, bize muhitimizde dolaşıyor hissini veriyordu. Bazı evlerin önünde yuvarlak gergeflerinde beyaz kumaşları işleyen bayanlar vardı. Yanlarından geçerken ister istemez gözlerimiz kapısı penceresi açık evlerin içine davetsiz bir şekilde dalıyordu. Hemen hemen her evde, Afrikalı kölelerin kültürlerinden buraya taşıdıkları sallanan ahşap bir koltuk vardı. Televizyon karşısında bu koltuklara gömülmüş ihtiyar amcalar, teyzeler bakışlarımızı görünce, kavanozdan şeker çalan torunlarına yakalamışçasına uzun, zayıf işaret parmaklarını bize doğru sallıyorlardı. Bazı evlerin camlarının önünde ise kadınlar pizza ve meyve suyu satıyorlardı. Sokaklarda dolaşan, birbirleriyle muhabbet eden kadınların kıyafetlerinde aşırı bir açıklık hâkimdi, ancak vücut yapıları genelde kilolu olduğundan bakışlarımızı üzerlerinden hemen çekiyorduk.

Daracık sokakların çoğunda hediyelik eşya satan dükkânlar vardı. Dükkân dediysem aklınıza büyük şehirlerdeki mağazalar gelmesin, çoğu evlerin caddeye bakan odasından bozma yerlerdi. Sırf onlarla konuşmak amacıyla önümüze çıkan her dükkâna teklifsizce daldık. Fiyatları makuldü ve hemen hemen hepsi

pazarlığa açıktı. Arada duraklıyor sokakların, at arabaların, insanların fotoğraflarını çekiyor, bazen de cep telefonumuza davranmayıp öylece duruyor ve sadece etrafı seyredip görüntüleri hafızamıza kazıyorduk.

Parke taşı döşeli dar sokakları, kiliseleri, değişik renklere boyanmış evleri, duvarları, evlerin içindeki sallanan koltukları, Küba ezgileri eşliğinde çıplak ayaklarıyla dans eden insanlarıyla bu şehri çok beğenmiştim ve bence sonsuza kadar bu şekilde muhafaza edilmeliydi.

"Acıktım" dedi oğlum.

"Bende" dedim ve önümüze çıkan ilk yere girdik. Evden bozma bir lokantaydı ve arka tarafı yaşam alanıydı. Cam kenarındaki yerimizden tezgâha doğru bakınca, evin içinde dolaşan babaanneyi, televizyon seyreden çocukları rahatça görebiliyorduk. Yerel biraları Bucanero'lar eşliğinde yediğimiz tavuklu ve peynirli sandviçlerin tadı ise, enfesti.

Karnımızın doymasının verdiği rehavet yorgunluğumuzu açığa çıkartmıştı, bu yüzden gezinmekten vazgeçip doğruca merdivenlerin bulunduğu meydana gittik. İlk basamaklarda oturan insanların arasından ilerleyip üste çıktık ve bir masaya oturup mojitolarımızı söyledik. Tepedeki platforma yerleşmiş orkestranın çaldığı salsa ritimleri basamaklardan aşağıya doğru dalga dalga yayılıyor, yürekli insanlar romlu içeceklerine el dahi sürmeden yerlerinden fırlayıp sahneye çıkıp kafalarına göre kalça sallıyorlardı. Daha az cesaretli olanlar masaların arasında salsa yaparken, bizim gibi yürekleri korkuyla dolu olanlar, kokteyllerini oynayanları gıpta ile izleyerek yudumluyorlardı. "Ah bir salsa bilseydim neler neler yapmazdım?" diye içimden geçirirken, yetmiş yaşında, beyaz saçlı bir amca yirmi beşlik güzel bir ablayı alıp sahneye sürükledi. Bardağımı masaya koydum ve "Amcam bu yaşında kendini maskara edecek!" diye düşünerek bakışlarımı üzerine yönelttim. İki dakika sonra ağzım açık vaziyette kaldı. Amcamın hatunu bir tek havaya atıp çevirmediği kalmıştı! Bırak yetmişinde, bu yaşımda bile yaptıklarını yapabilseydim, daha ne isterdim! Barlarda çalışan görevliler bizim gibi yerinde oturanları dansa kaldırıyordu. Buralarda adetmiş, reddetmek kabalık olarak kabul ediliyormuş. Melez güzelinin kalçalarını oynatarak masamıza yaklaştığını görünce "Hatır için çiğ et bile yenir." diye düşünerek oturduğum yerde toparlandım ve hatunun beni sürükleyerek piste götürmesini bekledim. Ne var ki beni sollayıp oğluma yöneldi, elini ona uzattı ve birlikte kalabalıkta gözden kayboldular.

Müzik, ortam, mojito, yani benim haricimde her şey güzeldi. İçkimi bir başıma yudumlarken orkestranın çaldığı ritme ister istemez kendimi kaptırdım, daha doğrusu oturduğum yerde salak gibi sağa sola sallanıp durdum!

Müziğin canlı ritmi, dans edenlerin kıvrak kalçaları sayesinde zaman hızla akıp gitti. Toplanma saatimiz yaklaşmıştı, hesabı ödeyip merdivenlerden indik ve renklerin müzikle dans ettiği şehre veda etmek üzere otobüsün yanına gittik.

Grup tam olarak toplanmamıştı. Gecikenleri beklerken yanı başımda duran Devrimci bıyıkları beyazlaşmış Amca'ya neler yaptığını sordum.

"Serde öğretmenlik olunca bir okulu ziyaret ettim."

"Nasıldı?"

"İnanılmazdı. Biliyor musun her derslikte televizyon var. Yarım yamalak İngilizcemle öğrenebildiğim kadarıyla, sabahları derse başlamadan önce, sınıfta toplanıyorlar ve o gün işlenecek konuyu televizyondan izliyorlar. Dersi anlatanlar Küba'nın en iyi öğretmenleriymiş. Konu hakkında fikir sahibi olunca yerel öğretmenler eşliğinde dersi tekrar ediyorlar. Anlayacağın evlat, özel okulların ve dershanelerin olmadığı Küba'da, tüm öğrenciler eşit bir şekilde eğitim görüyorlar."

"Çok iyi bir sistemmiş. Peki, seviyeleri ne durumda?"

"Unesco raporlarına göre eğitim konusunda Finlandiya

ile yarışabilir durumdalar. artık gerisini sen tahmin et."

"Demek ki iş bilenin kılıç kuşananınmış!"

"Aynen evlat. Bizde çok şükür para da var, olanak da ama eğitime önem vermek kimsenin işine gelmiyor. Nedenini tahmin edebilirsin."

"Bilmez miyim? Okumuş insan sorgular, sorgulayıcı seçmeni ise politikacılar istemez."

"Aynen."

Biz konuşurken gecikenler de geldi ve yerimize geçip Havana'ya doğru hareket ettik. Bir süre sonra gerek havanın kararması, gerekse günün yorgunluğuyla oturduğumuz yerde uyukladık. Yaklaşık dört saat sonra Havana'ya vardığımızda, saatler gece yarısını gösteriyordu. Hepimiz sarhoş gibiydik, bu yüzden anahtarlarımıza kavuşur kavuşmaz, iki yatak, bir dolap haricinde gereksiz bir eşya barındırmayan odamıza çıktık. Üzerimizi değiştirip yatağımıza uzandığımızda kulak tırmalayıcı bir ses duyup yerimizden doğrulduk ve kaynağı araştırdık. Ses, odanın tek gereksiz eşyası mini bardan geliyordu. Zavallıcığın içine hiçbir şey konulmadığından, unutulduğu köşede acı içinde inliyordu! Fişini çekerek ıstırabına son verdim ve başımı yastığa koyar koymaz anında daldım.

Gecenin bir yarısı başucumda birinin beni izlediği hissi ile gözümü hafifçe araladım. Oda zifiri karanlıktı ve üstüne üstlük miyoptum, buna rağmen bir karaltının başucumda durduğunu rahatça görebiliyordum. Odamıza hırsız girmiş, uyuyup uyumadığımı kontrol ediyor olmalıydı! Derin bir uykuda olduğumu sanması için gözlerimi yeniden yumup sağ tarafıma döndüm. Gitmedi ve inatla başucumda durmaya devam etti. Korkudan yattığım yerde kilitlenip kalmıştım. "Kör müsün be adam? Uyuyorum işte, ne çalacaksan çal ve defol git!" diye içimden yalvarmamın bir faydası olmadı. Kalbim o denli hızlı atıyordu ki, ses adeta ağzımdan bir şelale gibi dışarı taşıyordu! Adam gidene kadar hareketsiz kalmaya karar verdiğim sırada aklıma oğlum geldi. Ona zarar verebilirdi, ya da çoktan vermişti! Bu olasılık aklıma gelince yüreğimdeki korku silindi, "Dayan oğlum. Yettim!" diye bir nara patlatarak yerimden fırladım ve anında yıldızları saydım!

Oğlumla kafa kafaya çarpışmıştık! Eliyle başını ovalarken "Neden öyle deli gibi yataktan fırladın? Hem söylesene neden bağırıyorsun?" diye arka arkaya sorular yöneltti. Sorularını başka bir soruyla yanıtladım: "Gecenin bir yarısı başucumda ne arıyorsun?"

"Sayende gözümü bile kırpmadığımdan!"

"Neden?"

"Baba horluyorsun! Hem de öyle böyle değil, bayağı horluyorsun."

"Saçmalama oğlum horlamam ben. Haydi, haklısın diyelim, burnumun dibine gireceğine yattığın yerden seslensene."

"Kaç defa seslendim ama tınmadın bile."

"Saçmalama. Uykum o kadar derin değil." diye itiraz edeceğim sırada, bir uçaktan çok daha fazla ses çıkartan horultu sesini duydum ve oğluma dönüp "Böyle mi horluyordum?" diye sordum. Uykusuzluktan kızarmış gözlerini elinin tersiyle silerken "Aynen. Şimdi ne olur biraz sus da uyuyayım." dedi.

"Oğlum ne saçmalıyorsun öyle? Uyanık insan nasıl horlar?"

Bu sözüm üzerine kafasını kaşıyarak "Galiba haklısın!" dedi, ardından "o zaman nereden geliyor bu ses?" diye sordu.

Ayağa kalkıp etrafı kontrol ettik. İçeride fuzuli bir eşya olmadığından haliyle gürültü buradan gelmiyordu. Dışarı çıktık ve etrafı dinledik. Odamız merdivenlerin hemen yanındaydı ve gürültü büyük ihtimalle oradan geliyordu. Başımızı aşağıya doğru uzatınca sesin kaynağını bulduk. Alt katta mutfak vardı ve horultu havalandırma bacasından geliyordu. Ancak bu keşfimiz hiçbir işimize yaramamıştı!

Havalandırma bacası nefes almaksızın homurtusuna devam ederken "Böyle şansın içine edeyim!" diye söylenerek odamıza geri döndük, başımızın üstüne yastığı bastırıp uyumaya çalıştık.

DEVAM EDECEK...

7'den 70'e tüm çocuklara

Lunapark

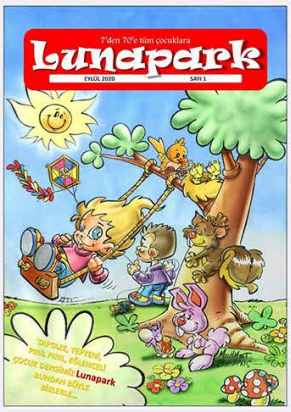

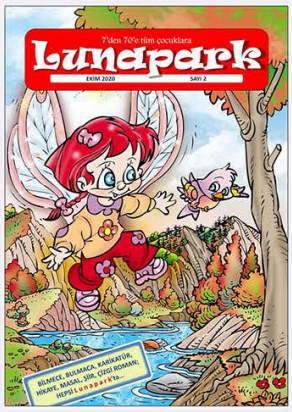

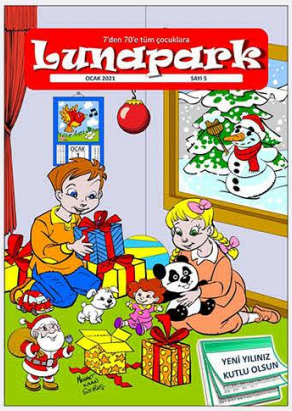

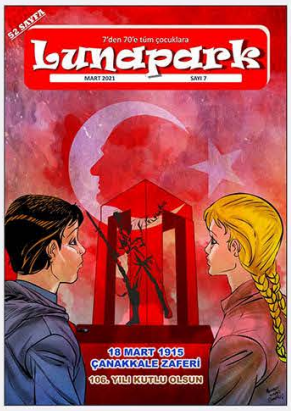

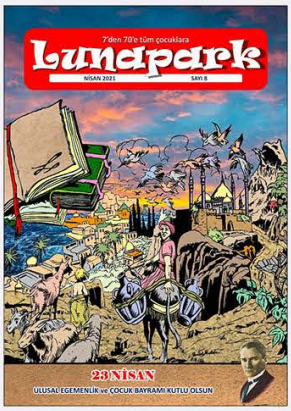

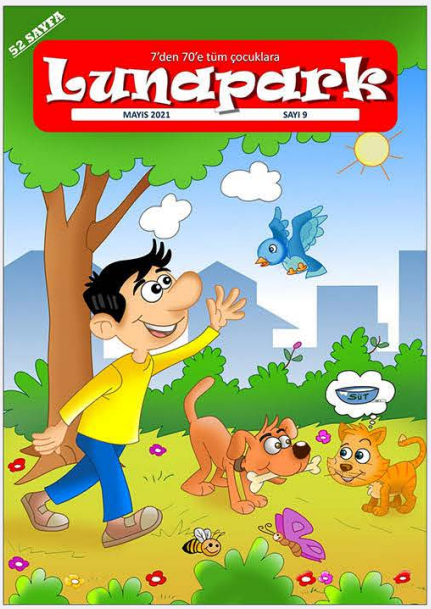

7'den 70'e Lunapark aylık çocuk dergisi; e-dergi formatıyla, internet mecraları üzerinden çocuklara ve çocuk dergisi sevenlere ulaştırılıyor. 7'den 70'e ibaresine takılmayın, 80 yaşındakiler de okuyabilirler :)

Tamamen gönüllülük çerçevesinde başlayan ve devam eden Lunapark; Benim, senin, onun, hepimizin çocuk dergisi. Takip edip okumanın yanı sıra yazılarıyla, çizimleriyle dergiye omuz vermek isteyen, eli kalem tutan, dudağında çalacak ıslığı olan, çocukları ve çocuk dergilerini seven her arkadaşımıza açık Lunapark'ın sayfaları. Dergide yer almasını istediğiniz çalışmalarınızı, eleştiri ve önerilerinizi: lunaparkeposta@gmail.com adresinden ulaştırabilirsiniz.

Ayrıca, küçük kardeşlerimizin yazı, resim, fotoğraf, şiir ve hikaye türü çalışmalarını da beklediğimizi özellikle belirtelim.

Lunapark, Mayıs ayında yayınlanan 9. sayısı ile, yine baştanbaşa renkli, eğlenceli ve dopdolu. Dergiyi okuduktan sonra sevdiklerinizle paylaşmayı da ihmal etmeyin lütfen.

Sevgiyle kalın, Lunapark'ta kalın...

https://lunaparkcocukdergisi.blogspot.com

ÇİZGİ ROMANLI BULMACA

Hazırlayan:
elvan adıgüzel

Üstteki sayfa Epic Illustrated 1986 Şubat sayısından alındı. Roy Thomas'ın yazdığı bu kısa hikayeyi S. Plunkett çizmiş. ''Death of a Legend'' adlı hikayede, Robert E. Howard'ın intiharı anlatılıyor. Howard geride şu notu bırakmış: "Her şey olup bitti, / Ölüleri yakacak odunların üstüne yatırın beni, / Ziyafet sona erdi, / Söndürün kandilleri...''

Sayfadan kopyaladığımız sekiz küçük ögeyi, diğer karelere yapıştırdık. Yani aynı ögenin birer de kopyası mevcut sayfada. Fakat bu kopyaların bazılarının boyutu ve yönleri farklı olabilir. Aynı olan çizimleri bulmanızı istiyoruz. İyi eğlenceler...

Dr. Sibel Çelikel

Açelya PAMUK
Mustafa AKÇALAN

Şiddet, özellikle toplumun genç kesiminde, verilmesi gereken ana fikrin aksine bambaşka fikirler doğurabilmektedir. Çünkü ekrana yansıyan şiddet görüntüleri bilinçlendirme ve anormalleştirme amacıyla verilse bile gençleri bilinçlendirmemekte tam tersine bunu normalleştirilmektedir.

EKRANDAKİ KADINA ŞİDDET GÖRÜNTÜLERİNİN GENÇLER ÜZERİNDEKİ SOSYAL VE PSİKOLOJİK ETKİLERİ

Özet

Eğlence aracı olarak kullandığımız ekranlarda kadına şiddet gereğinden fazla gösterilmektedir. Bu şiddet görüntüleri her yaş gruplarında aynı etkiyi göstermemektedir. Şiddet, özellikle toplumun genç kesiminde, verilmesi gereken ana fikrin aksine bambaşka fikirler doğurabilmektedir. Çünkü ekrana yansıyan şiddet görüntüleri bilinçlendirme ve anormalleştirme amacıyla verilse bile gençleri bilinçlendirmemekte tam tersine bunu normalleştirilmektedir. Bu fikirlerden yola çıkarak hazırlamış olduğumuz projemizde televizyon, bilgisayar, tablet, sosyal medya gibi her türlü ekranda karşımıza çıkmakta olan özellikle kadına yönelik şiddet görüntülerinin gençler üzerindeki sosyal ve psikolojik etkilerini belirlemek amacıyla özgün bir anket hazırladık. Sonuçları frekans analizi yöntemiyle değerlendirdik. Öngördüğümüz üzere gençlerin bu görüntülerden rahatsız oldukları sonucuna ulaştık. Öğretmenlerimizin işbirliği ve öğrenci arkadaşlarımızın yardımıyla bu rahatsızlıkları dile getiren video hazırladık. Bu yolla bir farkındalık yaratmayı amaçladık. Gözlem yoluyla elde ettiğimiz olumsuz örneklerden başka olumlu olanları da açıkladık. Son olarak yine anket sonuçlarımızın verilerinden yararlanarak gençlerin istek ve ihtiyaçlarını, ekranlarda asıl olması gerekeni yani ideal olanı tespit ettik ve yetkililere birtakım öneriler sunduk.

Anahtar Kelimeler: Kadına Şiddet, Genç Kesim, Ekran, Psikoloji, Sosyoloji

Amaç:

Ülkemizde ceza verilmesine rağmen hala çözüm bulunamayan bazı sorunlar vardır. Bunlardan biri de kadına yönelik şiddettir. Şiddet bireyin kendisinin ya da çevresindeki insanların fiziksel, cinsel, ekonomik veya psikolojik herhangi bir yönden zarar görmesiyle ya da acı çekmesiyle sonuçlanan veya sonuçlanması muhtemel olan hareketleri, bunlara yönelik tehdidi, baskıyı ve özgürlüğün engellenmesini amaç edinen her türlü fiziksel, cinsel, sözel ve ekonomik davranıştır. Kadına şiddet

ülkemizde her geçen gün daha da artmaktadır. Bugüne kadar kadına şiddet ile ilgili kitaplar, makaleler, köşe yazıları yazılmış; filmler, diziler belgeseller çekilmiş; sunumlar, konferanslar yapılmıştır ve maalesef ki bunların hiçbiri kadına yönelik şiddeti durdurmaya yeterli olamamıştır.

Kadına şiddet çevremizde bu kadar yaygınken aynı konu ekranlarda da bolca karşımıza çıkmaktadır. İnsanları bilinçlendirmek amacıyla çekildiği belirtilen yapımlarda bile gördüğümüz dakikalarca süren, bitmek bilmeyen, dayak sahneleri, işkence gören, öldürülen, aşağılanan kadınlar toplumu bilinçlendirmemekte aksine insanların gözünde bu durumu normalleştirmektedir. Sadece fiziksel değil aile, arkadaş, okul baskısı gibi kadına zarar veren her türlü davranış birer şiddet örneğidir. Kısacası kadına şiddet ekranlarda sadece dayak, öldürme sahneleriyle değil; eşi aşağılama, kız çocuğunu hor görme, gurunu incitme gibi psikolojik baskı davranışları olarak sunulmaktadır ve bu görüntüler özellikle 14-18 yaş arası genç kesimi oldukça etkilemektedir. Genç kesim, eğlence aracı olarak kullandığı ekranda kadına şiddet sahnelerine maruz kalmakta ve psikolojik sağlıkları zarar görmektedir.

Kadına yönelik şiddet hakkında kamu spotları ve birçok sosyal farkındalık projesi yapılmış olsa da bunun ekranlarda gösterilmesinin gençler üzerindeki psikolojik ve sosyolojik etkilerine değinen bilimsel verilere dayalı kapsamlı bir çalışma yapılmamıştır. Araştırmalarımız sırasında belirli diziler üzerinden yapılmış inceleme çalışmalarına rastlanmıştır. Bunlara ilerleyen bölümlerde yer verilmiştir. Bizim çalışmamızdaki amaç ise tek bir örnek üzerinden ilerlemek değil hem sosyal medya hem televizyon hem de bilgisayar oyunu gibi esasında eğlenme ve dinlenme amacıyla kullanılan her türlü ekranda hiç istemeden maruz kaldığımız içeriklerin etkilerini bütüncül olarak incelemek ve bu etkiler üzerine genel geçer sonuçlara varmaktır. Gözlem yoluyla elde ettiğimiz olumlu ve olumsuz örnekleri sıralayarak konuyu derinlemesine irdeledikten sonra ekranlarda asıl olması gerekenler üzerine birtakım yorumlar sunulmuştur.

Giriş:

Toplumumuzda oldukça büyük bir sorun haline gelen ve eğlence aracı olarak kullandığımız ekranda bizlere sunulan kadına şiddet görüntüleri gençleri olumsuz etkilemektedir. Araştırmamızda gençleri kötü etkileyen bu kadına şiddet görüntülerinden örnekler derledik. İlk örneğimiz günümüzde televizyon ekranında karşımıza çıkan ve sevilen psikiyatrist ve yazar "Gülseren Budayıcıoğlu" tarafından kaleme alınan ve "TV8" kanalında seyrettiğimiz "Kırmızı Oda" dizisidir. Bu dizide her bölümün başında şiddetin olumsuz bir davranış olduğunu dile getiren kısa bir video olmasına rağmen dizide neredeyse her bölümde dakikalarca kadına şiddet gösterilmektedir. Bunları göstermek yerine seyirciye sezdirmek yerinde olacaktır. Dizi tematik anlamda iyi bir örnek olabilecek iken güya şiddeti olumsuz gösteren bu dizinin çok fazla şiddet ögesine yer vermesi onu yanlış örneklere dâhil etmektedir.

Araştırmamızın başında da belirttiğimiz gibi kadına şiddetin yanlış bir davranış olduğunu göstermek amacıyla yansıtılan görüntülerin "Kırmızı Oda" dizisinde de amacından saptığını görmekteyiz. Örneğin söz konusu dizide birinci bölümünde yer alan "Nesrin"adlı karakterin hikâyesi anlatılmaktadır. Bu karakter, eşi Mehmet tarafından hem fiziksel hem de psikolojik şiddet görmekte ve bunu saklamaktadır. Dizide Nesrin karakterinin gördüğü şiddet dakikalarca gösterilmektedir. Yine aynı dizide "Boncuk" adlı karakterin hayat hikâyesiyle karşılaşmaktayız. Fakat bu sefer bu karakterin değil annesinin yaşadığı şiddetin Boncuk üzerinde yarattığı "travma" bizlere gösterilmektedir. On altıncı bölümde karşımıza, Boncuk'un annesinin çocuklarının gözleri önünde taciz edilmesi ve şiddet görmesi uzun süre bizlere yansıtılmıştır. Bu sahnelerin anne, baba ve çocukların yer aldığı bir ortamda hep birlikte seyredildiğini hayal edecek olursak bunun ne kadar "travmatik" bir deneyim olduğunu anlamış oluruz. Şiddet

sadece fiziksel olarak zarar vermek değildir. Psikolojik açıdan kişiye zarar vermek ruhen kişiyi yıpratmaktadır. Buna bir örnek de yine psikiyatrist ve yazar Gülseren Budayıcıoğlu'nun uyarlama eseri olan "Masumlar Apartmanı" dizisidir. TRT1 kanalında yayınlanan ve psikolojik şiddet unsurlarına bolca yer veren bu dizide ekranda aile bireylerinin birbirlerine psikolojik baskı uyguladığı sahneleri çok uzun süreler izleyiciye vermektedir. Bu sahneler izleyiciyi boğmakta, izleyicinin yaşam enerjisini tüketmektedir. Dizide bu sahneleri sık sık gösterip izleyiciyi daraltmak yerine hastalığın kökenlerine değinip bu hastaların nasıl iyileştiklerini umut ve ilham verici bir şekilde gözler önüne serilmelidir. Sözü açılmışken yine aynı yazarın "Doğduğun Ev Kaderindir" dizisine de değinelim. Ne tuhaf. Aynı yazar, üç dizi, ve üç ayrı konu ama işleniş yine aynı… Oysaki amaç izleyiciyi bilinçlendirmekti, ama gelin görün ki yine değişiklik yaşanmamış. Ne izleyici bilinçlenmiş ne de verilmek istenen düşünce doğru aktarılmış. Belki de şu an bu araştırma yapılmasaydı hala fark edilmeyecekti. Gözümüzde o kadar normalleşmiş ki bizler de severek izlemeye devam ediyoruz. Asıl amacımız da bu: Fark ettirmek…

Sorunumuz bizlere bu durumun dakikalarca verilmesi değil. Dakikalarca ve sürekli verilerek normalleştirilmesi… Gerçekten normal olduğunu kabul etmişiz ki severek izlemeye devam ediyoruz. Bizlere tuhaf gelmiyor. Araştırmamızın amacını hatırlattıktan sonra ''Doğduğun Ev Kaderindir'' dizisine geri dönelim. Bu dizi diğer ''şiddet gören kadın'' sıfatının aksine ''güçlü kadın'' temalı. Emsallerinin içerisinde kadın temsilinin en olumlu olduğu dizi budur. Dizideki "Zeynep" karakterinin mutsuz olduğu bir evliliği bitirme konusundaki kararlı duruşu, sosyal ve ekonomik anlamda tek başına ayakları üzerinde durabilmesi çevresindeki kadınlarla olan dayanışması oldukça eğitici bir şekilde işlenir. Anlaşılan o ki bazen senaryo yazarının niyeti iyi olsa da konunun işlenişi yönetmenin konuya bakışı seyircinin algısını yüzde yüz etkilemektedir. Maalesef ki bu güçlü kadın Zeynep de evliliğinde psikolojik şiddete maruz kalmıştır. Ne kadar güçlü olursak olalım kendimizden başka kimseyi değiştiremiyor, bu tür durumlara maruz kalıyoruz. Ama önemli olan kendimizi değiştirmek değil mi? Önce kendimizi değiştirmeliyiz. Sakın yanlış anlaşılmasın. Karşımızdaki kişinin istediklerini yapmak, onun istediği kişi olmak değil bu. Boyun eğmemek, direnmek, uzaklaşmak… Bunu yapmalıyız.

Dizilerde neden hep şiddete boyun eğen kadınlar görüyoruz? Neden şiddetten kurtulan, iyileşen kadınların hikâyelerini göremiyoruz? Hâlbuki bunlar gösterilse çok güzel bir örnek teşkil eder. Şiddet gören binlerce kadına umut olur. Ama biz nereden başlamamız gerektiğini dahi bilmiyoruz. Şiddeti ekranda uzun uzun göstererek bilinçlendireceğimizi sanıyoruz. Sanıyorlar ve bizlere gösteriyorlar. Biz güçlü kadınları görmek istiyoruz. Ekranda bir kadının dövüldüğünü, taciz edildiğini, ezildiğini görmek istemiyoruz.

Kadın temsilinin olumlu olduğu bir diğer örnek ise 'Sadakatsiz' adlı dizidir. Televizyonda yer alan dizilerin çoğu bir kadın çerçevesinden hayata bakmaz iken bu dizide bir erkeğe muhtaç olmayan, bağımsız, güçlü, kendi ayakları üzerinde duran "Asya" karakteri dikkat çeker. Yabancı uyarlama olsa da şiddet uygulayanın dışlandığı ve hikâyesi bir kadın etrafında şekillenen olumlu bir örnek olması diğer başka çalışmalara ufuk açıcı olur umudundayız. Söylemeden geçmeyelim maalesef bu dizide de Asya karakterinin eşi "Volkan" karakterinden öldürülmek amaçlı şiddet gördüğünü izledik. "Bir dizide de olmasın." diye geçiriyoruz içimizden.

Kadına şiddet gördüğümüz dizilere bir başka örnek "Sen Anlat Karadeniz." Yayınlandığı yıllarda neredeyse en çok izlenen diziydi. Bu dizi kadına şiddet temasının en çok işlendiği yapımdır. Diziyi kısaca anlatmak gerekirse; "Nefes" adındaki karakter on altı yaşında babası tarafından "Vedat" karakterine para karşılığı satılmıştır. "Nefes" sekiz sene boyunca şiddet ve tecavüze maruz kalmıştır. "Vedat" karakteriyle resmî nikâhı yoktur. Vedat, Nefes'i ve oğlu Yiğit'i eve hapsetmiştir. Nefes, sekiz sene boyunca hiç dışarı çıkamamıştır. Oğulları Yiğit ise evleri deniz kenarında olmasına rağmen denize bir kez bile dokunamamıştır. Nefes on altı yaşında henüz kendi çocukken anne olmuştur. Dizide Nefes ve Yiğit'in Vedat'tan kaçma hikâyesi anlatılmaktadır. Nefes onlarca

kez kaçmayı denemiştir ama kaçamamıştır. Dizide daha ilk bölümün ilk sahnelerinde Vedat Nefes'in parmaklarını kırmakta ve dövmektedir. Sebebi ise evlerine iş yapmak için Trabzon Sürmene'den gelen misafir ailenin oğullarından Tahir'in Nefes'in elindeki morluğu görmesidir. Sonra o gece Nefes oğlu Yiğit'i de alarak Kaleli ailesinin arabasının bagajına gizlice biner ve o gece Vedat'tan kaçmayı başarır. Aslında Nefes'in amacı mola verdiklerinde inmek ve kaçmaktır ama uyuyakalınca kendisini ve oğlunu Sürmene'de bulur. Hikâye Vedat'tan kaçmakla devam eder. Konuyu açıkladıktan sonra bu dizinin şiddet unsurlarına gelelim. Dizide her bölüm kadına şiddet görüntüleri verilmektedir. Nefes, her bölüm Vedat'tan gördüğü şiddeti hatırlamakta ve bu şiddet bizlere dakikalarca gösterilmektedir. Dizinin asıl amacı kadına şiddeti durdurmaktır ama bunu her bölüm dakikalarca göstererek amacından sapmaktadır. Hatta dizinin konusu dahi değişmektedir. Aslında Vedat'tan kaçış değil, dizide Nefes ve onu kurtaran Karadeniz erkeği Tahir'in imkânsız aşkı konu olmuştur. Dizide Nefes'e şiddet uygulayan Vedat'ın yaptıkları yetmezmiş gibi Nefes'i istemeyen Tahir'in annesi Saniye karakterinin de hemcinsi Nefes'e yaptığı psikolojik şiddete bolca yer verilmektedir. Dizide Nefes karakterinin kurtuluşu değil de Tahir karakterinin Nefes'i kurtarışı göz önüne serilmektedir. Bir kadın bir erkeğin şiddetinden kurtulup başka bir erkeğe mi sığınmalıdır? Bir kadının bir erkek tarafından korunması şart mıdır? Kadınlar illaki bir erkeğin gölgesinde mi kalmalıdır? Dizi aklımıza bu soru işaretlerini getirmektedir. Cevabımız şu: Hayır. Hiçbir kadın ne bir erkek ne de bir kadın tarafından korunmaya ihtiyaç duymamalıdır.

Cinsiyetçi bir tavır sergilememekle beraber hiçbir bireyin başka bir birey tarafından korunmaya ihtiyacı yoktur. Ama maalesef ki bizlere dizilerde hep başkaları tarafından korunan kadınların hayat hikâyeleri aktarılıyor. Aslında kendi çabalarıyla, direnerek, pes etmeyerek şiddetten kurtulan bir kadının hayat hikâyesi Türkiye'de ve dünyada şiddet gören kadınlara umut ışığı olmaz mıydı? Belki görmüyoruz çünkü ülkemizde de kendi çabasıyla kurtulan kadın sayısı çok az diye düşünebilirsiniz. Evet, belki gerçekten güçlü kadın sayısı az olabilir. Ama az diye bizim şiddete boyun eğen kadınların hayatlarını mı göstermemiz gerek? Hayır.

Eğer bir sorunun çözümünü gösterirsek bu ilham olur. Asıl bilinçlendirmek yaşananları göstermek değil çözüme kavuşturmaktır. Ne dizilerde ne de gerçek hayatta hiçbir kadın şiddete boyun eğmemelidir. Susmamalıdır. Çünkü susarsak görülmeyiz ve bu sorun çözülemez. Ne fiziksel ne psikolojik her tür şiddette sessiz kalmamalıyız ve dizilerde gençlere örnek göstermemeliyiz. Çünkü şiddet kökenlerini çocukluktan alır.

Yöntem:

Eğlence aracı olarak kullandığımız ekranda yayınlanan ve insanları ekrana bağlayan diziler bulunmaktadır. Yapımcıların insanları ekran başına kilitlemesini sağlayan bu tarz diziler; kadına şiddete dur denmesini amaçlayıp, bu mesajı bazı kişilere verebilmiş olsa da büyük bir kesim için bunu gerçekleştirememiş, tam aksine bu görüntüleri çeşitli yayın organları ile yayınlayarak bu durumu normalleştirmiş, insanları etkileyerek toplum ahlakının bozulmasına yol açmıştır. Biz ekranlarda gösterilen görüntülerin "ergen" diye tabir edilen genç kesim üzerindeki etkilerini inceleme ve bu durumu değerlendirme amacıyla özgün bir anket oluşturduk. Anketimize 14-18 yaş kitlesinden okulumuz Lüleburgaz Anadolu Lisesi'nin öğrencileri katılmış ve bu soruları cevaplamıştır. Anketimizi cevaplayan öğrenci sayısı 310'dur. Anketimizdeki 23 soru vardır. Bu sorulara yanıt olarak da "hiç, nadiren, bazen ve her zaman" olmak üzere 4 adet seçenek verilmiştir. Bu sorulara ek olarak çoktan seçmeli olarak sorduğumuz 5 soru ile de Lüleburgaz Anadolu Lisesi öğrencilerinin bu tarz şiddet içeren diziler yerine, ekranlarda görmek istedikleri yapımların tespiti amaçlanmıştır. Anketimizde verilen cevaplar frekans analizi yöntemiyle incelenmiştir.

Anketimiz aşağıdadır:

Maddeler	Hiç	Nadiren	Bazen	Her zaman
• Boş vakitlerimi film izleyerek ya da sosyal medyada dolaşarak geçiririm				
• TV ekranında kadına şiddet içerikli görüntülere rastlarım.				
• İnternnetteki dizi veya filmlerde şiddet içerikli görüntülere rastlarım.				
• Sosyal medyada şiddet içerikli görüntülere rastlarım.				
• Bilgisayar oyunlarında şiddet içerikli görüntülere rastlarım.				
• TV ekranında kadına şiddet içerikli görüntülerden rahatsızlık duyarım.				
• İnternetteki dizi veya filmlerde şiddet içerikli görüntülerden rahatsız olurum.				
• Sosyal medyada şiddet içerikli görüntülerden rahatsız olurum.				
• Bilgisayar oyunlarında şiddet içerikli görüntülerden rahatsızlık duyarım.				
• Ekrandaki şiddetin hayal ürünü olduğunun farkındayım.				
• İnternette şiddet içeren unsurlar görmekten çekinmem.				
• Şiddet içerikli oyunlar oynarım.				
• Ekranda şiddet içeren unsurlar görmek beni etkilemez.				
• Kadına şiddete hayır konulu projelere katılırım.				
• İnternette şiddet içeren görüntüler izlemekten çekinmem.				
• Haberlerde şiddet içeren görüntüler beni rahatsız eder.				
• Ekranda gördüğüm şiddet içeren haberlerin doğruluğundan şüphe duyarım.				
• Şiddetin sosyal ve psikolojik hayatımda olumsuz etkiler doğurmasından korkarım.				
• Haberlerde şiddet içeren görüntüler beni etkilemez.				
• Şiddet olaylarının haberlerde şeffaf bir şekilde aktarıldığını düşünüyorum.				
• Yaşanan şiddet olaylarının haberlerde yetersiz aktarildığını düşünüyorum.				
• Şiddetin gerekçeleri olduğuna inanırım.				
• Şiddetin herhangi bir gerekçeden dolayı gerçekleşmesine inanmam.				

1) TV de ne tür programlar izlemek istersiniz?

A) Belgesel B) Dizi-Film C) Haber

D) Yarışmalar E) Gündüz kuşağı

2) İzlediklerinizden beklentiniz nedir?

A) Kendimi iyi hissetmek. B) Hoş vakit geçirmek. C) Bilgi edinmek.

D) Dış dünyayla iletişim kurmak. E) Diğer.

3) Ekranda var olan programlar yerine başka neler olmasını istersiniz?

A) Umut veren diziler. B) Bilgi veren belgeseller.

C) Edebî metinlerden uyarlanan filmler. D) Motive eden başarı öyküleri.

E) Kültür sanat programları.

4) Ekranda şiddet görünce ne yaparsınız?

A) Hemen kapatırım. B) Seyrederim, ders alırım.

C) Yanımda yaşça küçük biri varsa kapatırım yoksa seyrederim.

D) Hiç tepki vermem. E) Çok üzülürüm, etkilenirim.

5) Şiddet içerikli diziler izler misiniz?

A) Evet, izlerim. B) Hayır, izlemem.

C) Denk geldiğimde izlerim. D) Yalnızken izlerim yoksa izlemem

Bulgular:

Ankete verilen yanıtlardan oluşan sayısal verilere göre[1] analizlerimiz şu şekildedir:

İlk soruya baktığımızda gençlerin çoğunun boş vakitlerini film izleyerek ya da sosyal medyada geçirdikleri tespit edilmiştir.2. soruda da gençlerin boş vakitlerini geçirirken kadına şiddet görüntülerine maruz kaldığı tespit edilmiştir. 3. 4. ve 5. soruların yanıtlarında da gördüğümüz üzere gençlerin çoğu kadına şiddet görüntülerine rastlamaktadır.6. 7. 8. ve 9. sorularda şiddet görüntülerinden gençlerin genel olarak rahatsız olduğunu görmekteyiz ama bu oranın bilgisayar oyunlarındaki şiddet görüntülerinde azaldığını görmekteyiz.

Gençler sık sık kullandıkları bilgisayar oyunlarında şiddetten daha az rahatsız olmaktadır. Bunun genel iki sebebi olabilir. Bu sebeplerden ilki; gençler bunun sanal olduğunun ve gerçek hayatta mümkün olmayacağının farkında olduğu için rahatsız olmuyor olabilir. İkincisi ise gençler çoğunlukla bilgisayar oyunlarında vakit geçirdiğinden dolayı sürekli şiddet görüntülerine maruz kalmaya alışmıştır ve artık onlara anormal gelmiyor olabilir. Buradan bilgisayar oyunlarının da şiddetin normalleşmesinde ve gençlerin örnek almasında oldukça etkili olduğu sonucuna varmaktayız.

10. soruda şiddetin hayal ürünü olması konusunda gençlerin yarısı ‘’her zaman’’ farkında

1 Metnin hacmini uzatmamak adına anket sonucu olan sayısal verilerin tamamına yer verilmemiştir.

olmasına rağmen yine de göz ardı edilemeyecek oranda %12.2'si ''hiç'' yanıtını vermiştir. Buradan şiddet görüntülerinin gerçekçi ve fazla sayıda verilmesinin gençlerin bilinçaltına işlediğini ve gerçek mi hayal mi ayırt edemeyecekleri konuma getirecek seviyede psikolojilerini etkilediğini görmekteyiz.11.soruda ise %13.5 oranında gençlerin şiddet içeren unsurları görmekten çekinmediğini,%41.2 oranında ise çekindiğini görmekteyiz. Yani gençler de yine çoğunlukla şiddet görüntülerinden rahatsız olmaktadırlar.12. soruda gençlerin az bir kısmının şiddet içerikli oyunlar oynadığını, çoğunluğun oynamadığını görmekteyiz.

14. soruda gençlerin neredeyse yarısının ''kadına şiddete hayır'' konulu projelerine katıldığını ama %15'inin de katılmadığını görmekteyiz.15. soruda ise 11. Sorunun yanıtlarıyla neredeyse aynı yanıtlar alınmıştır. (Gençlerin dikkatliliğini ve anketi şeffaf bir şekilde yanıtlayıp yanıtlamadıklarını ölçmek amacıyla aynı soru farklı kelimelerle tekrar sorulmuştur.) 16. Soruda gençlerin büyük bir yüzdesinin haberlerde şiddet görüntülerinden rahatsız olduğunu görmekteyiz.17. soruda ise şiddet içerikli haberlerin doğruluğundan çoğunluğun şüphe duymadığını görmekteyiz. Demek ki gençler haberlere güvenmektedir.18. soruda anlaşılmıştır ki gençlerin çoğunluğu şiddet içerikli görüntülerin psikolojik ve sosyal hayatlarında olumsuz sonuçlar doğurmasından korkmaktadır. Buna göre gençler izlediği görüntülerin yanlış olduğunun farkında ve ruhsal sağlıklarından endişe etmektedir. Gençlerin psikolojisini şiddet içerikli görüntülerin olumsuz etkilediğini de bu soruya verilen yanıtlarla kesin bir şekilde görmekteyiz. Aynı şekilde 19. soruda da haberlerdeki şiddet içeren görüntülerin ''her zaman'' gençlerin yarısını etkilediğini görmekteyiz.

20. soruda bir çoğunluk söz konusu olmamakla birlikte ''bazen'' ve ''nadiren'' cevaplarının daha fazla verildiğini yani şiddet olaylarının şeffaflığının her zaman korunamadığını görmekteyiz.21. soruda ise gençlerin büyük bir çoğunluğunun şiddet olaylarının haberlerde yetersiz aktarıldığını düşündüğünü görmekteyiz. Gençler şiddet olaylarının daha ayrıntılı bir biçimde verilmesini istemektedir.

22.soruda ise gençlerin ¾'ünün şiddetin bir gerekçeye bağlanmaması gerektiğini düşündüğünü ve şiddetin ne olursa olsun gerçekleşmemesi kanaatinde olduğunu görmekteyiz.

Gençler, bu kadar şiddete karşı iken neden ekranda bu kadar çok kadına şiddet gösteriliyor? Bu gençlerin aklına girmek ve düşüncelerini yanlış etkilemektir. Projemizin amacı da bu sorudaki gibi gençlerin modern düşüncelerinin şiddet gibi bir davranışı örnek göstererek kirlettiğini fark ettirmektir.23. soruda da yine doğruluğu teyit etmek amacıyla 22.sorunun tam tersini vermekte ve benzer sonuçlara ulaşmaktayız.

Anketimizde yer alan açık uçlu sorulara gelen yanıtları ise şu şekilde yorumlayabiliriz:

1.Açık uçlu soruda gençlerin yarısının dizi-film,1/4'ünün belgesel izlemek istediğini ve kalan az kesimin de haber, yarışma ve gündüz kuşağı izlemek istediğini görmekteyiz. Gençler dizi-film kategorisine daha ilgiliyse neden onların psikolojisini ve davranışlarını kötü etkileyen şiddet görüntülerini görüyoruz?

2. Açık uçlu soruda ise gençlerin çoğunun ekranı hoş vakit geçirmek amacıyla kullandığını görüyoruz. Ama şiddet görüntüleri gençlerin hoş vaktini kirletmektedir.

3. Açık uçlu soruda gençlerin burada ayrıldığını görmekteyiz. Birbirine yakın değerler olmakla beraber gençler; umut veren diziler, bilgi veren belgeseller, motive eden başarı öyküleri, edebî metinlerden uyarlanan filmler ve diğerlerine az oranla çeşitli kültür sanat programları görmek istemektedir.

4.soruda %40.8 oranla büyük çoğunluğun şiddete çok üzülüp etkilendiği görmekteyiz ve şiddetin gençlerin bilinçaltına yerleştiğini kesinlikle ifade edebiliriz ve en yakın %23.8 oranında ‘’yanımda yaşça küçük biri varsa kapatırım yoksa izlerim’’yanıtını almaktayız.

5. ve son soruda ise gençlerin kendi istekleri doğrultusunda %48.2'sinin şiddet içeren diziler izlemediğini, %35.4'ünün denk gelirse izlediğini, %1.3'ünün yalnızken izlediğini ve %15.1'inin "izlerim" yanıtını verdiğini görmekteyiz.

Tek tek yaptığımız bu yorumlara göre; genel olarak gençlerin şiddetin olumsuz bir davranış olduğunun farkında olduğunu ve bunu ekranlarda görmek istemediklerini tespit etmekteyiz. Aynı zamanda kadına şiddet içeren görüntülerin gençlerin psikolojik sağlıklarını etkilediğini ve ileride belki de kadına şiddete karşı eğilimleri olup olmadıkları noktasında belirleyici olduğu kanısındayız.

Sonuç ve Tartışma

Projemizin temel amacı ekranlardaki kadına şiddet görüntülerinin gençler üzerindeki sosyal ve psikolojik etkilerini tespit etmekti. Yöntem bölümünde sunduğumuz ve bulgular bölümünde yorumladığımız anket doğrultusunda kadına şiddet görüntülerinin sosyal ve psikolojik etkilerini belirlemiş bulunmaktayız. Bulgular bölümünde sayısal verilerle belirttiğimiz ve tahmin ettiğimiz gibi gençlerin çoğunun ekranlardaki kadına yönelik şiddet görüntülerinden kötü etkilendiğini kanıtlamış olduk.

Tekrar belirtmeliyiz ki sadece televizyon değil sosyal medyada, gençlerin sıklıkla kullandığı bilgisayar oyunlarında ve gençlerin biraz dinlenmek amacıyla yaptıkları her türlü etkinlikte karşılarına özellikle kadına yöneltilmiş şiddet unsuru ortaya çıkmakta ve gençler bu durumdan rahatsız olmaktadırlar.

Özellikle üzerinde durulmalıdır ki gençler bilgisayar oyunlarıyla televizyon seyretmeye göre daha çok vakit geçirmekte ve şiddet görüntülerine de daha sık rastlamaktadır. Gençlerin eğlendiği ve ilgilenmeyi sevdiği etkinlik olan bilgisayar oyunlarında bile onlara şiddeti vermek ne kadar doğrudur?

Anketimize gelen yanıtların da ortaya koyduğu gibi gençler bilgisayar oyunlarındaki şiddetten televizyon ve sosyal medya organlarına oranla daha az rahatsız olmaktadır. Bu durumun başlıca nedenlerinden biri de bolca vakit geçirdikleri bilgisayar oyunlarında şiddeti sık sık görerek alışmaları ve bu durumu normalleştirmeleridir. Bu durum sadece şiddet görüntüleri için geçerli değildir. Düzenli olarak maruz kaldığımız her olumsuz durumu değiştirmeye gücümüz yetmiyorsa bir süre sonra kanıksarız. Yani buna alışırız ve bir süre sonra normal sayarız. Görmezden gelmeye başlarız. Bu, yerlere çöp atmaktan tutun da ağaçların kesilmesi, çevrenin kirletilmesi gibi birçok olumsuz davranış için de geçerlidir. Dahası bu olumsuz davranışı gerçekleştiren biri ‘’Herkes böyle…’’ diye kendini savunma yoluna geçebilir. Herkesin böyle olması bunun doğru bir davranış olduğu veya bunun kabuk edilebilir olması anlamına gelmez.

Kolektif bilinçle değil de bireysel vicdanla hareket etseydik belki kanıksanmış olan birçok davranışımızı sergilemezdik. İşte biz ekranların yaratmış olduğu ‘’Herkes böyle.’’ algısına karşıyız. Hayır, herkes böyle değildir. Böyle olmamalıdır. Aslına bakmak gerekirse eşlerine saygılı, çocuklarını seven, annesine, kız kardeşine veya herhangi bir kadına iyi davranan erkekler de vardır ama ekranlarda bizlere kadına değer vermeyen, onları aşağılayan erkekler sunuluyor. Ne olurdu aslında çoğunlukta olan erkekleri görseydik. Gençler de onları örnek alsaydı. Keşke kötü davranışlar üzerinden iyiyi öğretmeye çalışmak yerine iyi davranışı örnek göstermeyi deneseydik. Böylece sonuç mevcut durumumuzdan farklı olurdu.

Öneriler:

Ekranlarda bizlere sunulan şiddet görüntüleri uzun süren sahnelerle ve sık sık gösterilerek örnek bir davranışmış gibi gösterilmektedir. Bunları ekranda gören gençler normalmiş gibi algılayıp örnek almaktadır. Şimdilerde gençlere ekranda verilen hayal ürünü şiddet, ileride gerçeğinin yaşanmasına kapı açmaktadır. Bu nedenden ötürü şiddet görüntüleri ekranda normal bir davranışmış gibi gösterilmemelidir.

Senarist ve yapımcıların amaçları, hedef aldığı reyting puanlarını arttırmak uğruna görüntüleri izleyicinin duygularına işleyip izleyiciyi ekrana bağlamak değil net bir şekilde bu davranışın yanlış olduğunu göstermek olmalıdır. Bir kadının eşinden babasından veya herhangi bir erkekten şiddet görüp başka bir erkeğe sığınması, sığındığı kişinin onu korumasının hikâyesi değil, şiddetten kurtulan bir kadının başarı hikâyesi olmalıdır. Ülke genelinde hepimizin kınadığı ve engel olmaya çalıştığımız kadına şiddet bu şekilde görüntülerle değil bu durumun ekranlarda yanlış olduğunun ifade edilmesi ile durdurulabilir.

Sonuç olarak ekranda artık özellikle kadına yönelik şiddeti veya farklı herhangi bir şiddet içerikli görüntüleri görmek istemiyoruz. Yanlış aktarılan'' kadına şiddete hayır'' konulu yapımları değil, ilham veren iyileşme hikâyelerini görmek istiyoruz. Bizler bir kadının şiddete maruz kaldığı görüntülere değil şiddetten kurtuluşuna şahit olmak istiyoruz. Şiddete boyun eğen, susan kadınların hikâyelerini değil susmayan karşı gelen kadınların

hikâyelerini görmek istiyoruz. Bu hikâyelerde yapılan şiddetin değil iyileşmenin ön planda tutulmasını istiyoruz. Çünkü yine şiddetin ön planda olması durumunda hiçbir değişime varamayız.

Bizler bir erkeğin gölgesinde kalan, sanki bir erkeğe muhtaçmış gibi gösterilen kadınları değil kendi ayakları üzerinde duran, güçlü kadınları görmeyi uygun buluyoruz. Bizler dizilerin bir şeyler öğretme amacı gütmediğini biliyoruz. Bir dizinin amacı izleyiciyi eğlendirmektir, toplumu eğitmek gibi bir gayesi yoktur. Fakat diziler toplumu eğitmese de, en azından toplumu daha kötüye sürükleyecek görüntüler vermemelidir. İyileşme hikâyeleri adı altında bizlere gösterilen şiddet görüntüleri toplum ahlakını bozmaktadır. Bu nedenle iyileşme hikâyesi olarak adlandırdıkları ama kadının ezilmesinden başka bir olay yaşanmadığı görüntülerin bu kategoride gösterilmesine karşıyız. Biz artık kadına şiddetin durdurulmasını, sesimizi duyurmayı istiyoruz. Biz temiz bir ekran istiyoruz!

Kaynakça:

Timisi, Nilüfer (2019).*Kadına Yönelik Şiddetin Temsili*, İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Radyo TV Sinema Anabilim Dalı Yüksek Lisans Tezi, İstanbul

Zorlu, Yaşar (2015). *Medyadaki Şiddet ve Etkileri Humanities Sciences*, Erciyes Üniversitesi, Kayseri

Türkoğlu, Süleyman (2014). *Kadına Yönelik Şiddeti* Özendiren Diziler Üzerine Etki Araştırması, İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo TV Sinema, İstanbul

Başar, Fatma; Demirci. Nurdan (2015).*Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliği ve Şiddet,* KASHED, ABD

İmamoğlu, Abdulvahit; Şirin, Turgay (2011).*Televizyon ve İnternette Şiddet İçeren Programların Çocuğun Ruh Dünyasın Etkileri,* Ekev Akademi Dergisi, Sakarya

Ağırman, Ege; Gencer, Mehmet Ziya; Arıca, Seçil (2018). İstanbul İlinde Kadına Yönelik Şiddet Sıklığı ve Kadınların Şiddet Algısı, Ahi Evran Medical Journal, İstanbul

ÇİZGİ ROMANLI BULMACA ÇÖZÜMÜ

Hazırlayan: elvan adıgüzel

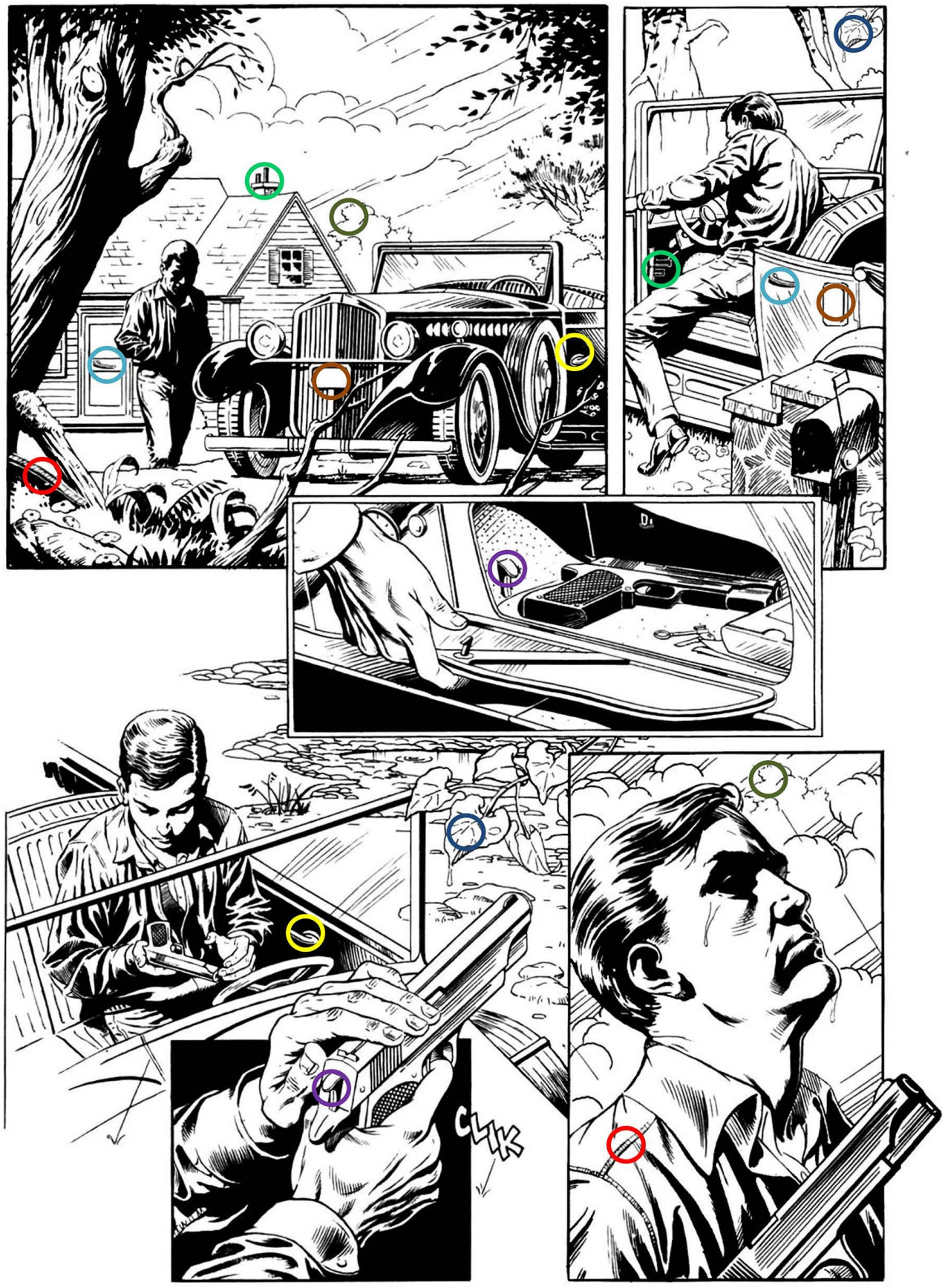

İsmet Buğra Haşlamacı

İNTİKAMIN İKİ YÜZÜ

BÖLÜM 2

Merdivenlerden çıktım, içeride yedi polis vardı ve hiçbiri salona giremiyordu, hemen koşarak içeri girdim ve "Aman Tanrım!"

Komiserin karısı ellerinden duvara çivilenmişti. Kolları açık bir şekilde duvara asılıydı ve karnı deşilmiş bağırsakları dışarı çıkmıştı. Yere kan damlatıyordu ve komiserin karısının altında yanan bir fetüs duruyordu!

Bb-bb-bu gördüğüm şey çok korkunçtu. On dört yıllık polislik hayatımda gördüğüm en korkunç ve mide bulandırıcı şeydi...

Tam ortalığı tarayacakken üst kattan bir ses geldi, bir çığlık sesi… Birliklere etrafın şeklini bozmamalarını emrederek koşarak üst kata çıktım. Ses 16 No.'lu daireden gelmişti, kapıyı iki kez çaldım ve bağırdım:

"Açın kapıyı polis!"

Kapı açılmadı, ben de kırarak içeri girdim ve yerdeki cesetleri gördüm ; yangın merdiveninden bir ses duydum, diğer odaya geçtiğimde yangın merdivenine çıkan pencere açıktı.

Silahımı çektim ve hemen dışarı fırladım aşağıya baktım ve o orospu çocuğunun çıkardığı sesleri duydum, hemen peşinden koşmaya başladım.

Benden yaklaşık olarak üç kat aşağıdaydı, ancak yetişebilirdim. Koştum, koştum fakat hala yetişememiştim yangın merdivenlerinin bitimine iki kat kalmıştı ki katilin koştuğunu gördüm. Hemen aşağı atladım, üstüne tutturamasam da aramızda sadece 35 belki 50 metre vardı. O kaçıyor ben ise onu amansızca kovalıyordum komiserin intikamını mutlaka almalıydım.

Komiserin karısı ellerinden duvara çivilenmişti. Kolları açık bir şekilde duvara asılıydı ve karnı deşilmiş bağırsakları dışarı çıkmıştı. Yere kan damlatıyordu ve komiserin karısının altında yanan bir fetüs duruyordu!

İki apartman arası küçük, karanlık dar bir ara sokağa saptı. Ben de peşinden koştum ve karanlık sokağın içine daldım. Gerçekten çok dar ve karanlıktı on metre yürümemin ardından sağ elmacık kemiğime çok sert bir yumruk darbesi aldım ve yere yığıldım silahım elimden uçup karanlıkta kaybolmuştu. Hemen kendimi toparladım, ardından kolumdaki bıçağı çıkarttım, ayağa kalktım, hızlıca yumruk yediğim tarafa doğru bıçağımı savurdum ancak orada bir şey yoktu ve ben de her tarafa bıçağımı savurdum. Yine bir şey yoktu, tam gittiğini düşünürken başımın arkasında silah kurma sesi duydum, ardından kafama dayadığını hissettim, donakalmıştım. Nasıl bu kadar hızlı ve sessiz arkama geçebilirdi ki ?

Bacaklarım titriyordu, sanki zaman durmuştu, ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu, sanırım kabullenmeliydim, o gün bu gündü; defalarca kaçtığım ölüm sonunda beni kıskacına almıştı...

Nefesini bir an ensemde hissettim, giderek silahı daha çok bastırıyordu ve yapabildiğim tek şey ona "HAYIR!" diyebilmekti.

Gitti. Hiçbir şey yapmadan çekip gitti birden bire kafama beş tonlukmuş gibi gelen baskı gitmiş, kaybolmuştu...

Yere yüz üstü yığıldım, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Hayatımda ilk defa ölümle göz göze gelmiştim aradan beş dakika geçti ve üç polis memuru bir yandan fenerlerini bana tutarak bir yandan bana seslenerek yanıma geldiler.

Hemen ardından ise sağlık görevlileri geldi ve sonrasını hatırlamıyorum...

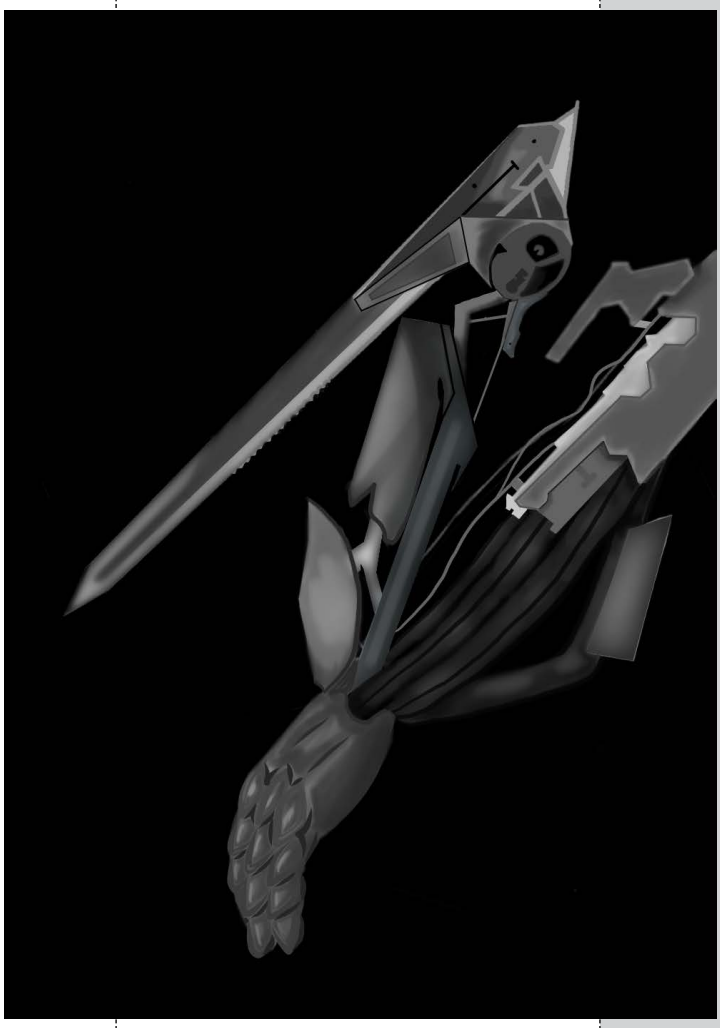

Gözlerimi açtığımda ise hala aynı yerde sırt üstü yatıyordum, yavaşça ayıldım ve doğruldum sağlık görevlileri:

-İyi misiniz, yaralandınız mı?

Şeklinde sorular soruyordu, bana bayıldığımı söylediler.

Ayağa kalktım ve kendime geldim, ölmediğime göre bu dava hala benimdi. Hemen olay yerine komiserin dairesine döndüm ve tekrar o korkunç manzara ile karşılaştım ve biyonik gözümle tarama yaptım:

Komiserin karısı Rebeca'nın boğazı ve karnı kesilmişti, fetüs çıkartılmış ve yakılmıştı ardından da Rebeca'yı duvara çivilemişti ve bunları yaparken herhangi bir ateşli silah kullanılmamıştı. Herhangi bir parmak ya da ayakkabı izi ya da herhangi bir ip ucu yoktu, kapı zorlanmadan açılmıştı, kapıda korumalık yapan polis sağ kulağından bıçaklanarak öldürülmüştü. Bu da demek oluyor ki katil içeri girmek için sakin bir tavır sergilemiş, şüphe çekmemişti. Diğer bir ihtimal ise tanıdık biriydi ve iki farklı katilli iki farklı cinayet vardı.

Katilin kaçarken öldürdüğü yukardaki kattaki kurbanlara bakmaya gittim. Lezbiyen bir çift yaşıyordu biri, kumral diğeri ise sarışındı. Sarışın olanın gözüne kurşun kalem saplayarak öldürmüştü. Kumral olanın ise alnının ortasına bıçağı fırlatarak öldürmüş olmalı ki kumral kurban hem odanın en uzak köşesinde hem de bıçak hala alnının ortasındaydı. Bıçağı

inceledim, özel 2054 üretimi, bir 22 cm dikiş tutmaz, sustasız bir bıçaktı. Bu kahrolası şeyden sadece bin adet üretilmişti. Müthiş bir uzak doğu imparatorluğu malıydı. Bende de bir adet vardı, onu alabilmek için iki yüz yetmiş bin global kredi vermiştim.

Birliklere her iki daireyi de didik didik aramalarını söyledim. Ardından tam çıkıyordum ve o da ne? Yerde sarı bir saç teli vardı. İlk başta sarışın kurbanın olduğunu düşündüm ve tarayıp karşılaştırdıktan sonra, ikisinin kalınlığının ve türünün farklı olduğunu gördüm. Kurbanın saçı kıvırcıktı ama bulduğum saç teli düzdü. Saçı paketleyip adlî tıpa gönderdim.

Saat 6:32 olmuştu artık gidip kahvaltı etmeliydim. Olay mahallinden ayrılırken Criss ve Keith ile karşılaştım ve olayları anlattım ve onları kahvaltıya davet ettim. Onlar da istemediklerini o yağlı şeyleri sevmediklerini söyledi. Ben de doğal olarak tek başıma kahvaltıya gittim.

Kahvaltımı ederken düşünmeden edemiyordum. Katili bulup öldürmeliydim. Bunun sonucunda meslekten atılabilirdim fakat buna değerdi.

Olay yerlerini düşündüğümde ise bir tutarsızlık vardı. İlk cinayet ateşli silahla yapılmıştı ve androidin saçı siyahtı ve androidlerin saçı dökülmezdi. Yemek yer, dışkılar, ama saç dökmezlerdi.

İkinci cinayette ise tamamen kesici ve delici aletler kullanılmıştı ve bulduğum saç teli sarıydı.

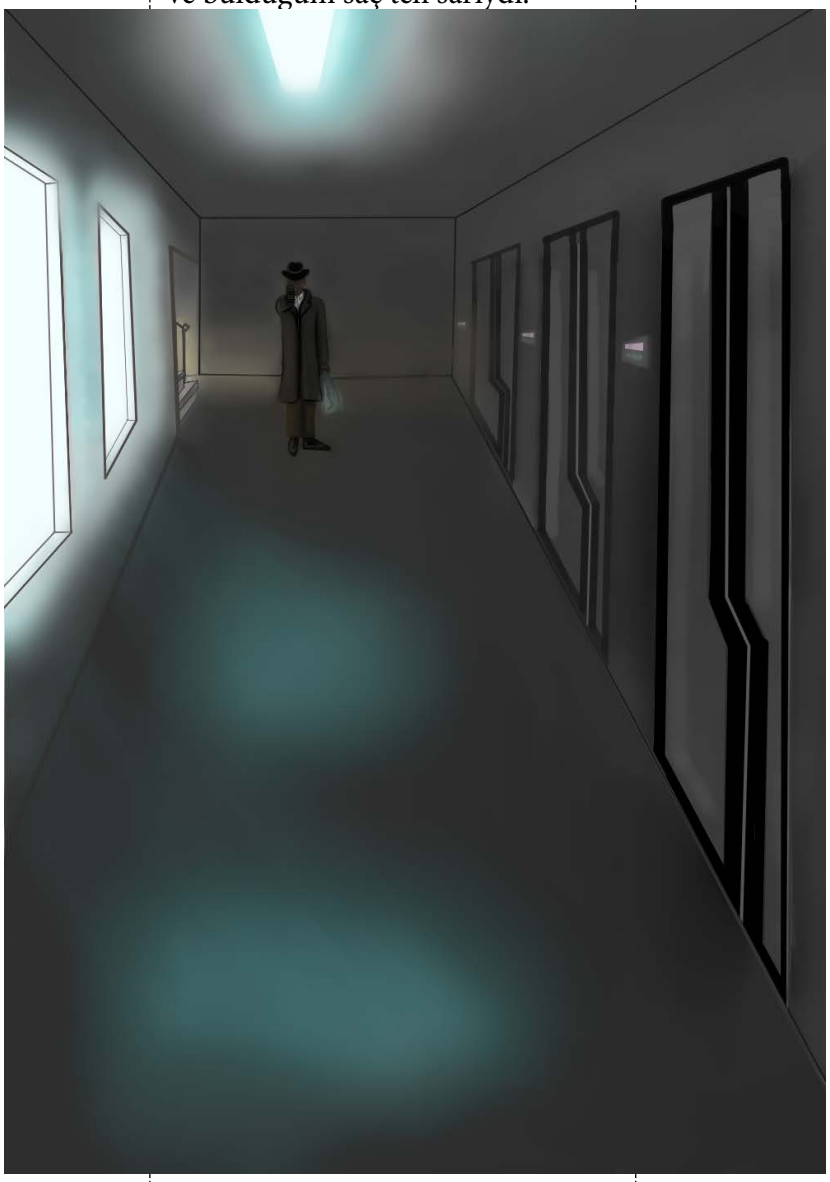

Telefonum çaldı:

- Ee-e dedektif ?

- Evet?

- Hemen merkeze gelmeniz gerekiyor!

- Neden?

- Sabah gönderdiğiniz saç örneği yok !

-NE DEMEK YOKK !!? HEMEN GELİYORUM !

Hemen merkeze, örneği verdiğim kişi olan Yusuf' a gittim. Yusuf bir Türk'tü; 170 boylarında, esmer, siyah saçlı. Mesleğe başlayalı iki yıl olmuş bir acemiydi.

Sinirli bir şekilde konuşmaya yanına gittim:

- Yusuf bana bunun nasıl olduğunu anlatman için iki dakika veriyorum.

O da gergin ve üzgün bir ses tonu ile:

- Yemin ederim gelir gelmez delilleri vermek için adlî tıpa gittim. Çantamı masanın üstüne koydum. Çantayı açtım ardından çantada örnek yoktu ama onu çantama koyduğumdan emindim hatta daha siz verir vermez koydum.

Bir an ne yapacağımı düşündüm. Yusuf sabotaj yapmış olamazdı ancak delile de sahip çıkamamıştı ve o çantaya biri dokunduysa da ancak Yusuf hatırlayabilirdi onu bu davadan uzaklaştırmalıydım, silahımı çıkarıp Yusuf'a doğrulttum:

- Yusuf, bu dava bitene kadar seni açığa alıyorum rozetini ve diğer eşyalarını bırakıp evinden çıkmayacaksın! Bu süreçte kapında polis memurları olacak!

Dedim ve ardından Yusuf ne dersem yaptı, her şeyi bıraktı ve eve götürüldü tam yanımdan geçerken kulağına fısıldadım:

-O çantaya kimler dokundu ya da kimler dokunmuş olabilir düşün, ardından benimle iletişime geç.

Dememin ardından Yusuf onu korumaya çalıştığımı anladı ve "Tamam." der gibi olgunlukla ve hayranlıkla dolu bir yüz ifadesi ile bana baktı.

Bugün komiserin cenazesi vardı. Onu çok seviyor ve ona saygı duyuyordum. İlk android cinayetinden sonraki anarşist androidleri temizlemede çok büyük bir liderlik sergilemişti fakat hatalar da yapmıştı. Bir istihbaratına şüphesiz güvenip bir apartmanı bombalatmıştı ve o apartmanda sadece dört kişi canlı çıkabilmişti: Yahudi karı koca ve Criss ile Keith idi. Keith ile Criss kardeşti. İkisi de sarışın bir metre seksen santimetre boylarında ve teknolojik cihazların içine girme yeteneğine sahiplerdi. Komiser buna benzer bombalama emirlerini maalesef birkaç yere uyguladı.

O günden sonra kendine birçok düşman edindi ve polis teşkilatı harekât kurmaylığından bu iğrenç şehrin başkomiserliğine atandı fakat android krizini de büyümeden sonlandırmıştı, ne pahasına olursa olsun...

Komiserin cenazesinde herkesin içi kan ağlıyordu. Herkes çok üzgündü. Ben ise intikam ateşi ile yanıp kavruluyordum, telefonum çaldı arayan Yusuf'tu:

- Kim olduğunu biliyorum.

- Nn-ne?!

- Örneği kimin aldığını biliyorum patron.

- Kim ?

- Telefonda olmaz, dinliyor olabilir, hemen yanıma gelmelisin.

- Bir saate oradayım.

Cenaze bittikten sonra Yusuf'un evine doğru yol aldım. Son sürat ilerliyordum, Yusuf 'a söylediğim saate onun oturduğu apartmanın önüne varmıştım.

Dördüncü katta koridorun sonunda oturuyordu, yavaş yavaş katları çıkıyordum. Bir, iki, üç ve dördüncü kata vardım, koridorun sonuna doğru döner dönmez bir kez daha şok oldum. Yusuf'un kapısının önündeki iki polis memuru vurulmuştu. Koşarak Yusuf `un evine girdim ve salonun ortasında cansız yatan bedenini buldum. Merkezi aradım ve hemen buraya gelmelerini söyledim ve yere oturup göz yaşlarıma hakim olamadım. Yusuf, benim hatamdan dolayı ölmüştü onu kendi evine değil de güvenli bir eve gönderseydim, her şey çok farklı olabilirdi.

Ekipler geldi. Ben de etrafı taramaya başladım. Üç kurban da alnının ortasından vurulmuştu ve üçü de komiserin vurulduğu kurşun ile vurulmuştu. Merkeze döndüm. Criss'i de alıp komiser yardımcısına gittim ve vakayı Criss'e devretmek istediğimi söyledim. Yusuf benim yüzümden ölmüştü. Katili yakalamayı o kadar çok istiyordum ki diğer detayları düşünemedim. Bu yüzden bu vakayı hata yapmayan biri olan Criss 'e devretmek istedim.

Ancak Criss de komiser yardımcısı da bu teklifi reddetti.

Her ne kadar ısrar etsem de kabul etmemekte ısrarcıydılar. Bir süre daha merkezde durup oradan ayrıldım. Saat 15:24'tü. Ben de Laurance' nin çöplüğünde sorguladığım kişiden öğrendiğim adres olan Yzf sokağı Rcl 120'ye gitmeye karar verdim.

Vardığımda saat 16:51 idi. Sağanak yağmur yağıyordu. Apartmana girdim, verdiği bilgiye göre beşinci katta koridorun sonunda bir daire idi. Katları çıktım ve koridorun sonuna gittim bahsettiği dairenin kapısında duruyordum. İki kez çaldım, kimse açmadı, iki kez daha çaldım ve:

-KİMSE VARMI !?

Şeklinde bağırdım ancak yine herhangi bir tepki yoktu. Tam kapıyı kırsam mı diye düşünürken koridorun başında yüzüne gölge düştüğü için yüzü ve üst gövdesinin bir kısmı görünmeyen fötr şapkalı, uzun paltolu, deri eldivenli ve ellerinde market poşeti olan bir adam merdivenlerden çıkıp koridorun başında belirdi ve beni görünce yürümeyi bırakıp birkaç saniyeliğine bana baktı. Yürümeye devam eder gibi yapmasının hemen ardından cebinden silahını çıkardı ve ben daha tepki veremeden bana iki el ateş etti !!!

-DEVAM EDECEK-

Pinup...

İllüstrasyon- Mehmet Kaan Sevinç